Idilă cu șefa mea

Răzvan Mihai Ghiț

Cuprins:

Capitolul 1: Prezentarea.....4

Capitolul 2: Ziua Rozei.....10

Capitolul 3: Inițierea relației.....19

Capitolul 4: Stabilizarea relației.....31

Capitolul 5: Întreținerea relației.....43

Capitolul 6: Destabilizarea relației.....57

Capitolul 7: Periplul Vienez.....72

Capitolul 8: Zona crepusculară și oferta din Luxemburg.....86

Capitolul 9: Renașterea relației.....99

Capitolul 10: Finalul relației.....115

Poate pentru cei mai mulți dintre noi, bărbații, una dintre cele mai provocatoare și intrigante dorințe se referă la o relație cu una dintre femeile din viața noastră care au un rol de mentor, superior, profesoară etc. Pentru mine dintotdeauna a fost o dorință latentă, ce a început încă din școala generală, a continuat în facultate, unde am avut o pasiune pentru o profesoară și a atins apogeul în cadrul companiei unde am lucrat și am întalnit-o pe cea pe care aveam sa o consider femeia viselor mele.

Mereu m-am simțit atras de femeile mai mature în gândire, este o atracție pe care o resimt instinctiv și care mă face și în prezent să imi caut o femeie matură emoțional și cu care să pot să am ce discuta. De cele mai multe ori o astfel de femeie este și mai în vârstă decât mine însă asta nu mă deranjează, dimpotrivă, mă incită și mă satisface.

Și uite așa, congruent fiind cu ceea ce îmi dictează natura sexuală, am reușit să am o relație cu șefa mea, o femeie cu aproape șase ani mai în vârstă ca mine, cu două tentative nereușite de căsătorie și cu un bagaj de experiențe mai încărcat decât al meu. O femeie cu multe experiențe nefericite încă din perioada copilăriei care au lăsat cicatrici până în prezent și pe care eu, în inconștiența mea, am crezut că i le pot rezolva asemeni unui supererou care îi soluționează problemele, o salvează de la o viață destinată singurătății și nefericirii cronice și rămâne cu ea până la adânci bătrâneți, eventual și cu copii, nepoți, cățel și purcel.

Așa începe povestea mea cu șefa...

Capitolul

1

Prezentarea

Era deja a doua săptămână în cadrul companiei și trebuia să participăm la cursurile obligatorii pentru nou-veniții în companie. Niște cursuri plictisitoare la începutul cărora erai încântat că vei învăța ceea ce urmează să profesezi, la mijlocul lor deveneau la fel de interesante ca privitul ploii pe geamul camerei și la final te făceau sa te întrebi cui trebuie sa îi înmânezi demisia ca să scapi mai repede de supliciul la care ai fost supus de-a lungul zilei.

Cursurile mergeau bine, deja îmi cunoscusem o parte din colegi, aveam subiecte de discuție cu preponderență bârfa, evident, că doar două treimi din colegi sunt fete, iar atmosfera era destinsă, nici cei care ne predau nu se prea strofocau dat fiind faptul ca pentru ei era o binemeritată pauză de la o muncă asiduă pe care o terminau în fiecare zi de regulă după miezul nopții.

A trecut și a doua săptămână și urma ultima, cea cu partea finală a cursurilor. Vin plictisit într-o zi posomorâtă de luni și rămân vrăjit pe moment. Acolo era ea, Roza, stătea pe catedră, ca o profesoară insolentă, dominatoare, o rochie în culori mozaicale cu combinația de gri, mov și albastru, cu părul blond platinat, ochi albaștrii scoși în evidență de pleoapele machiate în indigo și care îi ofereau o privire de leoaică neîmblânzită. Cursurile au început și eu nu îmi puteam lua ochii de la ea, avea parțial o aură de femeie frivolă, o femeie căreia îi plac jocurile, care ar face orice să te prindă în vâltoare și să te emasculeze până la ultimul strop de testosteron, o devoratoare de suflete și bărbăție cum era să aflu ulterior. Am zis să încerc să testez apele, mai indiferent, mai o glumă, mai o privire aruncată îndărăt, am simțit încă de atunci că există o chimie între noi, că există o atracție inexplicabilă pe care aveam să o conștientizez și materializez ceva mai târziu.

Cursurile au durat toată săptămâna, perioadă în care în capul meu existau tot felul de filme, cu mine și ea în diferite locuri, ipostaze, stări emoționale... La finalul lor am zis să mă trezesc la realitate, mi-am dat o palmă și am zis că visele rămân vise și oricum nu se poate să am o relație cu o femeie care e și mai mare ca mine și are și funcție mult mai mare. O prostie ce e drept, dat fiind faptul ca funcția nu reprezintă decât un rezultat al unui cumul de experiențe educaționale și profesionale și este influențată invariabil strict de longevitatea în câmpul muncii, într-un final suntem oameni și etichetele de manager, partener, director executiv dispar în momentul în care ieși pe ușa biroului.

A mai trecut o săptămână și lucram pe același proiect. Era cu prietena ei cea mai bună, Vica, îmi dă prima sarcină pe proiect și mă lasă să mă chinui. După vreo oră o întreb dacă e bine ce am făcut, se uită și spune ce trebuie să urmăresc, ce să fac în continuare și îmi dă un feedback pozitiv dar pe un aer de superioritate. M-a incitat imediat, undeva în subconștient ceva îmi spunea că dominarea ei este atrăgătoare și am continuat să îi cer în continuare sfaturi și o ascultam captivat. Era o femeie care își știa meseria și mă făcea să simt că am ce învăța de la ea și ca individ, lucru ce mi se întâmplă destul de rar.

Între timp, am avut o discuție cu Ella, era o fostă colegă de clasă din generală și lucram împreună în firmă. I-am cerut niște păreri despre oamenii cu care lucram și urma să lucrez în restul anului pentru a-mi face o părere și a ști în ce ape mă scald. Prima pe care mi-a descris-o a fost Roza, mi-a spus că este a dracului, că taie și spânzură și trebuie să am grijă cu ea, trebuie să fie promovată manager anul ăsta și nu o să o oprească nimic din a ajunge acolo. Recunosc că deși pe mulți i-ar speria și i-ar băga în gardă o astfel de descriere, pe mine unul m-a captivat, părea exact genul de femeie ce îmi place să o am în jurul meu, care mă chinuie și încearcă tot timpul să mă pună la punct. Ador acest lucru deoarece îmi place să mă găsesc în situații dificile unde sunt prins cu ușa și trebuie să fiu în alertă tot timpul iar o femeie care mă pune într-o astfel de postură mă fascinează pentru că mă face să îmi depășesc condiția. În fine, după ce mi-a prezentat toată situația, mi-a zis doar atât "Deci ai grijă cu Roza, ea îți va crea cele mai multe probleme". Nici nu mă gândeam atunci ce probleme urmează să îmi creeze, dar Ella a avut gura aurită, ar fi trebuit probabil să îi urmez sfatul, însă dacă o făceam nu mai aveam despre ce să povestesc în continuare.

În săptămânile următoare am lucrat cu ea îndeaproape, o sunam seara de pe alte proiecte să îi comunic ce fac și era receptivă și deschisă și ușor ușor am început să ne apropiem ca prieteni și sa ies cu ea și grupul de prieteni destul de des, ajungând să o cunosc mai bine.

Între timp am început să fiu antrenorul personal al prieteni ei Livia. Deși aceasta nu era o femeie cu un gabarit depășit, dorea să fie suplă și avea nevoie de o persoană care să o motiveze să ajungă în punctul acela. Dat fiind faptul că domeniul în care lucram era unul care nu îți permitea să ai foarte mult liber, o persoană care să se țină de capul tău și care să te tragă după ea era importantă pentru un astfel de obiectiv.

Când mergeam cu Livia discutam și despre colegii noștri, cu precădere cei din grup. Ea lucra foarte mult cu Roza și Vica și le cunoștea cel mai bine din firmă dintre persoanele cu care interacționam. La un moment dat am avut o discuție legată de ce persoane din firmă ar crede ea că sunt compatibile pentru mine. S-au menționat câteva nume pe care nu le găseam deloc atractive. I-am spus ca eu fie sunt cu cea mai potrivită din punct de vedere al gusturilor mele în materie de femei, fie nu sunt cu niciuna, cu precădere dacă aceasta ar lucra în aceeași companie cu mine. Ea mai stă un pic și se gândește, mai vine cu vreo trei nume, dintre care două erau Vica și Roza. Strâmb un pic din nas, nu voiam să îi dau impresia că am vreo afinitate pentru una dintre cele două, dar continui să o întreb, dacă tot le-a menționat, ce părere are despre ele:

- Ce-mi poți spune despre Vica și Roza, ca persoane?

- Sunt două orfeline, nu cred că ai avea viață bună cu vreuna dintre ele, îmi răspunde ea sarcastic.

- Nici eu nu mă gândesc la ele ca iubite, dar de ce spui asta despre ele?

- Amândouă au problemele lor, Vica este mai rea și mai complexată, Roza este o persoană sufletistă dar are un blocaj emoțional, probabil i se trage din copilărie, nu știu ce i s-a întâmplat dar este în continuare afectată și nu poate trece peste.

Ascultând ceea ce îmi spunea mă gândeam că Roza este opțiunea mai potrivită, nu am răbdarea necesară să fiu cu o persoană care este instabilă emoțional, este complexată și nu-și poate rezolva problemele de una singură, le am pe ale mele pe cap și nu doream să mai am o problemă în plus. Deși Roza avea acel blocaj emoțional, trăiam cu impresia că persoana potrivită, care să-i ofere ce are nevoie din punct de vedere emoțional, o poate debloca, părea un târg bun la finalul căruia m-aș fi ales cu o persoană cu care aș fi putut construi o cetate ci nu un castel de nisip împreună.

Primul moment în care am simțit că este posibil să fie ceva între mine și Roza a fost într-o seară rece de Februarie când am ieșit cu grupul restrâns în oraș. La momentul acela avea prieten dar el era plecat în India cu munca o lună și ea își făcea de cap aici. A fost o seară în care s-a băut peste măsură și am hotărât să plecăm într-un club să continuăm petrecerea. Am mers pe jos pentru că era relativ aproape clubul, iar ea era deja amețită și am sprijinit-o ca să nu cadă de la amețeală până ajungeam la destinație.

Pe drum am avut o discuție mai detaliată în care încercam să inițiez ceva cu ea deși știam că are prieten dar el nu era în zonă deci de ce sa nu-mi încerc norocul. La un moment dat începe să țipe pe stradă "Am prezervative acasă", atunci am știut că am o posibilitate să îmi termin seara într-un mod plăcut cu ea și am continuat discuția care devenea și mai personală. Am ajuns în club și acolo s-a domolit scânteia, nu am mai încercat nimic și am zis să o las așa pentru că oricum ea nu părea foarte interesată și era și beată criță. A plecat acasă prima, nici ea nu mai știe cum, aruncată de Vica într-un taxi, cu adresa comunicată tot de ea și banii dați tot de ea pentru cursă, doar ca să ajungă Roza în siguranță acasă și să nu doarmă pe o bancă în parc.

După acest moment ea a avut delegații în țară, eu de asemenea și între timp am suferit și o accidentare la coastă, o întindere a mușchilor intercostali care mi-a stricat buna dispoziție dat fiind faptul că nu mai puteam să fac sală și asta mă neliniștea, o accidentare care m-a ținut cu totul departe de sport vreo șase luni. Nu m-am mai gândit deloc la ea, nu am mai interacționat și am stat așa cam o lună de zile până la petrecerea zilei companiei când ne-am revăzut. Ea nu se scălda în ape tocmai limpezi, se despărțise de prietenul ei și trecea printr-o perioadă mai stresantă la muncă, i se citea nefericirea în ochi deși încerca să și-o mascheze prin zâmbetul ei fals. Am făcut câteva poze, am discutat și după aceea ne-am îndreptat cu mai mulți colegi la un restaurant să continuăm ziua iar acolo am început să flirtăm și am plecat împreună spre metrou.

Pe drum am început să fiu mai insistent și să mut discuția într-un spectru de unde puteam să fac o mișcare și să inițiez o relație cu ea, recunosc că inițial doar mă vedeam în patul ei, dominând-o pe femeia pe care tot biroul dorește să o aibă dar care nu reușește și ăsta era principalul meu țel. Cu cât discutam mai mult cu ea, cu atât mi-am dat seama că poate e ceva mai

mult de atât, am început să nu o văd doar ca pe o femeie cu care să mă distrez de câteva ori ocazional, ci mai degrabă ca pe o femeie cu care aș putea să am o relație de lungă durată. Conștientizarea asta am avut-o când a fost prea târziu și deja eram amândoi pe peron așteptând metroul. În metrou treceam retrospectiv prin tot ceea ce am discutat cu ea, prin toate experiențele de până atunci cu ea și imaginea pe care mi-o creionasem inițial despre ea, cum că ar fi o femeie ușoară care vrea doar să se distreze, începea să pălească ușor, ușor.

Revenind la introspecția mea din metrou, timp de cinci minute chiar mă gândeam cum să o abordez pe Roza să ieșim undeva și sa încerc sa inițiem o relație, timp în care îmi treceau prin minte toate detaliile, eu eram primul rang în firmă, abia venit de șase luni, ea era supervizor și era anul când trecea la nivelul de manager, eu aveam doar 25 de ani ea 31, ea câștiga mai mult eu mai puțin, iar singurul capitol la care mă vedeam că sunt la același nivel cu ea era felul în care arătam. În timp ce îmi treceau toate astea în minte, metroul oprea în stație și era momentul să cobor, trebuia să mă ancorez din nou la realitate și să-mi continui ziua.

Mai pe seară primesc un telefon și sunt întrebat dacă vreau sa ies în oraș cu grupul, veneau Roza, Vica, Robert, Mutu și cu Tina. Mi s-a părut o idee bună și am dat curs invitației, până la urmă nu puteam să mi-o scot pe Roza din cap și orice clipă petrecută în compania ei o apreciam mai mult decât era cazul.

Am ajuns la club și evident că toată lumea a întârziat, punctualitatea nu era punctul forte al niciunuia, cu precădere al Rozei care prin natura ei este mai aeriană, m-am așezat la masa rezervată și mi-am comandat o apă plată, serios, chiar mi-am comandat o apă plată, urma să merg a doua zi să-mi fac infiltrații în coastă pentru ca deja trecuseră două luni de la accidentare și durerea nu îmi dădea pace. Cât stăteam să îi aștept primul venit a fost... pisica localului, evident. Am schimbat două vorbe cu ea, ca într-un film cu autiști și ea nu era foarte receptivă, părea că și-ar dori să ia parte la discuție dar din păcate nu dispunea de vocabularul adecvat, în fine, am făcut conversație cu ea până a sosit Vica. În momentul în care a venit, a început să se plângă de lipsa de punctualitate a grupului, de faptul că nu mai iese niciodată cu ei, cum este o victimă care tot timpul este lăsată sa aștepte și cum e inadmisibil așa ceva. Recunosc ca mă atrăgea în timpul discursului, din păcate pentru mine am o atracție pentru femeile care au probleme, de orice natură și încerc să le rezolv mereu, ceea ce mă atrăgea foarte mult și la Roza.

Interesant e faptul că ele două se aseamănă foarte mult, de aceea și atracția mea pentru amândouă. Roza și Vica erau amândouă pe același nivel ca funcție, doar ca diferea rangul funcției, Roza având mai multă experiență. Amândouă sunt două femei singuratice care au așteptări nerealiste și se agață de niște idei preconcepute, iluzii privind felul în care trebuie să-și trăiască viața, au un sistem de valori deformat, sunt instabile emoțional și au complexe de inferioritate care izvorăsc din frustrările închipuite și nerealiste acumulate de-a lungul timpului și pe care le revarsă asupra celor din jurul lor. Cu alte cuvinte, amândouă sunt două femei foarte avariate pe plan emoțional, cu traume peste care nu au trecut nici până în prezent și care reprezintă materialul perfect de a fi salvat și reparat de un bărbat, cel puțin în accepțiunea mea.

Revenind la seara cu pricina, eram singur cu Vica și nu știam dacă să o abordez pe ea sau să o aștept pe Roza și să-mi încerc norocul cu ea, eram confuz, nu puteam sa fac o primă mișcare decisivă cu niciuna din ele până nu eram convins că una din ele mă dorește. Era clar că îmi închideam cealaltă ușă și nu puteam să le pierd pe amândouă în caz că alegerea inițială ar fi fost una greșită. Știu, e o gândire pragmatică și contrară cu principiile de bază ale dragostei, până la urmă nu alegi pe cine iubești, pur și simplu iubești, dragostea nu este un joc în care faci calculații, strategii și îți cântărești deciziile.

În fine, nu am făcut nimic cu Vica și între timp a venit și Roza precum și restul grupului. Încercam să creez o punte cu ea dar era rece, parcă discuția de după-masă nici nu avusese loc. Eram un pic confuz, mă trata cu răceală și eu habar nu aveam de ce, dar aparent jocul ei era unul mult mai amplu, mai complex și aveam să îl aflu în ziua următoare.

Pentru mine seara a fost una scurtă, trebuia să plec mai devreme pentru că dimineața următoare trebuia să îmi fac infiltrațiile. M-am ridicat, mi-am luat la revedere și m-am uitat la Roza, ii displăcea un pic faptul că plec așa devreme însă își menținea poziția de femeie inabordabilă și neimpresionabilă în continuare, dar nu înainte să îmi reamintească faptul că ziua următoare își făcea ziua acasă și eram invitat și eu.

Pe drum spre casă oscilam între Roza, Vica și injecția din dimineața următoare, mă gândeam de ce ține Roza așa mult să fiu prezent la ziua ei, oare îi place de mine sau poate m-a testat pentru a vedea dacă sunt suficient de bun pentru prietena ei Vica, față de care se observa că am o anume simpatie, iar trecând testul mă calificam ca un potențial iubit pentru ea? Habar n-aveam, dar un lucru era sigur în toată această ecuație, nu aveam sub nicio formă cum să mă întorc cu mâna goala de la ziua Rozei.

Capitolul

2

Ziua Rozei

M-am trezit dimineață și încă mai aveam dureri la coastă. Singura rază de lumină era cea care bătea prin colțul geamului și m-a trezit, eram învăluit de o stare de apatie pronunțată și tot ce îmi doream era să fac mai repede injecția și să sper că își va face efectul și îmi pot relua rutina. Am plecat spre asistenta care urma să-mi efectueze procedura și mă gândeam cum voi sărbători diseară la petrecerea Rozei vindecarea mea miraculoasă.

În timp ce mă duceam spre asistentă, tata îmi povestea cum a cunoscut-o. Ea lucra pe salvare și într-o seară a fost chemată la un vecin care avea o problemă de inimă. Era în perioada post Ion Rîmaru când femeile blonde erau ținta criminalului în serie, iar în rândul femeilor cu părul blond era instaurată panica. Tata era în fața blocului cu un prieten și asistenta i-a abordat întrebându-i dacă îl cunosc pe cel la care trebuia să se ducă, ei îl cunoșteau și au condus-o până la pacient și de atunci au rămas în relații de prietenie, tata fiind văzut ca un frate mai mic de către aceasta, prin urmare deja mă simțeam mai confortabil cu ceea ce urma să se întâmple.

Ajung la asistentă și încă din pragul ușii mă cuprinde o stare inavuabilă de optimism privind intervenția și rezultatul. În casă avea mai multe icoane pe pereți, semn că este o persoană religioasă și bienevoitoare, poze cu copiii ei pe fiecare perete ce-i întăreau aura de instinct matern și protectiv pe care am simțit-o când a deschis ușa, în sufragerie avea o mini-farmacie cu felurite medicamente, atât pentru ea, cât și pentru cei care vin la ea să îi trateze. Mă servește cu un suc, îi povestesc cum am ajuns să fiu în situația dată, după care începe procedura. Cu fiecare miligram de substanță pe care îl simțeam că îmi intră în corp mă simțeam mai încrezător că mă voi vindeca și gândul începea să îmi zboare spre seara cu pricina.

După ce termină de făcut injecția îmi masează locul, spune o rugăciune și îmi zice direct "Tot ce se va întâmpla nu va fi datorită mie ci datorită lui Dumnezeu, el lucrează prin mine și acum îți transmit din energia lui, totul se va rezolva datorită lui". Am rămas perplex, nu sunt un creștin practicant, ba chiar mă consider un agnostic și nu sunt genul de persoană care să apeleze la divinitate atunci când se află într-un moment dificil în viața sa, însă serenitatea afabilă de care dădea dovadă asistenta mi-a produs o alteritate emoțională și în acel moment am simțit că doar lucruri pozitive se pot întâmpla în cursul zilei și că nu pot da greș în nimic din ceea ce voi intreprinde. Singura parte proastă din toată această intervenție a fost că timp de două zile nu aveam voie să consum alcool sau să mânânc sărat, ceea ce mă deranja dat fiind faptul că urma să merg la o aniversare, nu la o comemorare, dar până la urmă sănătatea vine pe primul loc și am aprobat indicațiile ei.

Pe drum spre casă mă gândeam la cuvintele ei legate de divinitate și începeam să apreciez mai mult situația dată deși mă aflam la începutul unei depresii moderate. Catalizatorul acestei schimbări de stări a fost reprezentat și de amintirea celui mai bun prieten de-al meu din școala generală care a murit înecat în Marea Neagră când avea doar 16 ani. Motivul pentru care gândul mi-a zburat la el a fost că asistenta la care am fost să îmi facă injecția stătea fix în același bloc și aceeași scară cu el.

Am stat cateva zeci de minute și mi-am amintit de momentele cu el, de experiențele petrecute împreună și de modul injust în care viața i-a fost curmată atunci când avea tot viitorul înainte. Recunosc că m-am simțit mai recunoscător și mi-am spus ca viața e prea scurtă ca să ai regrete și să nu încerci să faci lucrurile pe care vrei să le faci, iar cu acest tren al gândirii eram pregătit să merg la Roza și sa fac primul pas în încercarea de a o cuceri pe cea care era considerată în firmă donjonul feminității.

În jurul prânzului primesc un mesaj de la Vica. Îmi comunică locul unde ne întâlnim și ora la care începem să ne mișcăm spre casa Rozei pentru petrecere. Vica stătea aproape de mine și am convenit să mergem împreună. Între timp am ieșit la o plimbare lungă să-mi pun gândurile în ordine și să trasez în linii mari un plan de bătaie. Cu fiecare minut care trecea mă simțeam mai încrezător că pot să am o șansă cu cea care îmi căzuse cu tronc și pe care o vedeam drept următoarea mea pradă, cel mai important trofeu din viața mea și cea care avea să îmi umfle ego-ul până la cer și înapoi.

Ajung acasă și îmi fac un duș, se apropia ora când mă întâlneam cu Vica și trebuia să mă pregătesc pentru ceea ce urma să se întâmple. În timp ce eram în duș mă întrebam când își va face injecția efectul, eram nerăbdător să fiu din nou într-o formă fizică decentă și durerea din zonă deja începea să se amelioreze, ceea ce imi oferea un plus de încredere în forțele mele. Ies din duș, îmi fac părul, îmi iau tricoul mulat pe mine și o sun pe Vica să confirm ora și locul întâlnirii. Ea se pregătea să iasă pe ușă și eu i-am zis că ne întâlnim în 20 de minute. Zis și făcut, după 20 de minute eram în fața magazinului și ne făceam proviziile pentru ceea ce urma să fie o petrecere de ținut minte.

- Tu ce bei Alfie? mă întrebă ea în timp ce se decidea ce bea diseară, tărie sau vin.

- O să beau doar apă și suc, îi răspund eu pe un ton serios care o împingea să creadă că fac mișto de ea.

- Hai zi pe bune, ce bei, vin sau Jagger?

- Am zis ca beau apă și suc, nu am voie să beau alcool azi, i-am replicat.

- Bine, tu mereu bei apă și nu te distrezi cu noi.

Am terminat acest dialog pueril și ne-am îndreptat spre casă să achităm produsele. În timp ce ea plătea eu am chemat un taxi. Vine taxi-ul și urcăm, pe chipul ei citeam o angoasă, un tumult interior, nu părea foarte dornică de a face conversație însă am zis să văd ce are, până la urmă îmi era o persoană dragă la care țineam:

- Ce s-a întamplat Vica, de ce ești așa apatică?

- Am fost la doctor și am niște probleme de sănătate, mi-a zis că au fost cauzate de stresul de la muncă și orele numeroase state peste program.

Părea destul de afectată de ceea ce i-a spus doctorul, privea în gol și pe fața ei își făceau loc tot felul de grimase, așa că am continuat să investighez care e natura problemelor ei medicale:

- Sunt foarte serioase problemele tale de sănătate?

- Destul de serioase, am probleme cu inima și îmi amorțește mâna din când în când, mi-a spus doctorul că trebuie să renunț la stilul de viață pe care îl am și să-mi schimb locul de muncă pentru binele meu.

M-am oprit câteva momente și i-am simțit derelicțiunea din glas după care i-am răspuns pe un ton calm:

- Lasă Vica, o să fie totul bine și până la urmă îți vei schimba și locul de muncă și îți vei rezolva și problemele.

Ea se uită la mine neputincioasă și mă aprobă ușor din cap, simțeam că s-a mai liniștit și că se bucură că cineva îi înțelege suferința. Terminăm conversația când aproape am ajuns la Roza. Ne dăm jos din taxi și mergem spre ușa ei. Ea ne aștepta îmbrăcată comod, cu niște colanți, un tricou și parul zburlit în cap, începuse petrecerea mai devreme și deja deschisese o sticlă de vin și era la al doilea pahar pe care l-a început singură. Îi urez la mulți ani, o pup pe obraz și ea ma redirecționează spre dormitorul ei să îmi las geaca pe pat pentru că nu avea cuier. În timp ce îmi lăsam haina și a doua gazdă vine să mă întâmpine, era cățelușul ei Princess, o fetiță de vreo trei ani, cu blana neagră și pete albe care se bucura că are companie și nu mai este singură cu Roza. O iau și mă joc cu ea un pic, Roza privea din ușă și zâmbea, mi-a spus că lui Princess îi place de mine și asta o bucura.

Ne instalăm în sufragerie și îi aduce Vicăi un pahar de vin, avea un Roze de Purcari, vinul lor preferat. Mă întreabă cu ce mă servește, îi răspund scurt și concis că o să beau apă, îmi aruncă aceeași privire pe care mi-a aruncat-o și Vica la magazin și mă întreabă dacă fac mișto de ea, îi zic că nu acum, doar câteodată și că acum chiar voi bea doar apă plată. Se conformează și îmi aduce un pahar de apă din bucătărie.

La petrecere mai erau invitați Tina, Alex și Robert care aveau prostul obicei să întârzie peste măsură, deja întârziaseră 30 de minute și tocmai au sunat să spună că acum pleacă de acasă și se întâlnesc toți ca să vină împreună.

Tina era o persoană foarte sociabilă, un pic naivă și influențabilă de către cei din jur și cu un corp suplu și chip atrăgător. Era înaltă, șatenă, foarte zâmbitoare și tot timpul te amuzai copios, fie cu ea, fie pe seama ei, era definiția mucalitului autentic. Ea era atrasă de Alex, deși avea prieten stabil dar care de o aproape un an lucra în străinătate. Se simțea singură iar Alex era de asemenea disponibil și părea tipul ei de bărbat. Alex era mai în vârstă ca ea cu patru ani, era șaten și cu ochi caprui, practica sportul cu regularitate și avea o prezență inocentă dar serioasă.

Singurul handicap al lui Alex în interacțiunea cu Tina era că avea câțiva centimetri în minus, diferență insesizabilă oricum cu ochiul liber, dar care pentru el erau obsedanți și creau o barieră în interacțiunea lui cu Tina, lucru pe care aceasta îl considera și mai atractiv, lipsa de disponibilitate a unui bărbat mereu crează pasiuni într-o femeie. Robert era genul boem, înalt, misterios, cu părul și ochii închiși, care cântărea cu atenție ceea ce spune și avea un debit verbal impresionant când era pasionat de subiect și știa că are dreptate. Avea o aură de misticism și sobrietate și părea mai tot timpul dezinteresat de ceea ce se întâmplă în jurul său.

La petrecere era invitat și Mutu însă acesta nu a putut veni. Mutu era un tip afemeiat care nu rata nicio ocazie să facă o nouă cucerire. Era galant, știa să ducă discuția în direcția în care dorea și nu accepta un refuz. Era calm, relaxat și mereu știa să pună problema în așa fel încât să iasă câștigat. Ar fi venit și el însă niciuna dintre cele trei nu părea o pradă pentru el, în companie deja avea clientele lui și nu voia să mai amestece pe alta în ecuație și avea oricum o alternativă mai favorabilă.

Eram doar cu Vica și Roza și ea ne spune să ne jucam pe X-box-ul ei până vin și restul, am căzut de acord și am început să ne umplem timpul cu jucatul. Între timp ele se bucurau de licoarea bahică și intrau în atmosfera de petrecere, erau deja bine împământenite când apar și cei trei. Îi direcționează și pe ei în dormitor să își lase hainele și ne strângem toți în sufragerie unde ciocnim un pahar în cinstea Rozei, eu fiind excepția, apa era sfântă.

După doar o oră cărțile erau făcute, Tina s-a retras în bucătărie cu Alex iar Robert cocheta cu Tina, între cele două cupluri care încercau să se formeze era deja o atracție ce trena de o perioadă de timp. Eu și Roza eram pe dinafară, sau cel puțin așa aveam eu impresia, inițial chiar nu venisem cu temele făcute la matematică, invitase trei băieți și trei fete, dintre care două fete și doi băieți aveau o atracție unul pentru celălalt, de unde rezultă că mai rămânea fix o fată și un băiat care nu aveau pereche, dar ce să vezi, nimic suspect, nimic dubios, “hazard-ul” după cum avea să îmi spună Roza ulterior în relație când i-am menționat observația mea legată de această seara.

În orice caz, Tina și Alex erau închiși în bucătărie asemeni unui bucătar dintr-un restaurant Michelin de 3 stele când are oaspeți de seamă, Robert și Vica se duceau pe balcon să vorbească iar eu și Roza stăteam în sufragerie și ne jucam. La un moment dat, Roza mă abordează:

- Alfie, vii cu mine afară să o plimb pe Princess? Ăștia sunt ocupați și hai să îi lăsăm să își rezolve treburile.

O ascult până la capăt și fără nicio ezitare îi spun:

- Hai să îmi iau haina, tu pune-i lesa și o scoatem afară.

- Bine, haide, îmi răspunde ea.

Ieșim din scară și începem să dăm o tură de cartier în timp ce vorbim despre cele două cupluri proaspăt formate în apartamentul ei. Pe ici pe colo mai facem o glumă, mai aruncăm două trei vorbe cu încărcătură sexuală și ne întoarcem în fața porții apartamentului ei. Ea mergea un metru mai în față și eu o urmam, admirând-o. Se oprește brusc în fața porții și se întoarce spre mine și se apropie ușor, întrebându-mă direct:

- Alfie, tu ce îți dorești? Pe un ton imperativ care cerea un răspuns clar și precis.

Evident că pentru o fracțiune de secundă am înlemnit, femeia cu care eu visam să am o aventură era chiar în fața mea și îmi făcea avansuri, simțeam că sunt într-o postura de putere și am decis să mă joc un pic cu cuvintele:

- De la viață în general sau de la tine? O întreb ușor arogant.

- De la mine, îmi răspunde ea fără nicio ezitare.

- Îmi doresc să ne simțim bine și să vedem unde putem să ajungem, concluzionez eu, uitându-ma în ochii ei cu subînțeles. Deja tensiunea sexuală atingea cotele paroxismului, o simțeam că mă dorește iar eu o și vedeam în dormitor, întinsă pe spate, uitându-se în ochii mei și spunându-mi că mă vrea în ea.

Ea zâmbește, era un răspuns pe care îl aștepta și se apropie de mine ca și cum ar încerca să mă sărute. Rămân pe loc și o aștept pe ea să se aplece cu totul, nu aveam de gând să îi fac jocul, până la urmă jucam în deplasare cu o persoană care avea experiență mai multă față de mine, trebuia să fiu precaut și să-mi calculez pașii, seara era abia la început și știam ca pot capitaliza în continuarea ei, trebuia să o las un pic să fiarbă.

Ea se întoarce cu un zâmbet perfid și un pic diabolic și ne îndreptăm spre apartamentul ei să continuăm petrecerea. Alex și Tina puteai spune că îi renovează din temelii bucătăria, nici măcar să se ducă la baie nu au avut timp, Robert o ținea pe Vica la respect, ea era cea care voia mai mult relația dintre cei doi, el arăta bine, înalt, ochi pătrunzători, tonalitate a glasului joasă și gravă, gropițe în obraji, pometi proeminenți în timp ce Vica își masca nesiguranța prin mult fard și o atitudine agresivă și de femeie inabordabilă, era un joc interesant de observat din exterior. De fapt, dacă stau să mă gândesc mai bine, în toate cele trei cupluri femeia era cea care dorea mai mult iar jocul fiecăreia diferea. Dacă Vica purta o mască prăfuită și care scârțâia din balamele, Tina era toată captivată de Alex, zâmbea și la cele mai stupide glume ale lui, îl privea în ochi cum privește un copil de 4 ani pe Moș Craciun în Mall și îi dădea semnale că îl dorește. Roza era cea mai versată, cea mai experimentată și matură, avea un joc complex, ea nu pierdea orice se întâmpla și părea stăpână pe dorințele și acțiunile ei, îi plăceau jocurile, poate prea mult pentru binele ei și al meu.

Trecuseră vreo două ore și Alex și Tina își fac apariția din bucătărie, Tina cam amețită și cu o stare în care îi venea sa vomite. Toți erau afumați de la alcool iar eu fiind singurul treaz o conving să meargă la baie și să dea afară. Ajungem în fața toaletei și avem un dialog ciudat:

- Și acum ce fac? mă întreabă ea punându-se în genunchi deasupra toaletei.

- Faci mișto de mine? îi răspund un pic iritat.

- Nu, eu nu am mai vomitat niciodată forțat, nu știu cum se face.

Mă uit la ea amuzat și o întreb:

- Sex oral ai făcut vreodată?

- Da.

- Atunci știi și cum să te forțezi să vomiți, imaginează-ți că îi faci sex oral prietenului tău, dar folosești degetele în schimb.

Se uită un pic nedumerită la mine și începe să își bage degetele pe gât. Era o corvoadă să o văd cum se chinuie, dar în cele din urmă a reușit. Bine, cu prețul ochilor bulbucați ca de broască pe care i-a avut după, ziceam în sinea mea "Are rezistență cu gura, nu glumă".

Ne întoarcem în sufragerie și ea le povestește cum a învățat să vomite, prezenta în continuare un zâmbet tâmp care dacă nu te-ar fi amuzat copios, te-ar fi enervat la culme. Între timp a venit și mâncarea, ne așezăm la masă și ei își mai revin un pic din amețeală. După ce am terminat, Alex și Tina se reîntorc în bucătărie iar eu, Roza, Vica și Robert rămânem în sufragerie să ne jucam pe X-box. Facem cu rândul, când eu cu Roza, când Robert cu Vica, parcă ne înțelegeam din priviri si respectam rotația cu religiozitate.

Terminăm două rotații și Roza și cu mine stăm pe canapea, începem să ne atingem și tensiunea sexuală se amplifică, ea se ridică de pe canapea și se apleacă spre mine, încercând să mă sărute, prima oară se retrage, din nou ca afară, a doua ratare, se uită la mine și mai încearcă o dată. De data asta se apropie mai mult și eu nu mai ezit, o prind de gât și avem un sărut pasional de câteva secunde în timp ce Robert și Vica erau cu spatele și nu ne vedeau, Roza se retrage, se uită dacă ne-a vazut cineva și se apropie din nou, al doilea sărut și sunt în joc, deja simt că am câștigat. Cei doi termină jocul și în loc să facem schimb, Roza le propune să mai joace o dată și mă întreabă dacă vin pe balcon să fumăm o țigară, o aprob, îmi iau haina pe mine și ieșim împreună.

Pe balcon continuăm să ne sărutăm, o ating pe corp, pe sâni, pe fund, ea e receptivă, mă atinge pe picior, se oprește, se uită în ochii mei, continuă, se oprește, suntem într-un du-te-vino continuu, mă trage, mă împinge, își face jocul fără nici cea mai mică remușcare iar eu mă țin tare, o trag spre mine și continui să ii ofer plăcere, la un moment dat ne oprim și avem prima discuție legată de subiect:

- Alfie, imi place dar cred că nu sunt potrivită pentru tine, îmi zice ea încercând să vadă cum reacționez.

- Nicidecum, suntem potriviți, avem o chimie epustuflantă, îi răspund eu uitându-mă adânc în ochii ei și sorbind fiecare abur de pasiune care îi izvorăște din privire.

- Dar sunt prea bătrână pentru tine și nu văd vreo continuitate pentru noi.

- Ești ceea ce îmi trebuie, tot timpul am fost atras de femeile mai mature și tu te încadrezi perfect în ceea ce vreau eu de la viață, îi spun fără ezitare.

Ea prinde curaj și continuăm seria de sărutări și atingeri pasionale, simțeam că îi cunosc fiecare atom cu care intru în contact de o viață, eram atât de prinși în moment încât nici nu am remarcat că trecuseră zece minute și noi încă ne purtam ca niște adolescenți îndrăgostiți pentru prima oară și decidem să ne întoarcem să nu bată la ochi. Robert și Vica ne așteptau și au ieșit la rândul lor pe balcon iar noi am continuat să ne sărutăm cu voracitate. Timpul parcă se oprise în loc, era prima oară când eram cu o femeie și simțeam că îmi fuge pământul de sub picioare, mă îndrăgosteam de ea într-un ritm accelerat și nu puteam să pun stăvilar sentimentelor.

Am continuat cu acest du-te-vino până spre dimineață, Roza între timp consuma pahar după pahar și într-un final a capotat, s-a retras în camera ei să se culce și eu, fără să ezit, m-am dus după ea să văd cum se simte. Stătea întinsă pe marginea patului și ne sărutam pasional în timp ce eu stăteam în genunchi lângă ea și o țineam de mână, spunea că nu crede că e o idee bună ceea ce se întâmplă între noi, aducea din nou argumentul vârstei, al faptului că trebuie să îmi găsesc o fată mai potrivită și că eventual nu va ieși bine pentru niciunul din noi.

Eu m-am ținut tare și i-am răspuns că nu mă interesează diferența de vârstă, este doar un număr, iar într-un final toți îmbătrânim, cel mai important este ceea ce simțim și cum relaționăm și ce construim împreună. O simțeam și o vedeam încântată și am lăsat-o să doarmă cu un zâmbet pe buze, am ridicat-o pe Princess și am pus-o lângă ea în pat, a luat-o în brațe și au adormit imediat.

Am ieșit din cameră și am tras ușor ușa după mine ca să nu o deranjez, iar când mi-am intors privirea spre bucătărie, Vica, Robert, Alex și Tina se uitau lung la mine, erau un pic nedumeriți de ce eram în camera Rozei și de ce am stat singur cu ea atât de mult. Le-am răspuns relaxat că am vrut să mă asigur că gazda noastră nu se simte rău și poate să adoarmă, aparent m-au crezut și nu au mai insistat pe acest subiect, nici eu nu voiam să îmi periclitez șansele. Să mă fălesc cu asta ar fi putut să joace în defavoarea mea și ea să nege a doua zi totul sau să pună pe seama alcoolului ceea ce s-a întâmplat.

Spre dimineață am plecat împreuna cu Vica și Robert spre casele noastre, Alex și Tina au rămas să doarmă la Roza. Fusese o seară plină și uitasem de durerea mea de la coastă, Roza fusese ca un pansament pentru mine, în sfârșit simțeam că am întâlnit o femeie cu care să simt că

am ceva în comun, o femeie cu care rezonez, cu care empatizez și cu care mă înțeleg din priviri. M-am pus în pat și am adormit cu ea în gând...

Capitolul

3

Inițierea relației

M-am trezit în jurul prânzului și primul instinct a fost să o sun pe Roza. Am cântărit câteva minute dacă tot ce s-a întâmplat a fost pe fondul consumului ei de alcool sau asta a dezinhibat-o să-și dea frâu liber dorinței pe care o avea față de mine de mai mult timp. Am luat telefonul și i-am dat un mesaj "Buna, cum te simți?".Aștept doar cinci minute și primesc răspuns "Hey, iau masa cu Vica în oraș". Încurajat de răspunsul prompt primit de la ea îi propun să ne vedem în continuarea zilei "Ce faci după-masă, vrei să ne vedem?". Nici nu las telefonul din mână și primesc confirmarea de la ea "Da, plec în 30 de minute și îți dau mesaj atunci să vii spre mine". Acum am știut că nu era vorba de alcool ci pur și simplu chiar voia să petreacă timp în compania mea, intru în duș și până mă aranjez primesc mesajul de la ea, mâ îmbrac, chem un taxi și fug.

Bat la ușă, ea îmi deschide radiind de bucurie, nu o mai văzusem așa până în momentul ăsta, o iau în brațe și o sărut pasional, ea își pune mâinile în jurul gâtului meu și ne mișcăm îmbrățișați până pe canapeaua din sufragerie. Încerc mai mult, speram că o să cedeze din prima și o să am parte de o după-masă cu artificii dar ea se oprește, îmi spune că nu e genul ăla de fată și că nu o să primesc nimic în ziua asta și să stăm cuminți. Aștept câteva minute, bem un pahar de vin și încerc din nou, până la urmă e datoria bărbatului să încerce și datoria femeii sa refuze, asta fiind vorba ei de duh. Din nou mă lovesc de un refuz, un pic mai apăsat, înțeleg mesajul și mă regrupez, ea chiar joacă tare și vrea să mă țină la distanță, probabil îi e frică să nu o consider o femeie demimondenă și după ce îmi fac treaba cu ea să o trimit la plimbare, lucru pe care mi-l confirmă și ea:

- Nu vreau să facem nimic pentru că după o sa îți faci o părere greșită despre mine, îmi spune sus și tare.

- Dacă nu vrei eu nu te presez, îmi face plăcere compania ta și momentan sunt mulțumit, i-am răspuns.

Neinspirată mișcare a fost, deși pe moment m-a admirat că i-am respectat dorința, mi-am creat un mecanism de pasivitate și de conformare la dorințele ei mai presus de ceea ce îmi doresc eu, a fost începutul construcției unui piedestal pe care încercam să o așez, mai mult din dorința mea decât din a ei.

În continuare am discutat și am delimitat tipul relației pe care urma să îl avem dat fiind faptul că ea avea o poziție în firmă și eu eram mult sub ea. A fost o negociere similară cu tratatul de la Yalta, când marile puteri au divizat lumea după bunul lor plac iar ceilalți doar s-au conformat, am fost de acord să ținem relația secretă, să nu ieșim nicăieri împreună și să ne ascundem de gura lumii. A fost primul semn pe care trebuia să îl iau în considerare și să-mi dau seama că ceva este în neregulă și relația nu are o previziune de viitor prea bună, dar datorită convingerii mele că ea este ceea ce caut, m-am pus de acord.

Am agreat să vorbim la telefon zi de zi după ce terminăm munca și ea să fie cea care inițiază apelurile, iar în timpul săptămânii să ne vedem de ale noastre până în week-end când ne

vedem. Mi-a explicat că s-a obișnuit să doarmă singură și îi este foarte greu să se obișnuiască să împartă iar patul cu cineva, gogomănie pe care eu am înghițit-o și chiar am compătimit-o pentru situația în care a ajuns. De asemenea, când ea avea treabă mă anunța în avans și îmi făceam programul după al ei. Practic, eram la cheremul ei și eu acceptam situația ca și cum aș fi tras lozul câștigător.

Era foarte complicat să avem o relație sănătoasă dat fiind faptul că amândoi lucram până târziu, plecam în delegații și ea oricum nu voia sa audă de mutat împreună nici în ruptul capului, prin urmare mi se părea ca este un târg bun pe care îl fac. Deși încă de la început relația a fost țesută pe un postament șubred, eu am sperat că pe parcurs lucrurile se vor îmbunătăți, iar ceea ce simțeam atunci va suferi o acrescență în timp, mai ales că și ea voia pe termen lung să-și întemeieze o familie și să construiască ceva alături de persoana iubită, lucru pe care îl voiam și eu iar ea părea genul de persoană liniștită alături de care poți întemeia o familie și să ai un cămin eclatant.

Părea foarte încântată de ceea ce discutasem, venea dintr-o relație cu un final tumultos și își pierduse încrederea că va găsi pe cineva care să o înțeleagă și să-i fie alături chiar și cu stilul de viață actual, fără să își bată joc de ea și să calce strâmb din lipsa ei de disponiblitate. Cum și eu aveam același stil de viață, i s-a părut o alegere bună.

Îmi menționează că a discutat cu Vica despre ce s-a întâmplat în seara precedentă, aceasta fusese un pic șocată, nu se gândea că suntem tocmai potriviți dar a încurajat-o să încerce, până la urmă nu ar fi avut prea multe de pierdut. Când mi-a spus asta am simțit balastul părerii Vicăi despre relația noastră, cântărea destul de mult părerea ei și asta nu era încurajator pe termen lung, plus că din ceea ce aveam să aflu ulterior, Vica era și posesivă cu prietenele ei, nu era tocmai încântată atunci când ele, cu precădere Roza, aveau pe cineva și timpul pe care îl petreceau cu ea se diminua considerabil, iar Roza era atașată de ea datorită similarităților dintre ele și a experiențelor prin care au trecut împreună.

Eram amândoi extenuați și ne aștepta o săptămână grea, eu plecam dimineață în delegație și ea avea niște proiecte pe care trebuia să le termine, ultimele două ore le petrecem mai mult în liniște, pe canapeaua ei și cu Princess privindu-ne. Stătea cu capul în poala mea și ne priveam în ochi, și ce ochi, de un albastru ebluisant, pătrundeam treptat-treptat prin cochilia pe care ea și-a creat-o, exploram abisul complexității ei și mă trecea un fior de fiecare dată când clipea și când schița un zâmbet, deborda de o candoare autentică. Se citea o aură de condescendență pe chipul ei și asta nu făcea decât să-mi inducă o stare de serenitate accentuată. Îi treceam mâna prin părul auriu cu aceeași frecvență și mă simțeam mai bogat decât dacă aș fi avut același volum de aur în palmă. Era o stare de euforie perpetuă care ne stăpânea și nici măcar stihiile nu puteau să ne facă să ne luăm ochii unul de la celălalt.

Se lăsase întunericul și a doua zi trebuia să plec din localitate, am simțit plumb în picioare atunci când m-am ridicat să mă întorc acasă să îmi fac bagajul și totodată o stare de dor

se instalase până să ajung la ușă. Week-end-ul următor venea Paștele și ea pleca acasă, asta însemna că două săptămâni urma să îi adulmec mirosul, să-i simt atingerea și să-i văd privirea doar din amintiri, un gând care mă întrista. Ne luăm rămas bun, ne sărutăm și ne dorim fiecare ca acel moment să dureze o veșnicie, n-a durat atât dar intensitatea și afecțiunea resimțită rezonează chiar și în acest moment pe buzele mele și în sufletul meu. Eram din nou pierduți în lumea noastră feerică până când taxiul confirmă ca a sosit, ies pe ușă și încep să număr zilele până când o voi avea din nou în brațele mele.

A doua zi mă trezesc și îi las un mesaj, îmi răspunde, îmi urează drum bun și să mă gândesc la ea în săptămânile ce urmează. I-am zis că o să încerc, în mintea mea încercarea cea mai grea ar fi fost să nu mă gândesc la ea, deja o simțeam ca pe o simbioză.

Mă intorc la hotel și verific dacă mai este online. Observ că a plecat de 40 de minute de la muncă și o sun, răspunde imediat. Discutăm mai bine de trei ore, ne povestim ziua, trecem în revistă ceea ce am discutat în ziua anterioară și cimentăm și mai mult regulile relației de acum încolo. Ea își dorește mult stabilitate, își dorește mult să vină acasă și să găsească un bărbat care să o iubească după o zi de muncă, în brațele căruia să stea când privește un film, buzele căruia să i le sărute când se simte neputincioasă și pe pieptul căruia să adoarmă după o zi zbuciumată la birou. Trecând toate acestea în revistă am văzut că aveam agende comune, suntem foarte similari în dorințe și ideea de relație.

E trecut de miezul nopții și ne luăm la revedere, eu reflectez la discuția avută cu ea și conștientizez că vrea ceva serios, posibil ultima relație din viața ei. Pentru mine ar fi fost prima relație cu adevărat serioasă. Până în prezent m-am mulțumit cu aventuri sau prietene cu beneficii, studiile și locurile de muncă nu mi-au permis niciodată să am o relație sănătoasă și nici nu mi se părea corect față de partenera mea să nu îi acord atenția și disponibilitatea fizică și afectivă necesară. În plus, în urmă cu nici doi ani, eu am fost plecat în Statele Unite unde doream să rămân, un motiv în plus pentru care nu am căutat nimic serios, consider că ar fi fost o formă extremă de egoism să rețin o persoană pentru o relație în condițiile în care în capul meu era deja setat să plec.

Reflectez asupra situației, ea deja era trecută prin două tentative de căsătorie, mai multe relații terminate prost și era plictisită de aventuri, chiar își dorea o familie iar eu eram într-un punct când știam că dacă accept situația ea va fi ultima femeie din viața mea. Am încercat să adorm și să nu mă mai gândesc, mai era și mâine o zi și oricum eram stresat de o raportare pe care trebuia să o facem în două zile iar volumul de muncă era unul titanic, un stres în plus nu prindea bine.

În zilele următoare vorbim în fiecare zi, ne făcusem un obicei să ne dăm un mesaj când ajungeam fiecare acasă și să ne sunăm. Discuțiile de cele mai multe ori erau interminabile, vorbeam trei, patru ore și începeam să ne cunoaștem din ce în ce mai bine. În timp ce eu ajungeam în București ea pleca acasă pentru sărbătorile pascale, mai trebuia să treacă o

săptămână în care nu ne vedeam, gândul era chinuitor dar așteptarea merita. În seara de Paște avem o conversație mai serioasă, accentuată și pe fondul emoțional pe care îl simțea fiind în vizită acasă. A fost prima seară în care m-a întrebat dacă eu chiar am intenții serioase sau consider toată relația un joc la finele căruia mă voi plictisi destul de repede și o voi lăsa pentru alta. Sincer nu eram convins că vreau să rămân cu ea în timp ce purtam discuția aceasta, încă eram în perioada de cântărire a plusurilor și minusurilor, ceea ce simțeam nu era suficient de puternic pentru a lua o decizie după o perioadă atât de scurtă. I-am răspuns că da, am intenții serioase cu ea și că vreau totul sau nimic, nu mă mulțumesc cu jumătăți de măsură. Glasul i se schimbă și se simțea emoția, mi-a spus că e o persoană dificilă și îmi va fi greu să rămân lângă ea, am nevoie de mulți nervi și răbdare. Fiind trecut prin atât de multe încercări, nervii și răbdarea erau două atribute pe care mi le-am însușit cu măestrie, prin urmare i-am confirmat că asta nu va fi o problemă și dacă ăsta e singurul impediment situația este deja rezolvată.

În continuare i-am spus că o să redactez o scrisoare pe care i-o voi da în momentul potrivit, când toate profețiile mele se vor realiza, trecuse o săptămână dar eram convins că totul va decurge în felul următor:

“Ți-am zis că o să te fac fericită și o să ne bucurăm de ce va veni. Nu a fost totul perfect însă am trecut prin toate cu zâmbetul pe buze.

Într-adevar, au fost momente câmd și mie mi-a fost teamă și mi-a fost greu să gestionez situația, dar cu tine în dreapta mea am căpătat puterea să trec peste toate. Am trecut prin succese, ne-am fost aproape în clipele grele și împreună am fost mai puternici.

Ți-am spus că vei fi nefericită dacă nu îți asculți inima și mă bucur că ai ales ce ți-a dictat ea. Am văzut în ochii tăi încă de la început acea fetiță care zbiera după afecțiune, dar care a fost întemnițată de acțiunile răuvoitoare a celor din trecutul tău. Am decis să fiu un mecena care să protejeze și să dea din nou strălucire acestei opere de artă din viața mea, am riscat și am câștigat.

Dacă ai vrea să știi, în cazul în care aș putea da timpul înapoi aș face aceeași alegere, aș întreprinde aceleași acțiuni, aș bea aceleași cafele cu tine, aș petrece aceleași nopți cu tine și aș munci în fiecare zi să fim fericiți... Împreuna.

Acum când te gândești la timpul petrecut împreună știu că vei vărsa cel puțin o lacrimă, un amalgam de trăiri și sentimente se revarsă în sufletul tău și poate una din acele lacrimi va cădea pe foaia asta. Nu-i nimic greșit în asta, e o reacție normală după o astfel de epopee. Timpul a demonstrat că am dreptate iar al șaselea simț s-a dovedit a fi din nou un oracol.

Alături de tine am devenit mai bun ca om, ca profesionist, ca practicant de hobby-uri. M-am trezit diminețile mai încrezător decât atunci când nu te aveam, m-am bucurat mai mult de soare, de natură, de lucrurile mărunte și de zilele mohorâte.

Acum sunt hotărât să nu cad în capcana monotoniei și chiar dacă avem 40, 60 sau 80 de ani, să zâmbim cu aceeași intensitate, să ne ținem în brațe cu aceeași pasiune și să ne respectăm cu aceeași unitate de măsură."

Ce am așternut pe foaie era exact ce simțeam în acele momente, ceea ce ea năștea în mine, ceea ce proiectam când mă gândeam la noi, era o extrapolare pe termen lung a intensității trăite în acele puține momente când ne-am intersectat privirile, când ne-am unit sufletele și când ne-am deschis unul în fața celuilalt. Am pus scrisoarea într-un plic și am pus-o la loc sigur, mă gândeam că i-o voi da la pachet cu inelul de logodnă atunci când o voi cere în căsătorie, simțeam că acesta era procesul natural de urmat al relației noastre și că nimeni și nimic nu va sta în calea noastră.

I-am lăsat un mesaj și i-am spus că mi-am așternut gândurile cu penelul pe hârtie și îi voi da scrisoarea la momentul potrivit. M-a întrebat ce i-am scris și i-am zis că va afla când va fi cazul. A zis că o să scrie și ea ceva când are timp pentru că și ea la rândul ei are gânduri serioase în ceea ce ne privește.

Paștele a trecut și eu m-am întors în delegație, în cursul acelei săptămâni am vorbit din nou în fiecare seară și ne făceam planuri pentru week-end. Urma să mergem la munte cu un grup mare de colegi de muncă, în jur de 30 și era prima ieșire de când eram împreună. Ea era un pic temătoare că se va afla de noi și cineva își va da sigur seama că ceva se întâmplă, am asigurat-o ca ne vom purta ca și cum am fi doar colegi și nu vom trezi suspiciuni în rândul colegilor, lucru ce a liniștit-o.

Vineri seară am ajuns acasă și m-am îndreptat glonț spre ea. Mă aștepta cu părul aranjat, cu colanți și cu multă dragoste. Mă strânge în brațe, mă sărută, se uită în ochii mei și îmi șoptește în ureche că i-a fost dor de mine. Ne îndreptăm spre bucătărie și povestim ce am făcut în ultimele două săptămâni în timp ce îmi servea ceva de mâncare.

Se face târziu și am convenit să nu venim împreună la locul de întâlnire ca să nu bată la ochi. O aprob și îi spun că mă îndrept spre casă dar ea îmi răspunde că pot rămâne la ea peste noapte și pot să plec dimineață spre casă să mă pregătesc, îmi menționează însă că nu facem prostii pentru că suntem obosiți, era prima noapte pe care o petreceam împreună și ea nu se simțea confortabil în pat cu un bărbat nou intrat în viața ei și nici nu avea chef de sex. Ne ducem în dormitor și mai zăbovim o oră vorbind despre viitor, deja acest subiect era laitmotivul conversațiilor noastre. Devine mai personală și începe să îmi povestească despre familia ei, despre ce i s-a întamplat și despre relațiile eșuate pe care le-a avut în trecut și cum a ajuns să-și piardă încrederea în bărbați și să se obișnuiască să doarmă singură.

Relația ei cu familia nu era un tocmai apropiată. Tatăl ei nu fusese prezent foarte mult în perioada copilăriei ei și asta a făcut-o să nu aibă un reper tocmai stabil despre rolul unui bărbat în viața unei femei și a unei familii. Evoluția unei femei și felul în care aceasta interacționează pe parcursul existenței ei cu bărbații este dată de interacțiunea cu tatăl, atâta timp cât nu există un

respect față de figura paternă, toată viața ei va avea o lipsă de respect față de bărbați. Conștientizam că acest lucru va fi o problemă, este foarte greu pentru o femeie care nu a beneficiat de un cămin și o familie cu ambii părinți prezenți să lege relații emoționale profunde. stabile și bazate pe respect pe parcursul vieții ei, dar în continuare credeam că eu pot suplini acest gol afectiv pe care ea l-a dobândit încă din copilărie.

Îmi relatează și relația cu sora și mama ei. Era cea mai mică la părinți și întotdeauna era găsită țap ispășitor, sora și mama ei o desconsiderau și nu îi recunoșteau meritele, lucru ce a făcut-o să se considere întotdeauna inadecvată. Continuă să-mi spună că a trebuit de multe ori să mintă pentru sora ei și de fiecare dată era amenințată că dacă nu o face aceasta îi va crea probleme, trăia într-o teroare și un haos emoțional perpetuu, s-a închis în ea și și-a dezvoltat un simț al singurătății profund.

Singura persoană din familia ei cu care se înțelegea bine și în care avea încredere era mătușa ei. Aceasta stătea la țară și ea își petrecea verile cu aceasta. Mi-a relatat că era fericită când muncea pământul, când mergea cu animalele și când stătea pe marginea râului și pur și simplu se bucura de apa care curgea. Stătea pe gard cu orele și se uita în gol, deșertăciunea lăuntrică era de neconceput iar modul în care îmi povestea, îmi transmitea starea ei de însingurare pe care și-a dezvoltat-o ca pe un mecanism de apărare.

Când a plecat la facultate să studieze mătușa ei a fost cea care o ajuta cu cheltuielile, părinții ei au fost sceptici și chiar au blamat-o, nu aveau încredere în ea că este suficient de capabilă să termine o facultate și să-și facă un rost în viață, lucru ce a îndârjit-o și mai tare și a făcut-o să se îndepărteze și mai mult de părinții ei. A fost nevoită să stea în casă cu o prostituată pe parcursul studiilor și în fiecare seară primea vizite de la tot felul de persoane dubioase. Reușise să-și creeze o carapace atât de puternică încât nicio relație a ei nu a putut să se dezvolte în ambele direcții.

În momentul în care a venit în capitală pentru a-și continua studiile post-universitare ai ei au tratat-o cu aceeași indiferență și răceală ca înainte, îi trimiteau doar strictul necesar pentru a-și permite o chirie într-o casă cu o femeie în vârstă care nu-i oferea deloc intimitate. Momentul în care s-a produs definitiv ruptura cu ai ei a survenit atunci când a suferit o cădere de calciu și a fost nevoită ca din ultimii bani pe care îi mai avea să-și plătească facturile medicale. A sunat acasă și le-a cerut părinților să-i trimită niște bani pentru că a rămas fără din cauza problemei medicale, iar aceștia au refuzat-o. Deja citeam o dezamăgire profundă în glasul ei, tonalitatea scăzuse și intensitatea cu care îmi povestea se diminuase simțitor, a terminat în a-mi spune că în acel moment s-a așezat pe o bancă în parc și a izbucnit în plâns, cedase, nici măcar familia nu îi era aproape într-un moment dificil iar atunci și-a dat seama că trebuie să facă totul pe cont propriu și că este singură pe lume. Oftează și face o pauză lungă...

Ascultând toate acestea am conștientizat drama prin care a trecut, cauzele care au dus la portul acestei măști și că de fapt în spate se afla o persoană greu încercată, rănită, cu plăgi

emoționale încă nevindecate și cel mai probabil nevindecabile. O simțeam neliniștită și i-am confirmat că în cazul meu nu se pune problema abandonului, că voi fi lângă ea și dacă mă sună la trei dimineața și că nu mai este nevoie de acum încolo să simtă goliciune, vreau să-i fiu sprijinul pe care l-a căutat. Se întoarce spre mine și mă sărută, se pune cu capul pe pieptul meu și îmi spune că simte că alături de mine este în siguranță. În sfârșit o simt tihnită.

Dimineață ne trezim, îmi face o cafea, o bem în timp ce fumăm o țigară, ne luăm rămas bun și mă duc spre casă să-mi fac bagajul pentru excursie. La locul de întâlnire ajung primul, îmi aprind o țigară și îi aștept și pe restul colegilor să sosească. Decalăm plecarea cu o oră iar printre ultimii își face apariția și ea, se duce și stă cu un grup separat până ne decidem să plecăm. Trebuia să plecăm cu mașini separate însă în momentul plecării îi spune lui Mutu să merg cu ei, voia să mă simtă lângă ea.

Pe drum ne purtăm doar ca niște colegi, în general bârfim, povestim ce am mai făcut în ultimele săptămâni și ascultăm muzică. Cu noi trei în mașină mai era și Ada, o colegă ce avea prieten însă era în limbă după Mutu, aveau ceva întâlniri nocturne la activ și în week-end-ul cu pricina aveau planuri mari împreună. Începe să-mi povestească despre prietenul ei greu încercat, un fost sportiv care de vreo trei ani are probleme serioase cu umărul, are implant cu titaniu și că ei i se rupe sufletul să îl vadă cum se chinuie, a da, a menționat și cât de mult îl iubește. Era o conversație cam ironică având în vedere că eu știam că ea și Mutu au o aventură și că urma să se consume noi episoade și pe parcursul excursiei noastre, însă m-am făcut că nu știu nimic și i-am urat numai de bine împreună cu prietenul ei pe care îl iubește atât de mult.

Ajungem la munte și ne cazăm. După ce fiecare se instalează în camera lui, ne strângem în sufrageria comună unde aveam să ne petrecem seara și discutăm despre cum urmează să ne organizăm pe tot parcursul zilei. Aproape toți cei prezenți erau apatici și placizi, Roza ia inițiativa, era văzută ca o lideră de către cei de acolo și o lasă să decidă programul. Recunosc că mă trecea un sentiment de satisfacție urmărind-o pe cea care s-a deschis în fața mea, a dormit cu capul pe pieptul meu și mi-a făcut cafeaua dimineață privită cu atâta admirație de către toți cei prezenți. Roza pregătește planul de bătaie și plecăm spre restaurant să luăm masa, după care urma să mergem să facem cumpărăturile pentru diseară. Pe tot parcursul zilei am stat cu Roza însă nimeni nu a bănuit că ar fi ceva între noi, ne controlam bine trăirile și chiar mai făceam o glumă când rămâneam singuri.

Petrecerea a început timid, muzica era la un nivel destul de scăzut, lumea ezita să danseze și consumul de alcool se făcea responsabil. Eu și Roza interacționam mai mult decât în timpul zilei, ieșeam la țigară, mai dansam împreună și discutam. Seara trecea pe nesimțite și ea începuse să se amețească de la băutură și să devină foarte emoțională. Se ducea pe ringul de dans, se mai întorcea să îmi șoptească ceva la ureche și tot așa, cam vreo 15 minute. La un moment dat vine și mă întreabă direct:

- Alfie, tu ce notă mi-ai da?

- 9,5 răspund eu sec, fără nicio remușcare.

Roza încremenește, se uită la mine, se apleacă spre mine și îmi spune la ureche:

- Atunci du-te și găsește-ți pe alta de 10 și lasă-mă pe mine în pace.

Rămân pe poziții și încerc să nu îi fac jocul, ea se duce și își toarnă repede două pahare de vin pe care le dă pe gât. Începe după aceea să danseze lasciv cu fiecare bărbat de pe ringul de dans, aruncându-mi câteva priviri ocazional, nu schițez niciun gest și mă duc să îmi pun un pahar de votcă. Ea vine să-și pună un alt pahar și o trag deoparte:

- Roza, nu mai bea atât pentru că ți se face rău, o văzusem înainte cum reacționează la alcool.

Ea se dă un pas în spate și îmi spune că nu mai e treaba mea și bea cât vrea în timp ce golește paharul și îl umple din nou, mai mă duc la ea și îi spun să vină deoparte să discutăm, moment în care mă împinge și spune să o las în pace. M-am simțit respins și m-am îndreptat spre cameră, nu mai avea rost să stau cu ea de vorbă în starea în care se afla, când i se pune pata este irațională, impulsivă și necruțătoare, știam că orice aș face eu ies în pierdere.

Ajung în cameră și încerc să adorm și să uit de ceea ce tocmai s-a întâmplat dar nu mă ia somnul. Prin capul meu se scria și rescria scenariul de mai devreme, dacă nu îi ziceam ce i-am zis, dacă nu o luam deoparte, dacă eram mai cumpătat. Mă întorc de pe o parte pe alta cam două ore și nu îmi găsesc liniștea până când îi aud strigătele disperate pe hol. Îmi trag adidașii în picioare, cobor și o văd în fața ușii camerei ei, trăgând de clanță și plângând. Cheia era la Tina și ea nu putea să intre în cameră, iar eu încep să o caut pe Tina pentru a face rost de cheie și a o calma. Bat din cameră în cameră și până la urmă o găsesc, era cu Mutu, îi cer cheia și mă duc la Roza să îi deschid camera, ea nu mă lasă să o deschid și se chinuie ea, durează cam 30 de secunde, timp în care nu vedea să bage cheia de lacrimi. Când deschide ușa, Tina și Mutu vor să intre cu ea în cameră să vadă ce a pățit și eu îi reped, le fac semn să o lase în pace că trebuie să discut cu ea, ei au rămas șocați și nu au înțeles ce se întâmplă, trag ușa după mine și încerc să dialoghez cu ea:

- Roza, nu am vrut... nici nu termin propoziția și ea îmi răspunde cu un ton dezolant.

- Pleacă...

- Roza, chiar nu am vrut să te jignesc, îi repet eu în timp ce îi ridic privirea din podea și văd lacrimile șiroind din ochii ei.

- Mi-ai promis că nu o să mă lași niciodată singură și ai plecat și m-ai abandonat, îmi replică ea uitându-se mai mult prin mine decât în ochii mei.

- M-ai împins și m-ai gonit, nu am făcut decât să îți respect dorința.

- Pleaca! Țipă ea în timp ce mă împinge.

În momentul ăsta știam că nu pot face nimic pentru a o calma și că relația mea cu ea s-a terminat la fel de abrupt pe cât începuse. Seara de dinainte, experiența împărtășită, toate fuseseră doar un miraj, simțeam totodată că mi-am încălcat promisiunea și am lăsat-o singură și vulnerabilă. Nu mai zic nimic, cuvintele sunt de prisos, mai fac un ultim gest înainte să părăsesc camera ei, îi ridic un pic capul și o sărut pe frunte în semn de la revedere. Ies din cameră și Mutu cu Tina erau încă acolo, nu le zic nimic și urc la mine unde încerc să mă odihnesc.

Gândul că am rănit-o pe femeia care s-a deschis în fața mea cu doar o zi în urmă mă bântuia, nu puteam să adorm și mă întorceam de pe o parte pe alta. Pe lângă gândurile care nu-mi dădeau pace, mai dormeam și cu Yuri în cameră, un moldovean care sforăia teribil. De fiecare dată când simțeam că ațipesc îi auzeam grohaitul care stătea să spargă geamul. Peisajul unei nopți ratate era complet.

Mă trezesc după ce am reușit să ațipesc doar o oră și mă simțeam terminat, atât fizic cât și emoțional. Celălalt coleg de cameră, Cristi, tocmai se trezise și voia să meargă să mănânce, l-am însoțit în oraș și ne-am dus să ne luăm un sandviș. În timp ce ne întorceam spre cabană ne întâlnim cu Roza, părea afectată și ne întreabă dacă mergem să mâncăm cu ea, noi mâncasem dar am ales să îi ținem companie, ar fi bătut la ochi dacă ne-am fi ignorat după ce cu o zi în urmă eram de nedespărțit. Ea purta ochelari de soare ca să-și mascheze privirea și emoțiile și de asemenea încerca să mă evite, se purta cu mine aproape ca și cu un necunoscut. După ce termină de mâncat ne întoarcem cu toții să ne facem bagajele și să mergem la o cafea înainte de a merge acasă.

Plecăm spre casă în aceeași formulă în care și venisem, cu Mutu șofer, ea pe scaunul din față, eu pe banchetă în spatele ei și Ada în spatele lui Mutu. Ada părea foarte încântată de week-end-ul petrecut la munte, aveam să aflu că ea și Mutu au avut parte de o seară piperată, bine, Mutu a avut parte de trei porții principale, Ada fiind doar una dintre ele. Eram obosit și debusolat iar la un moment dat trag cu ochiul în oglinda de la ușa pasagerului din dreapta unde stătea Roza și o observ cum trăgea cu ochiul spre mine, mă uit nemișcat vreo 20 de minute iar la fiecare 5 secunde trăgea cu ochiul, eram confuz și mă gândeam că toată mascarada din seara precedentă fusese un vodevil iar ea a jucat rolul unui cabotin.

Înainte să intrăm în oraș oprim la o benzinărie pentru a merge la toaletă. Când mă întorc la mașină Mutu mă întreabă unde stau ca să știe unde mă lasă. Știam care e traseul lui și că prima oprire va fi acasă la Roza, dar îl întreb ca să mă asigur. El îmi răspunde că o lasă pe ea prima și după aceea se duce spre centru, moment în care îi spun să mă lase și pe mine acolo că iau metroul și e mai ușor să ajung. Știam că era ultima mea șansă să rezolv problema și să mă împac cu Roza iar acesta era planul la care mă gândisem în tumultul nopții.

Ajungem acasă la Roza și Ada o întreabă dacă poate să urce să se ducă până la toaletă, Roza îi răspunde că da și se duc împreună la ea în casă, iar Mutu rămâne la mașină să o aștepte

pe Ada pentru a o duce acasă. Îmi dăduse un pic planul peste cap dar găsesc o improvizație, le spun că rămân cu Mutu până vine Ada ca să nu o aștepte singur, el îmi mulțumește și stăm aproximativ zece minute până revine Ada, ei se urcă în mașină și eu mă fac că mă îndrept către stația de metrou, moment în care scot telefonul și o sun pe Roza. Telefonul sună, de două ori, de patru ori, deja la al șaptelea sunet știam că nu îmi va mai răspunde și mă pregătesc să închid telefonul, totul se terminase. Dar tocmai când mișc telefonul de la ureche cu scopul de a-l închide aud în telefon:

- Da?

- Roza, vreau să vin la tine sa vorbim doar cinci minute.

- De ce, mă întreabă ea pe un ton morocănos?

- Oferă-mi doar cinci minute și promit că după aceea nu mai auzi de mine.

-... Bine, hai urcă.

Era semnalul pe care îl așteptam, avusesem timp toată noaptea să îmi pregătesc discursul și acum știam că am cinci minute să spun lucrurilor pe nume, urc la apartamentul ei, bat la ușă și o găsesc în pijamale, gata să se culce, deși abia era ora cinci. Închide ușa și se duce în dormitor iar eu vin după ea, se pune în pat iar eu în genunchi, la capul patului și îmi încep monologul:

- Roza, nu am vrut să spun că nu ai fi perfectă, problema este la mine, nu pot vedea pe nimeni de nota zece deoarece nu consider că există perfecțiunea, există doar oameni perfecți pentru noi, oameni care ne fac să ne tresară sufletul când îi privim, oameni pe care îi dorim lângă noi necondiționat și oameni alături de care ne dorim să ne petrecem timpul. Știu că te-a deranjat ce ți-am zis aseară dar am văzut cum te uitai la mine în mașină și sunt convins că ăsta a fost doar un pretext să vezi dacă o să renunț la tine așa ușor, să vezi dacă într-o situație de criză mă țin de promisiune și dacă reușesc să îmi țin promisiunea făcută față de tine, acum nu mai puțin de două zile în patul ăsta.

Am recitat monologul exact cu tonalitatea și expresivitatea lui Ryan Gossling în The Notebook iar ea începe din nou să lăcrimeze și să radieze. Mă ia de mână și îmi spune să urc în pat lângă ea că nu e nevoie să stau în genunchi și că într-adevăr a fost un test dar se bucură că l-am trecut și am putut să recunosc că am greșit. Mă strânge în brațe, mă sărută și continuăm așa vreo cinci ore, cele cinci minute s-au extins.

A doua zi plecam din nou în delegație și trebuia să fiu acasă, îi zic că plec și ea se uită la mine și îmi spune:

- Alfie, ma doare sufletul să te văd plecând, aș vrea să stai cu mine toată seara.

Dacă ar fi fost după mine aș fi petrecut toată seara cu ea și nu aș mai fi plecat din oraș toată săptămâna, o iau în brațe, o țintuiesc de perete și avem cel mai pasional sărut de până

atunci, ea își trece mainile prin părul meu, pe spatele meu și pe umerii mei, ar vrea să intre cu totul în mine, să îmi intre în inimă și în suflet, dar timpul nu ne permite. Mă duc să mă încalț și în timp ce deschide ușa o iau de brâu și o sărut din nou, ne luăm la revedere în condiții mai bune decât am început week-end-ul și mă pregătesc de o nouă săptămână departe de ea.

Capitolul

4

Stabilizarea relației

Era ultima săptămână în delegație pentru mine și deja mă simțeam extenuat dar mă gândeam că în lunile ce urmează voi avea ocazia să petrec mai mult timp cu Roza, dat fiind faptul că și pentru ea delegațiile se terminaseră pentru următoarea perioadă. Zilele treceau rapid iar serile adormeam după discuții interminabile cu ea la telefon, eram un pansament și un mijloc de relaxare reciproc pentru zilele încărcate și stresante de la locul de muncă. Joi seară, în ultima zi de delgație îmi spune că e răcită și că nu știe dacă ne vom putea vineri, nu voia să mă îmbolnăvesc și eu, dar nu-mi păsa, "Voi veni cu un Fervex la tine și te pun pe picioare" îi replic.

Vineri mă întorc spre casă și îi dau un mesaj să văd în ce ape se scaldă, era încă răcită și abia aștepta să vină acasă pentru a se odihni, a spus că mă așteaptă dacă încă mai doresc să ne vedem. Mă opresc direct la farmacie, îi iau două pliculețe și mă îndrept spre magazin, aveam de gând să o răsfăț în week-end și să îi pregătesc în fiecare zi micul dejun. Mă urc în taxi și mă duc direct la ea, ajung în jur de zece, speram să nu doarmă, ea nu dormea, mă aștepta să vin ca să petrecem măcar o jumătate de oră împreună. O sărut pe frunte, o iau în brațe, îi spun că o să am grijă de ea și mă duc în bucătărie să bag mâncarea în frigider, după care îi fac pliculețul și i-l aduc la pat. E reticientă în a lua medicamentele dar până la urmă o conving și le ia. Rămânem în pat, îmbrățișați, cu capul ei sprijinit ușor pe umărul meu și adormim.

În mijlocul nopții m-am trezit să merg la toaletă și când mă întorc o verific să văd dacă mai are febră. Era cufundată într-un somn profund și temperatura îi scăzuse, grijile mele începeau să se diminueze în timp ce mă așez lângă ea în pat. Îmi pun palma lângă a ei și îi simt strânsoarea, mă întorc să văd dacă s-a trezit însă dormea în continuare buștean. M-a trecut o emoție profundă, deși într-o stare de inconștiență, mi-a luat palma și avea să nu-i mai dea drumul până dimineață, simțeam, de această dată și mai abitir decât înainte, că suntem suflete pereche și între noi este o legătură ce sfidează logica și rațiunea și care frizează nebunia. Deși atât de diferiți ca vârstă, experiențe de viață sau profesionale, în acele momente simțeam că suntem un singur trup astral, o conștiință contopită. A fost primul moment în care am conștientizat sincer că ea este femeia alături de care mi-aș dori să-mi petrec restul zilelor.

De dimineață Princess dădea târcoale prin pat și stătea între noi. Începuse să schelălăie și am știut că este momentul să o duc afară să-și facă nevoile. Roza se trezește și ea și mă roagă frumos să merg cu ea până jos, ea avea încă nasul înfundat și ar mai fi dorit să doarmă, mă conformez, îi pun lesa și cobor cu ea. Princess era un pic neliniștită, simțea că ceva nu este în regulă cu Roza și nu voia să meargă mai departe de poarta din fața casei, încerc să vorbesc cu ea și până la urmă mă urmează, a terminat repede și fuge repede către poartă, voia să se întoarcă mai repede la Roza și să vadă cum se simte, îi scot lesa, o spăl pe lăbuțe și o trimit în dormitor, se duce la ea și se cuibărește în brațele ei, Roza o ia la rându-i în brațe și se simțea mai bine.

- Mai dormi sau vrei să fac de mâncare? O întreb în timp ce mă pun în pat lângă ea.

- Cât e ceasul?

- E aproape 11.

- Mi-e un pic foame și aș mai dormi un pic până pregătești tu masa, poți să o iei și pe Princess cu tine?

- Bine, mă duc la bucătărie, când termin mă întorc să te trezesc, îi spun în timp ce o sărut pe frunte și o învelesc.

O iau pe Princess în bucătărie și încep să pregătesc masa nu înainte de a pune cafeaua pe foc. Ea obișnuia să prepare cafeaua la ibric și bea Tchibo albastru, își punea trei linguriță cu vârf pentru a fi mai puternică, pun două căni cu apă în ibric, scot cafeaua și aștept apa să fiarbă. Spăl roșiile, castraveții, scot brânza și ouăle din frigider, ma dumiresc repede unde ține sarea și piperul și încep să pregătesc masa. Bat ouăle, le amestec cu brânză și le las în castron până pregătesc și salata, Princess se uita la mine din ușă, cu botul pe labe și încă mai schelălăia, simțeam ca nu se simte confortabil și o pun pe scaun lângă mine să se simtă mai protejată. Curăț roșiile, tai castraveții, rad brânza, torn uleiul de măsline și le amestec. Între timp apa fierbe și pun cele șase linguriță de cafea pentru a pregăti cafeaua pentru amândoi. Torn cafeaua în căni, pun două tablete de zaharină în cafeaua ei, așa cum îi place ei să bea, una în a mea și pun ouăle la făcut.

În timp ce omleta se făcea pun două felii de pâine la prăjit, să se facă până apuc să pun ouăle pe farfurie, spăl ibricul de cafea, pun salata pe masă și aranjez farfuriile și furculițele. Ouăle sunt gata, le pun pe farfurie, spăl și tigaia și aranjez feliile de pâine pe farfurie, micul dejun era gata. Îi fac un semn lui Princess că mergem la mami să o trezim și începe să dea din coadă, se duce în ușă și începe să bată cu lăbuța în ea în timp ce se uita la mine așteptând să deschid ușa, i-o deschid și mergem în dormitor.

Roza era într-un somn profund, cu fața spre fereastră. Mă pun lângă ea în pat și ezit să o trezesc, părea atât de liniștită încât nu voiam să o trezesc încă, mă așez ușor lângă ea în pat și îi admir chipul. Dormea cu fața direct pe saltea și puteai observa cu ușurință ridurile ei de expresivitate, care, într-un mod ciudat, nu mă deranjau, ba din contră, pentru mine acele riduri însumau toate momentele ei de veselie, de bucurie, toate zâmbele sincere și forțate de-a lungul timpului, toate grimasele și momentele mai puțin fericite prin care a trecut, era doar o fetiță oropsită, greu încercată de viață, care a găsit puterea de a merge mai departe de fiecare dată când a intrat în impas, admir lucrul asta la ea. Îi observ și mâna pe care o ținea lângă chip, se vedea că este mai trecută de timp decât a mea însă apreciam la ea toate eforturile făcute, toate hainele spălate, toate cinele preparate, toate vasele spălate cu mâna ei, eram pur și simplu captivat și în transă, în cele trei minute cât m-am oprit să o admir îmi treceau prin minte toate scenariile posibile, cu ochii ei minunați avea să îmi privească în ochi copiii, cu mâinile ei trudite avea să le pregătească micul dejun, să îi mângâie și să-i dezmierde când sunt bolnavi, sau să îmi mângâie creștetul după o zi istovitoare la muncă.

Eram într-o stare empirică, deși aveam numai trei săptămâni împreună simțeam că o cunosc de-o viață sau că cel puțin într-o viață anterioară am fost suflete pereche, oftez încântat de

ideea că îmi voi petrece restul zilelor alături de ea și cu durere în suflet că trebuie să o trezesc, îi trec ușor mâna prin păr, o sărut pe obraz și îi șoptesc în ureche că masa este gata. Deschide ochii cu greu, se uită în ochii mei, mă simțeam recunoscător că am o astfel de priveliște sâmbătă dimineață și mergem în bucătărie.

Se așează pe scaun, îmi ia mâna și îmi mulțumește că am pregătit masa, o aprob ușor din cap, zâmbesc cu colțul gurii și îi urez poftă bună. O observam cum mănâncă și o întreb dacă îi place:

- Dacă nu îmi convine sa îmi pregătesc singură, răspunde ea pe un ton amuzat.

Terminăm de mâncat și ne ducem în sufragerie, ne punem pe canapea și discutăm despre ce vom face în restul zilei. Ea nu se simțea tocmai bine și îmi spune că vrea să stea acasă pentru că vrea să se refacă, eu trebuia să merg la sală cu Livia și agreăm să îi dau un mesaj după ce termin și să revin la ea seara, cădem de acord și rămânem să ne terminăm cafeaua și să ne uităm la un film. Spre după-masă plec să o antrenez pe Livia, mă vede cu un zâmbet larg pe față și mă întreabă:

- Ce s-a întâmplat Alfie de ești atât de bucuros?

- Nimic în mod special, mi-am petrecut ziua cu mândra și m-am umplut de energie.

- Și cum de te-a lăsat mândra să vii cu mine la sală, nu se supără pe tine că o lași singură? Încearcă ea să mă înțepe ironic.

- Nicidecum, am lăsat-o să se odihnească pentru că este obosită.

- Dar ce lucrează mândra ta de este așa de obosită?

Voiam să îi răspund că este cea mai minunată femeie din firma noastră însă mă abțin, Roza voia să ținem ascunsă relația față de cei din firmă cu excepția Vicăi, așa că îi răspund evaziv:

- Lucrează la o companie mare în departamentul de resurse umane, a avut o săptămână încărcată și are nevoie de odihnă.

Interogatoriul s-a terminat și începem antrenamentul, o trec prin toate exercițiile pe care i le planificasem în decursul zilei și o pun pe bandă. Profit de ocazie și îi trimit Rozei un mesaj să văd cum se mai simte, îmi răspunde că stă în pat și se uită la filme și așteaptă să ne vedem diseară. Termin antrenamentul Liviei și ne întoarcem spre metrou. Pe drum mă întreabă ce planuri am pentru mâine și dacă o antrenez, voiam să petrec mai mult timp cu Roza și îi spun că am ceva treabă și îi dau un mesaj în cursul dimineții să stabilim o oră în caz că mă degrevez de sarcini, în mintea mea nu voiam decât să petrec toată ziua cu Roza și să mă bucur de energia pe care aceasta mi-o transmite. Ajungem la metrou, ne luăm rămas bun și mă duc spre casă să mă schimb și să mă îndrept către Roza. Îmi fac un duș, mănânc ceva fugitiv, îmi iau schimbul pentru

luni dimineață și plec către ea, deja știam că o voi amâna pe Livia și voi petrece o zi liniștită în compania Rozei. Trec din nou pe la magazin, fac aprovizionarea și pentru dimineața de luni și mă duc val-vârtej la ea. Mă aștepta cu înrfigurare, îmi deschide ușa și repetăm ritualul de îmbrățișări și sărutări, deja devenise un ceremonial.

Petrecem restul serii la ea în sufragerie, urmărim un film, pregătesc ceva de mâncare și îi povestesc de ziua în compania Liviei la sală, ea îmi spune că a vorbit la telefon cu mătușa ei și Vica și că a dormit o parte bună din după-amiază. Ne îndreptăm către dormitor și ne întindem la povești încă o oră.

În timp ce ne descopeream și mai mult unul pe celălalt îi spun că suntem aici datorită unui pahar de lapte, la care ea rămâne mută, mă întreabă dacă fac mișto de ea și încep să-i povestesc cum consider eu că destinul, mai exact acel pahar cu lapte, ne-a adus împreună și ne-a pecetluit soarta.

Cu aproape doi ani în urmă plecam în Statele Unite cu gândul de a mă stabili acolo, am găsit un loc de muncă la un country club, mai exact un restaurant unde se juca și golf și se perindau oameni de vază ai societății cu buzunarele tixite de bani, în Long Island, New York. Primele două luni fuseseră foarte productive, ajunsesem să câștig bani frumoși și chiar să pun deoparte o sumă pentru a o trimite acasă și a acoperi o parte din datoriile familiei. Plecasem în Iunie și la finele lunii Iulie, mai exact pe 30, am aflat că voi începe să mai lucrez și într-un alt departament câteva ore suplimentare în fiecare zi începând cu 1 August. Fiind plătit la oră, iar ce sărea de 40 de ore era remunerat mai bine, mi-a convenit și eram încântat de oportunitatea izvorâtă.

Pe 31 Iulie am avut liber și m-am întâlnit cu fosta mea profesoară de engleză din școala generală pentru a merge la un festival unde se preparau hamburgeri. Practic, mai multe restaurante independente din regiune veneau și își prezentau produsele iar participanții puteau să deguste de la toate standurile și să voteze care restaurant producea cei mai buni hamburgeri. Ziua a fost una minunată, la festival participa și un restaurant administrat de români și se strânsese un mic regiment de conaționali. Mă simțeam ca într-o oază familiară cu oameni cu care puteam vorbi limba mea maternă și să nu am nicio problemă în a-i înțelege și a mă face înțeles. Concursul se ținea pe malul oceanului Atlantic și simțeam o briză răcoroasă care mă mângâia ușor în păr iar sunetul valurilor care se spărgeau la mal acompania melodiile country difuzate în boxe.

După ce s-a terminat festivalul m-au adus înapoi la country club-ul unde lucram și locuiam, în casa pusă la dispoziție angajaților. Îmi cumpărasem niște gantere și m-am gândit să fac un antrenament scurt înainte de culcare și pentru a arde o parte din caloriile consumate în cursul zilei. Am terminat antrenamentul și îmi era un pic foame, cum nu aveam decât batoane proteice și proteină pudră, am hotărât să urc până la restaurant pentru a-mi lua un pahar de lapte din frigider și a-mi pregăti un shake de proteine.

Afară picurase și asfaltul era un pic umed iar eu am plecat direct în papucii cu care stăteam în cameră, mi-era prea lene să îmi iau adidașii pentru aderență și oricum mai mersesem așa încălțat, doar nu mi se întâmplă tocmai mie și tocmai atunci ceva. Ajung la frigider, îmi torn paharul de lapte, bag cutia la loc și mă îndrept spre ieșirea restaurantului pentru a mă duce în cameră. În drum spre casa unde locuiam erau trei trepte din lemn, două din ele șubrezite și cu o gaură pe mijlocul lemnului care era pus pe post de extremitate a treptei. Venind grăbit, nu m-am mai gândit la starea precară a treptelor și am alunecat pe prima iar când să mă stabilizez pe a doua am călcat strâmb și mi s-a întors glezna la 180 de grade și a sărit ca o minge de ping-pong. Am simțit o înțepătură până pe genunchi și am știut atunci că nu e de bine, mi-am pus repede o compresă cu gheață și am sperat că a doua zi de dimineață voi fi refăcut.

Din păcate nu a fost așa, când m-am trezit și am călcat în picior am început să înjur de tot ce îmi venea prin minte, durerea era interminabilă însă trebuia să mă duc la muncă. Mi-am înfășurat glezna într-o fașă, am luat 4 Advil-uri și am sperat că o să treacă de la sine, nu a fost așa și dupa 30 de minute am cerut să mă întorc în cameră pentru că abia îmi târam piciorul după mine. A doua zi durerea se mai domolise dar nu o puteam calma fără medicamente, am început să iau câte 8 Advil-uri pe zi timp de 3 săptămâni. În timp ce glezna a început să se mai liniștească am făcut tendinită la brațe din cauză că mă lăsam pe mâini să îmi protejez glezna de fiecare dată când aveam ceva de cărat sau curățat și evident, a trebuit să continui cura cu Advil și pentru durerea de la antebrațe iar la o lună distanță și stomacul a clacat. Era deja Noiembrie și venea sezonul rece când activitatea era minimă iar remunerația abia îți permitea să îți acoperi costurile de bază. Atunci am decis să mă întorc acasă și să am grijă de sănătatea mea, banii nu mai puteau compensa problemele de sănătate.

Am revenit în țară și am trecut printr-un proces de recuperare de aproape patru luni, la finele căruia mi-am căutat de muncă, compania la care am ajuns să lucrez a fost ultima unde am aplicat, într-o zi ploioasă de primăvară când mă pregăteam să părăsesc târgul de joburi la care eram prezent. Nu am crezut că voi fi recrutat dat fiind faptul că nu lucrasem în domeniu, însă soarta mi-a surâs și am reușit să fiu angajat iar de aici restul este istorie.

Roza m-a ascultat foarte atentă în timp ce i-am povestit peripețiile mele începute de la un simplu pahar cu lapte și contempla asupra celor spuse de mine, nu este genul care să creadă în coincidențe, în suflete pereche sau în destin, însă acum nu știa ce să mai creadă, toată înlănțuirea de evenimente a dus ca într-un final noi doi să ne întâlnim și să descoperim că suntem foarte similari, gândim la fel, avem aceleași dorințe de viitor și ne înțelegem aproape la un nivel telepatic. Seara era învăluită într-un aer de misticism și ea, în ciuda răcelii pe care o avea, se simțea mai plină de viață ca oricând gândindu-se că totul are un scop și am ajuns împreună când toate șansele ne erau potrivnice.

De dimineață respect cu sfințenie același ritual ca în dimineața precedentă, mă trezesc, o duc afară pe Princess și mă întorc să pregătesc micul dejun și cafeaua. Roza se simțea mult mai bine și îmi mulțumește din nou că am grijă de ea și o răsfăț, îi răspund că îmi face plăcere și că

pentru ea aș face orice și se poate baza pe mine oricând, sunt aici lângă ea și nu am de gând să plec nicăieri sau să mă opresc din a face lucruri care o fac fericită.

Cum întâlnirea de la sală cu Livia a fost contramandată pentru ziua de duminică, îmi pun telefonul pe silențios și petrec restul zilei cu Roza, ne făcea plăcere să trândăvim și să nu facem nimic, mai ales că în timpul săptămânii lucram amândoi până târziu. Spre prânz ne ducem din nou la somn și mai dormim câteva ore bune, aceeași poziție, îmbrățișați și cu Princess claie peste grămadă la capul nostru.

Deși trecuseră trei săptămâni, nu pot să spun că eram ahtiat să fac sex cu Roza, o simțeam și pe ea că nu e încă pregătită și nu voiam să presez, un astfel de moment trebuia să vină de la sine, când eram amândoi în starea corespunzătoare și ne doream cu ardoare lucrul acesta. Ea oricum nu se mai simțea în siguranță în compania unui bărbat după experiențele anterioare și nici eu nu voiam să pun o presiune inutilă pe ea, în definitiv eu eram îndrăgostit de prezența ei, de personalitatea și sufletul ei, iar atracția era una mai mult spirituală chiar dacă se simțea cu desăvârșire și cea fizică. Ne rezumăm la sărutări, dormit îmbrățișați și priviri necontenite unul în ochii celuilalt, îmi confereau o satietate afectivă și emoțională mai mult decât suficientă și eram oricum convins că totul va veni natural de la sine.

În restul zilei am comandat ceva de mâncare, am mai vizionat două filme și am dus-o împreună afară pe Princess înainte de culcare, urma o săptămână destul de încărcată pentru ea și ne-am culcat devreme, ea avea o raportare vineri și asta era ultima zi când putea să-și mai încarce bateriile pentru ceea ce urma.

Ne-am trezit mai devreme deoarece ea trebuia să-și facă baie, nu mă deranja, eram în concediul săptămâna asta și urma să merg acasă și să continui sesiunea de somn. În timp ce ea se spăla eu m-am dus să-i prepar micul dejun, am decis să variez un pic meniul și i-am pregătit o salată cu ton în timp ce Princess se uita nedumerită la ceea ce fac. Termin salata și cafeaua chiar inainte să iasă din baie și pregătesc masa. Ea iese din duș cu prosopul înfășurat în jurul capului și îmbrăcată destul de sumar, mă ia prin surprindere, mă îmbrățișează din spate, mă sărută ușor de spate și se așează pe scaun să mănânce, era destul de flămândă și terminăm repede, după care ne ducem să mai stăm o jumătate de oră pe canapea în timp ce ne bem cafeaua.

Era prima oară când o vedeam cu părul ascuns în totalitate în spatele prosopului și asta o făcea și mai atractivă într-un mod irațional, deși părul prin natura lui are rolul de a crea un plus de atractivitate pentru femeie. O țineam în brațe și îi observam atent fiecare detaliu al chipului, îmi plăcea la nebunie alunița de pe obrazul ei stâng, forma capului un pic ovală era proporționată ideal cu cea a ochilor, a urechilor și a sprâncenelor, buzele ei cărnoase îi scoteau în evidență feminitatea iar nasul ușor borcănat și ochii de un albastru metalic consfințeau ceea ce eu consideram chipul perfect în accepțiunea mea. Chiar și micile ei imperfecțiuni cauzate de dermatita declanșată pe fond de stres mi se păreau atractive, eram îndrăgostit de tot ceea ce reprezenta ea și mă abțineam cu tărie să îi spun că o iubesc după doar trei săptămâni.

Momentul de transă s-a terminat și ea trebuia să se pregătească să plece la muncă, știam că cel mai probabil urma să o văd abia vineri și deja mă cuprindea un dor teribil gândindu-mă că trebuie să mai aștept încă cinci zile până să îi adulmec din nou mirosul și să-i privesc admirativ trăsăturile feței, mă îndrept spre ușă și ne luăm la revedere cu aceeași pasiune cu care am petrecut și week-endul.

În cursul săptămânii am vorbit în fiecare seară la telefon și ne-am făcut planuri să ne vedem vineri seară și să sărbătorim ultima raportare din sezon pe care aceasta a avut-o. Vineri aveam de gând să duc relația la nivelul următor și să încunuăm tot ceea ce am întreprins în ultima lună printr-o noapte de dragoste pasională. Am scos cel mai bun vin și l-am pregătit, era un Merlot din 2009 pe care îl țineam de trei ani pentru o ocazie specială iar aceasta a venit cum nu se putea mai bine. Spre după-masă îmi dă mesaj și îmi spune că scapă un pic mai repede și spre seară mă așteaptă la ea cu o surpriză, mă aranjez și plec către ea.

Mă întâmpină aranjată, îmbrăcată cu niște colanți și o bluziță decoltată, în privirea ei se vedea că mă dorește și e pregătită pentru ceea ce avea să urmeze, îmi ia sticla de vin, se duce la bucătărie, o desface și aduce două pahare. Iau sticla și torn vinul în fiecare pahar, tacticos, să nu se verse niciun strop de vin, îi dau paharul, ciocnim și îmi replică: “Pentru o seară de neuitat”, zâmbesc și continui să sorb și din pahar și pe ea din priviri. Se simțea în aer miros de sex, ea pune muzică și începe să danseze, avea o lascivitate nativă, mă ridică de pe canapea și începe să danseze pe lângă mine, uitându-se în ochii mei și zâmbind diabolic, știa că m-a prins în mrejele ei și că din momentul acela poate face ce vrea cu mine și din mine, își mai pune un pahar de vin și continuă să danseze la fel de provocator.

Termină și cel de al doilea pahar și îmi spune să o aștept confortabil pe canapea până pregătește surpriza care mă așteaptă, speram doar să nu scoată un strap-on, pentru asta sincer nu eram pregătit în seara asta. Aștept cinci minute și ea apare în ușă, am rămas șocat pentru o secundă, avea un body negru, cu dantele și push-up, se mula perfect pe formele ei, pe picioare avea jartiere negre cu fundiță.

- Îți place ce vezi? întreabă ea retoric.

O aprob din cap cu o privire prin care îi comunicam explicit că nu are cum să scape în seara asta fără un orgasm, ceea ce o incită și mai mult și începe să se apropie ușor de mine precum lupul care știe că și-a încolțit prada. Se pune peste mine în timp ce stăteam pe canapea și începe să mă sărute ușor pe frunte, coboară pe buze, continuă pe gât, se oprește, îmi ia mâinile și mi le așează pe sânii ei, moment în care se așteaptă să mă lase pe pilot automat și să preiau eu controlul. Deși încă mai mă durea coasta, mă ridic cu ea în brațe, o întorc în aer și o culc pe canapea, coborându-mi ușor mâna dreaptă de pe gât până pe sâni și tot mai jos, cu o lentoare atipică, ea începe să geamă, își dorea să cobor mâna mai rapid dar nu aveam de gând să-i fac pe plac, mă opresc în zona buricului, finalizez sărutul, îmi ridic capul și îi comunic din priviri că suntem în punctul fără de-ntoarcere, ea închide ochii, își dă capul pe spate și se relaxează,

moment în care îmi cobor mâna și mai mult până în zona inghinală, îi ridic breteaua și încep să îi masez tacticos clitorisul cu două degete, gemetele se intensifică, moment în care îi simt unghiile înfipte în spatele meu, îl încordez instinctiv și ea își intensifică apăsarea.

Nici zece secunde nu trec și mă împinge ușor să mă ridic de pe ea, ia telefonul și pune melodia ei care îi stârnea cel mai mult apetitul sexual în momentul acela, Pillowtalk a lui Zayn, avea o tentă sexuală explicită și domoală, mă ia de mână și mă duce în dormitor și se oprește lângă pat. Se întoarce să mă sărute dar eu o împing pe pat și mă cobor peste ea, scoțându-i body-ul și lăsându-i jartierele intacte. Ea îmi răspunde, îmi dă tricoul jos și îmi desface cureaua, moment în care eu deja scot prezervativul și îl deschid, sincronizarea era naturală, părea că facem dragoste de ani de zile. Îl rulez și încep penetrarea într-un ritm sportiv și alert, ea mă oprește, eu continui, ea din nou mă oprește, "Mai ușor ca nu ma simt confortabil", îmi șoptește în ureche în timp ce mi-o sarută și linge pătimaș, deja nu mai era sex, făceam dragoste, ea se încovoia și mai mult în jurul meu, îi simțeam călcâiele pe zona lombară, gemetele erau mai rare dar mai intense și cearceaful începea să se încrețească sub strânsoarea ei acrescentă, eu o sărutam pe gât și o trăgeam ușor de păr în timp ce ea gâfâia incontrolabil. Schimbăm poziția, îmi ignor coasta, mă pun în genunchi și îi susțin popliteele cu brațele în timp ce mă stabilizez din spate și abdomen, mișcările ei devin mai accentuate, își pune mâinile în jurul gâtului meu și își lipește fruntea de a mea, îi simțeam respirația incontrolabilă, mă sărută pe nas, pe obraz, pe gură, oriunde găsește un centimetru pătrat în vâltoarea în care a fost cuprinsă, eram la climax, o simțeam înăuntrul meu, în sufletul meu și în gândurile mele, moment în care finalizez și continuăm să rămânem strânși în brațe câteva minute. O liniște grăitoare se instalează, respirăm amândoi greoi, ne uităm unul în ochii celuilalt și ne dăm seama că ceea ce s-a întâmplat între noi nu e un simplu flirt, o escapadă între doi colegi de muncă plictisiți, o aventură de-o noapte, nu, este ceva mai mult, ceva inexplicabil în cuvinte, ci doar în trăiri.

Ne ducem la baie să ne spălăm și după aceea poposim pe balcon să fumăm o țigară, cea mai glorioasă țigară pe care am fumat-o, ea stătea în halat, eu doar în chiloți, se uită spre mine fericită și îmi zice:

- Dacă ar ști lumea la birou ai fi considerat șmecher și eu o femeie singură care nu poate să-și găsească bărbat, sunt primele cuvinte pe care mi le adresează.

- Nu mă interesează ce ar crede lumea, eu știu că ce este între noi este real și nu trebuie să știe nimeni nimic, iar după ce plecăm amândoi nu mai este problema lor.

Din punctul meu de vedere oricum nu știu cine era mai câștigat, eu sau ea, nu eram chiar ultimul om și deși relativ nou, aveam o oarecare greutate, atât ca profesionist, cât și ca bărbat, iar în definitiv atracția nu ține cont de vârstă, de nivelul ierarhic sau contul din bancă.

Mă ia de mână și se uită în ochii mei zâmbind, nu zice nimic, se uită intens vreo două minute după care se apleacă și mă sărută, se ridică de pe scaun și se duce în sufragerie să pună o

nouă melodie, Kiss it better de la Rihanna, nu mai are rost să menționez că și melodia asta avea o încărcătură sexuală considerabilă.

Mă duc după ea și îmi face semn să ne întoarcem în dormitor pentru partea a doua în timp ce își lasă halatul să se prelingă de pe corpul ei până pe podea. Revenim în dormitor și continuăm în aceeași manieră, iar eu cu lecția deja învățată o iau ușor și încep să o explorez mai atent, să îi observ zonele erogene care îi oferă cel mai mare grad de excitabilitate. Pe primul îl găsesc instinctiv când o sărut pe lobul urechii, cobor ușor și încerc să-i simt accentuarea tremurului, îl găsesc și pe al doilea pe gât, la câțiva centimetri mai jos de bărbie, nu pot uita acel loc deoarece acolo se parfuma, simțeam pe limbă gustul parfumului ei Burberry, un pic cam amărui însă era ea destul de dulce pentru a ignora stimulul negativ. Concomitent îmi plimb mâinile pe corpul ei și mă opresc pe interiorul coapsei la două degete de zona inghinală, o mângâi ușor, cu buricele degetelor și o simt cum aproape explodează, ritmul impus de ea îmi oferea avantajul să pot să mă concentrez mai mult pe explorare și deja găsisem ce mă interesa, alternez sărutarile și mângâierile odată cu pozițiile, o manevrez cu atenție și cumpănit, creez o stare de comuniune între noi doi care se accentua cu fiecare moment în care corpurile noastre se atingeau, eram amândoi în extaz, ea închidea ochii, dădea capul pe spate, eu cu cealalta mână o trăgeam de păr, suficient de tare cât să nu o doară dar să îi amplifice plăcerea, în timp ce ea își mișca mâinile incontrolabil, ba pe cearceaf, ba pe pernă, ba pe spatele meu, ba în părul meu. Ajungem la climax și rămânem din nou îmbărțișați, de data asta mai mult din cauza că eram obosiți, ne sărutăm încet și ne privim în ochi, iar liniștea ne consfințea apropierea.

Ne ducem din nou la duș, ne spălăm, ne întoarcem în pat și adormim amândoi imediat, cum altfel decât intercalați de Princess, era deja trei dimineața și eram extenuați, fusese o săptămână plină, mai mult pentru ea, dar mă prinsese și pe mine oboseala din urmă.

Când ne-am trezit ea era foarte fericită și energizată, mi-a spus că pregătește ea micul dejun și să stau în pat până mă cheamă ea. Era prima dată când îmi făcea de mâncare așa că am zis să aștept liniștit cu Princess în pat să văd cu ce mă surprinde. După vreo 30 de minute în care mă luase și somnul vine în cameră, mă ia de mână și îmi spune să vin la masă că a terminat. Mă duc în bucătărie și văd masa frumos aranjată, salata plasată aproape calculat în mijlocul mesei, pâinea prăjită nelipsită din farfurie lângă omletă și cănile de cafea aburind în dreapta farfuriilor, mă sărută scurt și îmi urează poftă bună. Recunosc că din relatările ei mă așteptam ca mâncarea să fie un pic fadă, iau prima îmbucătură și rămân plăcut impresionat, textura era potrivită, salata avea suficient de mult ulei iar pâinea aurie se împletea într-un mix perfect în gură, se simțea că totul era făcut cu dragoste, ceea ce mă făcea să mă cufund și mai mult într-o stare de admirație și să o iubesc și mai mult.

Terminăm și îmi spune să las vasele în chiuvetă, voia să facă totul până la capăt, de regulă când eu făceam mâncare ea spăla vasele, acum, poate din gratitudine, din iubire, din apreciere, a vrut să facă ea și asta, am lăsat-o, până la urmă dacă îi face plăcere să îi facă până la capăt. Terminăm cafeaua și o sună pe Vica, urmau să se întâlnească și să petreacă după-amiaza

împreună dar nu înainte de a petrece câteva ore cu mine discutând despre unde suntem ca relație și unde ne îndreptăm. Pentru ea sexul nu era doar sex, era un mod de apropiere cu persoana de lângă ea, am concluzionat că deja nu mai era o simplă aventură și că ne îndreptăm spre ceva mai serios, totuși pentru ea o relație se poate numi așa după vreo șase luni, deci nici într-o relație nu eram, am denumit-o ca un precursor al unei relații.

Ea era foarte temătoare și vulnerabilă, de fiecare dată când s-a deschis în fața cuiva avusese mult de suferit, era închisă și pentru a se deschide din nou nevoie de timp, de încredere în persoana de lângă ea:

- Pentru a fi într-o relație cu cineva trebuie să treacă mult ca să am încredere deplină, nu vreau să mai sufăr din nou, îmi spune.

Frica ei era pe undeva de înțeles, mi-a menționat că diferența dintre noi este principalul impediment pentru ea, se proiectase în viitor și conștientiza și ea ca peste zece ani ea va fi trecută de 40 și eu abia ajuns la 35 cu multe opțiuni de viitor și probabil și cu un statut social și profesional înalt, va fi mai mult la mila mea și ea nu va mai fi factor decident, ceea ce o speria și mai mult. Întotdeauna i-a plăcut să fie în control, să decidă ce face, cum face și când face, iar acest scenariu îi lua toată puterea, o făcea o victimă în fața dorințelor mele. Îmi spune clar că ceea ce simt acum nu voi mai simți peste cinci ani, iubirea nu ține la nesfârșit iar ea este o persoană dificilă, voi avea alte aspirații, altă optică asupra vieții și nu îi voi mai tolera ceea ce îi tolerez la început, iar ea nu se va schimba niciodată.

Încercam să procesez tot acest volum de informație, nu puteam fi congruent cu ce spunea deoarece eu o iubeam enorm, nu mă vedeam cu altă femeie în afară de ea și în mod inconștient mă condiționasem să îi fiu loial ei, să fiu aproape de ea în fiecare moment al vieții și îmi proiectasem deja viața pe zeci de ani cu ea alături, logica minții mele era blocată de rațiunea inimii. În plus, eu eram mai mult o promisiune decât o certitudine, da, mi-a văzut potențialul, mi-a văzut nivelul și ăsta a fost și motivul pentru care s-a implicat, simțea și ea că pot să ajung sus, dar pentru asta era nevoie de timp, de dăruire, de sudoare, de muncă, erau prea multe variabile care se suprapuneau cu tumultul ei privind diferența de vârstă iar asta o bloca și mai tare oricât de mult încercam eu să-i arăt prin fapte că ea înseamnă pentru mine totul pe plan afectiv.

Nu prea puteam să aduc multe argumente pentru a-mi susține ideile, i-am spus în schimb că vreau totul de la viață și indiferent cât de greu va fi voi avea răbdare, dar cel mai mult că o vreau pe ea în viața mea, era punctul meu de echilibru, o vedeam motivul pentru care să merite să stau la birou până după miezul nopții, să am nopți nedormite și să fac sacrificii. Până la urmă dragostea se traduce în sacrificiu și sânge, iar eu eram dispus să fac asta cu și pentru ea, eram dispus să merg până la capătul lumii pentru a ști că relația merge, eram dispus să trec prin iad și purgatoriu pentru a trăi raiul în compania ei și mai presus de toate voiam din tot sufletul să mă trezesc cu capul ei pe pietpul meu, să o știu alături dimineața la cafea, să îmi încep ziua

îmbățișând-o pe ea, să o continui comunicând cu ea prin mesaje și să o închei adormind îmbrățișati, nu înainte de a-i simți sărutul pe buze înainte de culcare.

Dar toate astea nu puteam să i le spun, trebuia să i le arăt iar barajul pe care ea îl ridicase mă punea într-o situație aproape imposibilă, mă loveam de un zid rece și trebuia să perseverez, era un consum faraonic de energie dar în ecuația vieții mele era rentabil să fac toate astea. Eu am văzut în ea ce nimeni altcineva nu văzuse până atunci, am văzut bunătatea ei și o respectam, am văzut disponibilitatea ei de a se sacrifica pentru persoana de lângă, ceea ce mă obliga principial să îi întorc favorul înzecit, am văzut liniștea interioară pe care mi-o poate provoca dacă alung furtuna din sufletul ei.

Concluzionăm că trebuie să lăsăm timpul să decidă ce o să se întâmple cu relația noastră și că cel mai probabil o să avem o imagine clară spre sfârșitul verii când ea va fi cu mintea mai limpede și vom avea deja câteva luni împreună, aveam deci câteva luni în care să reușesc să îmi demonstrez atât mie că ea este aleasa, cât și ei că eu sunt bărbatul de care ea are nevoie în viața ei pentru a fi fericită.

Terminăm discuția și ea se pregătește să cheme un taxi și să plece să se vadă cu Vica, îmi spune că îmi dă un mesaj când termină și să vin la ea pentru a petrece seara împreună, asta dacă nu am alte planuri, ceea ce nu aveam și oricum suportau amânare, voiam să profit de fiecare secundă disponibilă pentru a o petrece în compania mea, mă însuflețea și îmi dădea un simț de apartenență emoțională.

Capitolul

5

Întreținera relației

Spre seară primesc mesajul prin care mă invită să petrecem seara împreună, estimasem ora când avea să termine și eram deja pregătit să chem un taxi și să mă duc la ea. Ajung la ea și îmi povestește cum și-a petrecut ziua cu Vica, cum i-a povestit de seara dinainte și cum aceasta i-a spus că se bucură pentru ea că în sfârșit a găsit pe cineva cu care se înțelege pe toate planurile și o face să se simtă fericită și împlinită pe plan personal.

Roza era toată un zâmbet, ochii ei oglindeau starea de euforie în care continua să fie încă de aseară și am simțit că vrea și în seara asta să facem dragoste. Începem preludiul însă o simt un pic încrâncenată și neliniștită, era mai încordată decât în seara de dinainte însă continua ceea ce am început, o ridic de pe canapeaua din sufragerie să mergem în dormitor și o simt un pic mai greoaie, nu îmi spune ce o neliniștește și mă urmează în dormitor.

Continuăm preludiul și după câteva minute se dezbracă singură și îmi face semn cu mâna să iau prezervativul din noptieră, nu mi se părea că e în apele ei însă am continuat și am început actul în sine. Nu mai vedeam aceeași pasiune din seara precedentă însă mă gândeam că prima dată nu se compară cu nimic, iar sentimentul este irepetabil, în definitiv veneam după o așteptare de o lună în care ne tachinam reciproc și încărcătura sexuală din jurul nostru atinsese de multe ori cote înalte. Nu îi mai simțeam mâinile atât de active pe cearceaf, nu îi mai auzeam gâfâitul atât de dinamic și nici mobilitatea corpului nu mai era aceeași. Eu am continuat până la final și per total nu mi s-a părut că nu i-ar fi plăcut actul în sine. Se ridică glonț din pat și se duce în baie unde stă cinci minute, iese cu halatul pe ea și se duce pe balcon să fumeze o țigară, moment în care mă duc și eu în baie să mă spăl.

Ies după ea pe balcon după ce termin și o văd pe scaun, cu țigara în mâna dreaptă, uitându-se în gol, cu un pahar de vin pe jumătate plin în cealaltă mână și cu lacrimi în ochi. O întâmpin cu un zâmbet larg și încerc să inițiez conversația:

- Ce s-a întâmplat Roza, plângi de fericire?

- Niciodată bărbații nu m-au înțeles când nu am vrut să fac sex.

- Despre ce vorbești mai exact, nu înțeleg la ce te referi.

- Tot timpul am făcut pe plac bărbaților și am făcut sex cu ei din ideea de a le face pe plac, niciodată nu au înțeles când nu voiam să fac sex, dar o făceam mereu deși nu îmi plăcea de multe ori doar ca să îi știu pe ei satisfăcuți și neglijându-mă pe mine.

În timp ce îmi spunea asta plânsul i se intensifica, glasul îi slăbea cu fiecare cuvânt rostit, mâna îi tremura și privirea îi cobora și mai mult în pământ. Pentru câteva secunde am rămas fără cuvinte, nu mă mai întâlnisem cu situația asta cu nicio femeie și nu știam cum să o gestionez, în mintea mea treceau zeci de lucruri pe care puteam să i le spun însă niciunul nu părea potrivit, așa că tot ce am putut să o fac a fost să mă aplec spre ea și să o îmbrățișez și îi zic să vorbim în casă:

- Spune-mi mai mult legat de ce te neliniștește, hai să întrăm în casă că se lasă frigul și vedem ce rezolvăm.

Lasă paharul de vin pe pervazul de la balcon, stinge țigara și îmi ia mâna până pe canapeaua din sufragerie, ne așezăm și continui să întreb ce o neliniștește.

- Nu înțeleg de ce nu ai zis nimic, am simțit că ceva e în neregulă cu tine dar nu mi-am putut da seama ce, nu citesc nici gânduri și nici tu nu ai spus nimic.

- Nu voiam să îți zic nimic pentru că te-am văzut cât de mult mă dorești în seara asta și nu ar fi fost plăcut din partea mea să îți zic nu. Niciodată bărbații nu m-au înțeles când le-am zis nu și m-am gândit că nici tu nu o să mă înțelegi și o să te superi pe mine.

- Dacă nu îmi spui ce te neliniștește nu pot sa ghicesc, puteai să îmi zici că nu vrei și stăteam liniștiți, nu mor de nerăbdare să fac sex, ți-am zis de la început că îmi face plăcere cel mai mult prezența ta, mai bine stăm liniștiți decât să te știu că faci ceva din obligație, o facem doar când vine natural.

- Păi în ritmul ăsta o să stai după mine cam mult pentru că mie nu prea îmi place sexul.

- Asta e, pot să stau și o lună, două fără, atâta timp cât știu că atunci când mă trezesc dimineața te vâd lângă mine și când mă duc să dorm te strâng în brațe eu sunt fericit cu relația noastră.

În timp ce dialogăm ea se mai liniștește în brațele mele, aveam tricoul ud de la lacrimile ei însă eram bucuros că am reușit să o calmez, nu știam dacă voi reuși asta dar din fericire eforturile mele au dat roade.

- Deci de acum încolo, chiar dacă mă vezi că vreau dar tu nu ești în starea potrivită pentru a face dragoste îmi zici direct “Nu vreau să fac nimic azi” și încheiem toată discuția, stăm liniștiți restul serii și facem altceva, bine?

- Da, nu vreau să simt presiune să fac asta, îmi răspunde ea vlăguită.

- Bun, nu o să mai pun presiune pe tine niciodată în legătură cu asta, mergem să dormim, da?

- Bine.

Reușesc în cele din urmă să o calmez de tot, să îi opresc lacrimile și chiar să îi pun un zâmbet pe față, mă simțeam ca după o misiune pe frontul de luptă la finele căreia m-am întors fără a fi atins de un obuz. În cele din urmă ajungem în dormitor, o iau în brațe și adormim, corpul ei era foarte relaxat, capul îi căzuse cu totul pe pieptul meu iar picioarele și le pusese peste ale mele în timp ce Princess își făcuse culcușul în părul meu. Deși le simțeam pe amândouă în

spațiul meu personal, nu mă simțeam sufocat în niciun fel, ba din contră, în momentul acela mă simțeam că am cea mai mare oază de oxigen din viața mea.

Ne-am trezit, am mâncat, ne-am băut cafeaua și am început să discutăm despre ce s-a întâmplat cu o seară înainte, mă simțeam încă neliniștit și voiam să îmi dau seama ce i-a cauzat de-a lungul timpului starea psihică și emoțională pe care o avea în legătură cu sexul, cum au fost relațiile ei anterioare și cum a ajuns în punctul acesta.

Prima ei relație a fost în jurul vârstei de 18 ani cu un fiu de preot. Fiind prima relație și venind după o copilărie în care afecțiunea i-a lipsit în cea mai mare parte a acesteia, ea a încercat să facă tot ce era omenesc posibil și ținea de ea pentru a face relația să funcționeze și a primi în schimb afecțiunea la care ea visa încă din copilărie.

Era genul de femeie de casă, spăla, călca, făcea curățenie, își aștepta iubitul acasă cu mâncarea făcută în fiecare seară la ora la care acesta anunța că ajunge. Era foarte atașată și încerca mereu să-i arate cât de mult ține la el și îl iubește, îl lua în brațe, îl săruta și voia să petreacă cât mai mult timp cu el, lucru ce nu era pe placul lui și care a dus ca într-un final el să îi reproșeze ei că îl sufocă. Pentru ea acesta a fost un moment de blocaj emoțional care a dus în cele din urmă la destrămarea relației care a durat aproape trei ani și care urma să se finalizeze îcu o căsătorie, aceasta fiind prima dată când ea trebuia să se mărite. Din acel moment s-a închis în ea realizând că ceea ce ea caută, el nu îi poate oferi, în ciuda faptului că ea nu îi refuza nimic, indiferent de cerințele lui și era disponibilă în permanență. Atunci a fost primul moment de conștientizare al faptului că încearcă mereu să facă pe plac bărbatului de lângă ea, chiar dacă ea nu primește în schimb ceea ce își dorește.

Auzind povestea despre primul bărbat din viața ei, am început să îi schițez un profil psihologic și am anticipat cam cum aveau să fie următorii bărbați din viața ei. Pe tot parcursul descrierii relațiilor ei până în prezent eu tăceam mâlc și doar ascultam, îi analizam limbajul corpului, tonalitatea vocii, respirația, pentru a observa exact ce o deranja cel mai mult în aceste relații.

După prima tentativă eșuată de căsătorie a mai avut câteva relații de scurtă durată până l-a cunoscut pe bărbatul care a avut cel mai mare impact emoțional în viața ei și a rănit-o cel mai mult și pe care ea l-a iubit cel mai mult. Era genul de băiat rău cu care a stat patru ani de zile, ea îi oferea totul pe tavă, era femeia perfectă, nu îi ieșea din cuvânt iar el o folosea după bunul lui plac, o umilea, o înșela, o ținea în lesă. Interesant este faptul că deși relația cu el se terminase de vreo cinci ani de zile, ea mi-a spus că s-a mai văzut cu el și cu câteva săptămâni înainte să începem noi relația, lucru ce mi-a confirmat odată în plus că ea încă avea sentimente puternice înrădăcinate pentru el chiar dacă nega lucrul ăsta cu vehemență și cel mai probabil, dacă el ar primi-o înapoi ea s-ar întoarce fără nicio ezitare.

În timp ce îmi povestea detaliile picante despre relația lor, cum o trata, cum își bătea joc de ea, cum o umilea, citeam pe fața ei un regret, dar nu un regret că toate aceste lucruri s-au

întâmplat, ci mai degrabă un regret că aceste lucruri s-au terminat și acel bărbat, care o făcea să se simtă cu adevărat femeie a renunțat la ea. Deși mi-a spus că în final ea a luat decizia să finalizeze relația, tonalitatea ei îmi spunea clar că acest lucru nu a fost întocmai așa, a fost împinsă de el să ia decizia asta după ce a umilit-o până în punctul în care a călcat-o în picioare și ea a plecat cu ultimul strop de demnitate din relație.

Deja începeam să îi creionez profilul psihologic și ce reieșea nu era deloc dătător de speranțe, avea deja termeni de comparație numeroși, avea experiențe pe care le-a trăit intens în tinerețe când euforia îi amplifica emoția, erau bărbați diferiți, cu multe puncte forte și multe carențe, respectiv o experiență de viață tumultoasă în care ei îi plăcea să fie femeie supusă și dominată. Pentru ea lipsa de afecțiune atârna foarte greu și începuse să-și piardă încrederea că un bărbat îi poate oferi atât dragostea de care are nevoie, tumultul care să îi agite emoțiile, cât și să o respecte ca femeie.

Nu avea respect pentru bărbații care îi ofereau totul pe tavă și nu îi convenea nici să fie tratată ca un preș, bărbatul ideal în concepția ei trebuia să o țină în lesă dar să o lase și liberă ocazional, să o respecte, s-o iubească și să o domine. Era un mix destul de greu de întâlnit având în vedere că și ea era o persoană capricioasă cu schimbări bruște de stări emoționale. Trebuia să fii foarte răbdător și puternic psihic să-i faci față, să îi înțelegi acalmia, moleșeala și acreala ocazională. Știam că e foarte complicat să mențin o relație cu ea și că plec cu un handicap imens, însă așteptam să îmi povestească și ultimele relații ca să am tabloul complet.

Penultima ei relație a durat aproape trei ani și jumătate și trebuia să se mărite pentru a doua oară. Pregătirile pentru nuntă erau în mare măsură gata însă cu doar câteva luni înainte de nuntă ea a anulat-o. Motivul? Spunea că nu se mai înțelegeau, că se simțea folosită și că partenerul de viață nu avea nicio aspirație. Nu voia să fie ea cea care aduce mai mulți bani în casă și cea care lucrează mai mult. Relația oricum era una care mergea din inerție, certurile erau destul de dese, timpul petrecut de ei împreună era limitat, activitățile lor erau mai mult separate și ea nu se mai simțea că ar fi într-un cuplu ci într-o conviețuire. Sexul era de asemenea dezolant, era programat o dată pe săptămână, sâmbata, lucru ce ei nu îi convenea, de multe ori nefiind în starea necesară pentru asta însă trebuia să o facă pentru a-și ține bărbatul satisfăcut. Părea că este o datorie hebdomadară de care nu era încântată.

După această despărțire o perioadă a stat singură, a încercat să se vadă cu mai multe persoane însă nu a găsit pe nimeni potrivit până cu vreo șapte luni înainte să începem noi relația. Era un bărbat de vârsta ei care venea după o relație de șapte ani și încă mai avea sentimente pentru fosta lui prietenă. Ea a încercat să fie din nou femeia care îi face pe plac, care e disponibilă sexual pentru el chiar și când ea nu era în starea necesară, care îi gătește dimineața și care are grijă să fie totul în armonie. Această ultimă relație s-a terminat după ce el a înșelat-o cu fosta prietenă.

Momentul acela a fost capital pentru ea, și-a dat seama că toți bărbații o folosesc, vor să fie cu ea pentru sex și pentru că arată bine și nu le pasă deloc de ceea ce ea vrea, ce crede, ce își dorește de la viață. A decis că cine urma să îi fie alături va trebui să sufere și să treacă prin toate provocările posibile pentru că ea nu mai vrea să fie luată de proastă și nici să pună suflet într-o relație, fusese rănită și folosită, cel puțin în accepțiunea ei, de atâtea ori încât nu mai avea energia să încerce să inițieze o nouă relație.

Și aici mă regăseam eu, după un număr considerabil de relații eșuate, bărbați care în loc să o educe și-au bătut joc de ea, bărbați care în loc să știe cum să gestioneze situația au abandonat sau s-au pierdut, bărbați care au considerat că ea nu este prima opțiune, trebuia să fac ceva să schimb tot ce au stricat toți cei din urma mea. Avea un bagaj impresionant, nu doar schelețI în dulap, avea un cimitir întreg, traume emoționale adânci, nu mai putea să discearnă între cine îi vrea binele și cine îi vrea răul. Nu mai avea încredere în bărbați și nu mai credea că poate fi iubită cu adevărat de un bărbat care să își dorească să fie cu ea, pentru ceea ce reprezintă, pentru cine este ea ca individ, ci doar pentru felul cum arată, disponibilitatea ei pentru sex și contul din bancă, până la urmă era o femeie care câștiga considerabil și se putea întreține singură la un standard de viață ridicat.

Mi-am dat seama că nu va fi ușor, că va trebui să sufăr, să trec prin multe momente dificile și să construiesc încrederea pas cu pas. Eu chiar o iubeam pentru ceea ce era ea, pentru ceea ce năștea în mine când era nearanjată dimineața, cu părul zgribulit și mă lua în brațe, pentru vocea caldă cu care îmi zicea noaptea înainte de culcare la telefon “Te pupi, noapte bună”, pentru felul cum îmi lua palma în palma ei în somn în mod inconștient, pentru toată bunătatea pe care mi-o arăta în momentele de luciditate și sinceritate cu ea însăși și cu mine. Nu îi vedeam carențele, sau cel puțin le ignoram, vreau mereu să văd ce e mai bun în oameni, ce pot face, nu ceea ce au făcut, ce putem construi împreună, ce amintiri putem crea, îi vedeam calitățile mai presus de orice defect, deși acestea de cele mai multe ori erau mai puțin evidente.

Am luat-o de mână, am privit-o în ochi și i-am spus ce simțeam:

- Observ că ai trecut prin multe traume, știu că îmi va fi greu și voi suferi, că trebuie să am răbdare, dar consider ca suntem făcuți unul pentru celălalt și toate greutățile prin care o să trec o să pălească la final când o sa trecem, împreună, peste toate elementele care ne bântuie, vreau să construim ceva împreună, să fim complementari, să fim cuplul acela despre care se povestește cât de bine se înțeleg de-o viață, asta este obiectivul meu și sunt dispus să lupt pentru el indiferent cât de mult va dura și cât de greu va fi.

Ea se uita la mine cu o privire în care puteai citi speranța însă reminescențele trecutului nu o puteau lăsa să trăiască în moment, rănile vechi nu erau vindecate întrutotul iar ea nu era pregătită să se deschidă:

- Alfie, mi-e greu să mă deschid, nu vreau să mai sufăr încă o dată, nu cred că aș putea să îmi revin dacă m-aș mai încrede încă o dată în cineva și m-ar dezamăgi.

Știam că am pe umeri o povară uriașă, conștientizam diferența de vârstă, nesiguranța ei, dezechilibrul ei emoțional, dorința de afecțiune, de a-și întemeia o familie alături de o persoană care să fie acolo, cu și pentru ea, care să îi fie alături în cele mai negre momente și să o ridice, să o lase să se chinuie când este cazul, să îi ofere un imbold când este în dificultate, simțeam cum în orice moment se poate închide din nou în carapace, eram conștient dar totodată încrezător că eu sunt bărbatul de care ea are nevoie și ea femeia de care eu am nevoie, că împreună putem trece peste orice.

Se face seară și mergem să ne culcăm, nu înainte de a o asigura că nu este nevoită să facă sex dacă nu simte nevoia și că o înțeleg perfect, voiam să iau presiunea de pe umerii ei și să se simtă cât mai relaxată și în apele ei în jurul meu, să nu se gândească la faptul că nu-i voi mai da atenție dacă mă refuză sau mă voi duce la alta, să îi ofer siguranța că indiferent cât de mult îmi doresc, dacă ea nu simte nevoia nu o voi presa, în definitiv o înțelegeam perfect, nu mai avusese concediu de un an și pe timpul verii îi fusese atribuit un proiect de trei luni în care avea să lucreze destul de mult, mă așteptam să fie o perioadă mai secetoasă pentru noi pe plan sexual, dar voiam să fie cât mai fructuoasă pe plan emoțional.

Dimineața îi pregătesc din nou micul dejun și o plimb pe Princess, eu începeam o perioadă de o lună de cursuri și terminam ziua destul de repede, aveam timp să dorm după-masă și să mă relaxez, în schimb ea urma să înceapă un nou tur de forță și voiam să nu se mai gândească dimineața la ce mănâncă, când o plimbă pe Princess, cum își face cafeaua și când mai are timp să se spele. Într-o relație trebuie să fii acolo pentru persoana de lângă tine în momentele stresante si presante și exact asta aveam de gând să fac, să îi facilitez perioada verii și să îi ofer, atât cât pot, un început de zi liniștit și înfloritor.

Următoarele săptămâni au fost chinuitoare, ea stătea până târziu la birou și ne vedeam mai mult în week-end și maxim o zi în timpul săptămânii, perioadă în care încercam să îi fac pe plac și să o ajut să se relaxeze. Urma să avem o mini-vacanță de trei zile și plecam la mare cu un grup de colegi de la muncă din care nu lipseau Vica, Tina, Alex și Robert. Seara de dinaintea plecării am petrecut-o împreună însă dimineață ne-am dus la locul de întâlnire separat, nu voiam din nou să bată la ochi și am decis că nu ar fi cea mai bună idee să venim împreună, ne-am trezit mai de dimineață, am băut o cafea și eu am plecat spre casă.

La locul de întâlnire trebuia să plecăm în mașini separate însă din nou am reușit să plecăm împreună, cum făcusem în excursia de la munte. Șofer era Ninel, iar acesta nu era foarte încântat să mă ia în mașină. Până la urmă Roza și Vica, dar mai mult Vica, l-au convins să mă ia cu ei în mașină alături de ele și Robert. Ninel avea o afinitate pentru Vica și se gândea că dacă îi face pe plac aceasta va avea o părere mai bună despre el, evident că lucrurile nu stăteau chiar așa însă nu puteam să mă plâng, eu ieșeam în câștig din toată această poveste.

Pe drum Robert și Ninel făceau insinuări cum că între mine și Vica ar fi o chimie și că ceva plutește în aer, niciunul dintre ei nu ar fi bănuit vreodată că cea care îmi lumina diminețile

și îmi făcea somnul mai liniștit este Roza. Eu și Vica le făceam pe plac și intrasem în jocul lor, băteam apropouri și dădeam impresia că este posibil să iasă ceva din excursia asta între noi doi, Ninel trăgea cu ochiul în retrovizoare și îl observam că era o situație care-i crea câteva grimase, el avea propria lui agendă cu ea și competiția nu era planificată. Roza stătea între noi și se amuza, ba mai mult mai făcea și ea câte un comentariu despre cum ne încurajează din postura de prietenă a Vicăi să încercăm ceva și că am fi potriviți unul pentru celălalt.

Ajungem la destinație și mă duc să discut cu proprietara vilei la care făcusem rezervare. Mă ocupasem cu închirierea și trebuia să ne cazăm. Inițial ar fi trebuit să ne împărțim băieți cu băieți și fete cu fete, dar printr-un artificiu reușesc să stau într-o cameră de trei persoane cu Vica și Roza. Pentru colegi părea o pedeapsă că m-am pricopsit cu șefele pe cap și că nici aici nu reușesc să scap de ele, eu zâmbeam complice și le cream impresia că mă sacrific pentru grup.

Ne lăsăm bagajele și mergem să mâncăm la un restaurant pescăresc. Eu cu Roza eram de nedezlipit, mergeam unul lângă altul, vorbeam, râdeam și ne purtam ca niște adolescenți îndrăgostiți. Vica mergea cu noi și la un moment dat ne atrage atenția că este prea evident modul în care ne comportăm unul cu celălalt și mai ales felul cum o privesc. Recunosc că deși la muncă încercam din răsputeri să evit contactul vizual cu ea, în timpul liber îmi era foarte greu, barierele cădeau și ceea ce simțeam era de nestăvilit. Ea era conștientă de felul cum o privesc, îi plăcea, se simțea dorită, se simțea apreciată, se simțea frumoasă și lucrul ăsta îi oferea o satisfacție incomensurabilă, mai ales că venea din partea unui bărbat mult mai mic decât ea ca vârstă, îi transmitea vitalitate și asta îi dădea mai multă încredere de sine în feminitatea ei.

Până spre seară am stat doar cu Roza și Vica pe la diferite terase și ne bucuram de o oază de intimitate, Vica îmi era foarte dragă și fiind și cea mai bună prietenă a Rozei o vedeam ca pe o soră, prin urmare puteam să vorbim orice șă să ne dăm frâu liber privirilor și cuvintelor, mai puțin atingerilor. Vica nu era foarte confortabilă cu noi, se simțea precum copilul care este în plus iar mai presus de asta era și singură. Avea totuși o atracție pentru Gigi, acesta lucra tot în firma noastră însă într-un alt departament ca manager și stătea în același complex rezidențial cu ea. Aflase că și el este în aceeași stațiune cu noi și era nerăbdătoare să se întâlnească și să vadă dacă se poate înfiripa ceva între ei. Eu și Roza am încurajat-o să încerce și să vadă dacă e menit să fie, ea era un pic cam nesigură pe ea și nu se considera destul de atrăgătoare. Până la urmă vorbesc și decid să se întâlnească spre seară după ce terminăm de mâncat.

Seara ne-am dus la un restaurant și totodată am vizionat și meciul echipei naționale la fotbal. Deși sunt microbist de mic și era meci decisiv, eram absolut dezinteresat, ieșeam la fiecare zece minute afară cu Roza la țigară și ne bucuram de timpul petrecut împreună departe de grupul de colegi. La una dintre pauzele noastre a ieșit și Robert cu noi să ne acompanieze și am început o discuție în contradictoriu, nu era nimic agresiv sau jignitor, doar aveam păreri diferite. În timpul conversației noastre apare un cetățean turmentat, îmbuibat serios cu alcool care avea impresia că am un conflict cu Robert. Mi-a pus mâna pe umăr și a început să mă amenințe că o să mă bată, deși el avea o problemă în a-și menține echilibrul. Îmi simțeam spațiul personal

invadat și deja devenise iritant după aproape un minut, moment în care îmi pun și eu mâna pe umărul lui și încep să-l privesc zeflemitor în ochi, eram pregătit pentru orice în momentele alea și mă gândeam doar cum o să-mi petrec seara la secția de poliție după o altercație cu un bețiv. El se apleacă un pic spre mine și devine mai amenințător, moment în care îmi amplific strânsoarea pe umărul lui, deja nu mai era loc de dat înapoi și eram convins că nu avea să se termine bine pentru niciunul din noi. Eram ca doi cocoși și se simțea un aer de testosteron în aer. Atunci îi simt mâna Rozei pe umărul meu, era o stare de îngrijorare pe care mi-a transmis-o imediat și am știut că trebuie să dau înapoi, nu avea rost să stric seara pentru o ambiție prostească și nici nu voiam să îi creez ei o stare de disconfort, mai ales că știam cât de mult empatizam unul cu celălalt și asta i-ar fi stricat sejurul. Îmi retrag mâna, mă îndepărtez de alcoolic și mă îndrept spre restaurant în timp ce el încă bodogănea. Mă uitam spre Roza zâmbind și îi citeam pe ochi neliniștea, mă aplec ușor spre ea și îi șoptesc:

- Erai îngrijorată că o să pățesc ceva?

- Da, sa nu mai faci așa ceva altă dată, îmi răspunde pe un ton serios.

- Bine, dar dacă e să se mai întâmple și să simt că suntem oricare din noi în pericol să știi că nu o să mai dau înapoi.

- Ești tare încăpățânat, concluzionează ea.

Ne întoarcem la masă și ne terminăm consumația odată cu finalul meciului, cerem nota și ne îndreptăm spre cluburile de pe plajă să ne bucurăm de restul serii. Roza era un pic amețită și începea să fie foarte sinceră, pe drum avem o discuție care mă punea pe gânduri pentru că nu știam exact ce vrea de la noi și de la situația actuală.

- Să știi că eu sunt foarte a dracului și mereu fac totul ca să obțin ce vreau, inclusiv să rănesc oamenii foarte mult și asta îmi face foarte multă plăcere pentru că îmi place să mă joc foarte mult.

- Să înțeleg că asta îmi vei face și mie?

- Nu, ție nu îți voi face asta, pe tine vreau să te ajut și o să vezi că o sa fac tot posibilul ca să fie așa.

Mi-era greu să înțeleg ce voia să îmi comunice, nu era într-o stare în care eu să o fi văzut de multe ori și mesajele ei păreau criptate, știam că ceva e în neregulă și aveam de gând să aflu cât mai curând. Ajungem la primul club și își continuă recitalul de alcool în timp ce se înfige pe ringul de dans. Eu unul nu sunt genul care să danseze și stăteam pe canapea și vorbeam cu restul colegilor în timp ce mai aruncam un ochi la ea. Era foarte energică și avea din nou o lascivitate foarte sexuală, atrăgea privirea bărbaților și toți veneau rând pe rând să danseze cu ea, știa că este atracția principală a serii și făcea tot posibilul să-și valorifice gloria de moment iar printre picături mai arunca o privire spre mine să-mi vadă reacțiile.

Eram conștient că ăsta era jocul ei și că voia să vadă dacă voi fi gelos, dacă voi spune ceva și dacă mă deranjează în vreun fel faptul că ea acordă atenție altor bărbați, de aceea nu i-am făcut pe plac și evitam să mă uit în direcția ei aproape mereu. După aproximativ jumătate de ceas Vica vine la mine și îmi spune:

- Să știi că Rozei nu-i place de Fane chiar dacă dansează cu el de atâta timp, nu îl găsește atrăgător și să știi că nu trebuie să îl consideri ca o amenințare.

Fane era un tip bine făcut, înalt, fost rugbist de performanță care avea un estetic plăcut iar în plus era și un foarte bun dansator. Deja era un tipar bine definit, ea încerca să mă ațâțe în timp ce prietena ei venea să testeze apele să vadă cât de afectat sunt, am rămas stoic și un pic amuzat i-am răspuns scurt:

- N-am de ce să-mi fac griji, o cunosc pe Roza.

Petrecerea continua și ea se simțea foarte bine pe ringul de dans. După încă vreo jumătate de oră vine la mine și la Vica, aceasta era prinsă cu Gigi și vorbeau prin mesaje de minute bune, acesta era în alt club din stațiune iar ea voia să se ducă să se vadă cu el. Roza îi propune să ne rupem de grup și să mergem toți trei acolo unde e el și să vedem dacă e loc de ceva între cei doi. Plecăm fără să își dea nimeni seama și ne îndreptăm spre porțiunea de plajă unde era Gigi împreună cu grupul lui de colegi.

Recunosc că aveam așteptări înalte în legătură cu el, din felul în care Vica îl descria părea un bărbat interesant atât din punct de vedere fizic, cât și ca personalitate, eram chiar curios să ajung să îl cunosc și eu. Ajungem la punctul de întâlnire și rămân un pic dezamăgit, Gigi nu era tocmai Don Juan-ul autentic despre care citești în cărți și pe care îi vezi în filmele de la Hollywood, era un tip cu un pic de burtică, estetic al feței mediocru, foarte puțin carismatic și un pic necizelat. Nu consideram că ar fi fost tocmai arhetipul bărbatului cu care aș fi vazut-o pe Vica împreună, însă în cele din urmă gusturile nu se discută.

Petrecem câteva zeci de minute cu Gigi și grupul lui de prieteni iar între el și Vica nu era o interacțiune care să dea impresia de chimie, el nu era foarte interesat de ea iar ea era un pic reținută în ceea ce privea inițierea unei discuții care să îi ducă într-un spectru mai intim și personal. Nu se întâmplă nimic între ei și mergem toți trei pe malul mării sub niște umbrele de stuf. Acolo Roza îmi ia mâna și începe să mă sărute, eram un pic perplex însă foarte încântat, era prima oară când eram în public și avea gesturi de afecțiune față de mine, cu riscul de a fi văzuți de cineva din grupul de colegi. Stăteam amândoi în nisip și timpul se oprise în loc, nu mai conta nimic și doar ne bucuram de moment.

Între timp Vica primește un mesaj de la Gigi să se întâlnească și să vorbească, aceasta era nerăbdătoare și ne lasă pe mine și Roza singuri să avem în sfârșit un moment de intimitate. Ne-am dus într-o zonă un pic mai izolată unde erau niște șezlonguri așezate unul peste celălalt și ne puteau masca. Era o noapte cu cer senin, luna se reflecta în valurile liniștite ale mării și sunetul

făcut de ele în momentul în care se spărgeau la mal ne confereau un mediu fonic idilic. Bătea o briză ușor rece pe chipurile noastre care-i adia în păr Rozei, executând un tango ritmic cu acesta. Ochii îi sclipeau, mâna îi era un pic rece dar sufletul și zâmbetul încălzeau atmosfera, ea era vizibil emoționată și încerca să-și ascundă trăirile, dar fără rezultat.

- De ce îți place atât de mult de mine? Nu vezi că îți creez numai probleme? Mă întreabă ea cu glasul gâtuit.

-Ești femeia pe care am căutat-o tot timpul și care-mi înseiniează viața, nu pot explica în cuvinte de ce îmi place atât de mult de tine pentru că nu aș putea găsi atâtea încât să pot descrie tot ceea ce simt.

- Nu te gândești că este doar o stare de moment și pe viitor o să-ți treacă?

- Ceea ce am în suflet nu poate să treacă vreodată, dimpotrivă, pe zi ce trece se accentuează sentimentele, nu pot concepe că pe viitor acestea s-ar putea diminua vreodată, e imposibil.

- Dar e diferența prea mare între noi, cu timpul sigur o să fie o problemă și nu o să mai vezi lucrurile așa.

- Unul din lucrurile care mă atrag la tine este tocmai diferența de vârstă, sunt atras de maturitatea ta și de felul în care vezi lucrurile, cu tine pot construi orice și știu că putem avea o viață frumoasă.

- Nu te deranjează că atunci când tu încă o să fii tânăr eu o să fiu trecută?

- Absolut deloc, nu pun accent pe aspectul fizic, eu la rândul meu o să îmbătrânesc și indiferent de ce se va întâmpla, între noi e o legătură prea puternică, o să merg cu tine alături tot timpul cu mândrie pentru că știu că ești cea cu care am construit totul și cu care am împărțit totul, asta nu se va schimba niciodată.

- Mi-e frică de faptul că pe viitor nu va mai fi așa și eu voi suferi, mi-e greu să mă atașez și deși sună frumos sunt sceptică.

- Nu e nevoie să-ți fie frică, voi încerca în fiecare zi din viața mea să ți-o diminuez până o să piară de tot și atunci vom fi cu adevărat fericiți împreună.

- Nu știu câtă răbdare poți avea, va trebui să treacă mult timp și știi doar că sunt o persoană extrem de dificilă, poate de asta îți și place atât de mult de mine.

- Voi avea răbdare până la capătul lumii cu tine Roza, ți-am spus încă de la început că alături de tine vreau totul sau nimic și simțul meu îmi spune că împreună vom avea totul, iar eu sunt pregătit pentru tot ce va veni, vor fi și momente grele dar împreună o să trecem peste toate.

Deja o simțeam că se înmoaie și că un zid mai căzuse, corpul i s-a relaxat, privirea i s-a înmuiat și atingerea mâinii ei era mai pasională, sărutările erau mai încărcate de emoție și tot ceea ce era în jurul nostru se pierduse în eter, ne creasem propria bulă, propriul univers și nu mai dorea niciunul din noi să iasă din el. Ne uitam unul la celălalt cu încrederea că am făcut alegerea potrivită și că cel din fața noastră va fi lângă noi la bine și la rău, că indiferent câte obstacole vom avea de trecut le vom depăși cu brio și că viitorul este al nostru, dar cel mai important că viitorul ne este sortit împreună. Eram pătrunși de o vrajă care ne cimenta în prezent și care ne dădea în acel moment sens, trecuse o oră dar pentru noi părea o eternitate.

Se făcuse târziu și Rozei îi era somn așa că ne-am îndreptat spre camera noastră, îi trimitem un mesaj Vicăi să vedem unde se află iar aceasta ne răspunde că este cu Gigi, înțelegem mesajul și o lăsăm să-și continue seara cu el. Ajungem în cameră și grupul era încă în oraș, era liniște și nu se auzea nici musca, tragem jaluzelele și ne punem în patul ei. Roza era pe stop și nu puteam face dragoste, era prima dată când ea ar fi vrut să inițieze însă era dezamăgită că nu poate, în schimb mă prinde strâns în brațe, mă mângâie pe tot corpul și nu contenește din a mă săruta încontinuu. Îi simțeam tot corpul cum se fâstâcea în permanență, era excitată și dorea să-mi simtă corpul lipit de al ei, gemea ușor și îmi strângea ocazional părul în palmă, se oprește, oftează lung și îmi spune:

- Acum simt ce nu am mai simțit de mult timp pentru cineva, simt ceva special pentru tine și tare mi-aș dori să facem dragoste.

I-am pus degetul la gură și am continuat să o sărut, îmi plimbam mâinile pe tot corpul ei, îi atingeam toate zonele și puneam accent pe cele care o făceau să tremure ușor la contactul cu buricele degetelor, îi simțeam gustul și îi savuram fiecare respirație greoaie în timp ce ea își ținea mâinile încrucișate în jurul gâtului meu.

Auzim bătăi în ușă și ne oprim, tragem un pic de jaluzea să vedem cine este și vedem că e Vica, venise mai devreme decât ne așteptam, mă ridic din pat și mă duc să îi deschid ușa ca să intre în cameră. Intră pe ușă furibund și începe să se miște haotic în timp ce bolborosea cuvinte fără sens, Roza îi cere să se calmeze și să povestească ce s-a întâmplat, iar ea cu lacrimi în ochi răspunde:

- Nu a ieșit cum am vrut eu, Gigi nu e interesat deloc de mine

- Ce s-a întâmplat mai exact? Replică Roza.

- Ne-am dus și am vorbit, ne-am sărutat dar mi-a zis că nu vrea și e nu e pregătit de nimic cu mine, nu îi place de mine, spunea Vica în timp ce lăcrima.

- Nu-i nimic, măcar acum știi că nu va fi nimic între voi și poți merge mai departe, îi spun eu pe un ton calm încercând să liniștesc spiritele.

- Păi și atunci de ce îmi tot dădea mesaje și spunea să ne vedem? M-a și sărutat pe plajă, nu înțeleg.

- Nu-i nimic de înțeles, pur și simplu nu te vede ca pe o primă opțiune ci se plictisea cel mai probabil, nu ai tu nicio vină, e problema lui și nu ai ce face, sunt sigur că o să găsești pe cineva care să te merite și cu care sa fii fericită, conchid eu.

Ea continua să lăcrimeze și să se plângă pentru că nu găsește și ea o persoană potrivită cu care să împartă ceea ce împart eu cu Roza, mă simțeam flatat și măgulit dar totodată și vinovat. Vica avea probleme de încredere în sine și era un pic complexată de faptul că avea probleme cu tenul, atribuia eșecul ei în dragoste acestor probleme, era fragilă emoțional și lua refuzurile personal, nu reușea să se debaraseze de această idee și se adâncea de la zi la zi. În fine, o calmăm în cele din urmă și concluzionăm că cel mai bine este să mergem la culcare pentru că mâine va fi o nouă zi în care să putem reflecta la toate cele întamplate.

De dimineață ne trezim, ne facem bagajele și ne ducem să mâncăm înainte să plecăm spre casă, Vica era încă într-o stare posacă și nu avea prea mult chef de vorbă, eu cu Roza ne vedeam de ale noastre și o lăsăm să-și reculeagă gândurile. Ne-am întors în aceeași formulă ca la dus și Robert a început o discuție în contradictoriu cu Roza și Vica pe tema relațiilor, la finalul căreia a concluzionat că femeile sunt limitate și inferioare bărbaților în anumite domenii, lucru care a făcut-o pe Roza să ia foc, mai ales că Vica se simțea și ea lezată și rănită ca urmare a serii precedente. Mă simțeam între ciocan și nicovală, pe deoparte îi înțelegeam trenul gândirii lui Robert și aspectele la care el făcea referire, și nu puteam să îl contrazic, iar pe de altă parte o aveam pe Roza care era iritată de subiect. Am decis că cel mai bine este să tac, nu voiam să iau apărarea niciunuia, în special ei, ar fi bătut la ochi și probabil aș fi avut o bombă de dezamorsat când ajungeam acasă.

Ajungem la destinație și Roza era foarte indispusă, până să-mi iau și eu bagajul din portbagaj ea deja plecase, nu știam dacă e supărată pe mine că nu am intervenit sau dacă pur și simplu are nevoie de spațiu pentru ea să digere cele întâmplate. Decid să o las să se calmeze și după nici o jumătate de oră primesc un mesaj de la ea:

- Îmi pare rău că am plecat fără să zic nimic, îmi cer scuze dar aveam o problemă.

- Nu-i nimic, ne putem vedea altă dată dacă nu te simți bine.

- Nu mă simt bine dar poți să vii la mine dacă vrei, mi-ar prinde bine.

M-am simțit un pic ușurat citindu-i mesajele, de regulă ea era ca un butoi de pulbere și orice eveniment o afecta foarte mult și o închidea în ea, nu mai simțea nevoia să mai discute cu nimeni și trebuia să fiu atent la ce cuvinte folosesc pentru a nu-i accentua starea în care intra, nu aveam nicio putere să-i schimb starea de spirit prin prezența mea, dar asta și pentru că nu-mi permitea ea.

Ajung la ea și eram un pic ca pe ace, nu știam dacă o să îmi deschidă ușa cu o privire schimonosită sau cu una plină de adulație. Nu a fost nici una, nici alta, dar măcar eram mulțumit că nu trebuia să folosesc din nou arsenalul de complimente și analogii ca să îi înseninez seara. Mă primește în casă însă nu avea chef de multă afecțiune, mă sărută scurt, mă ia în brațe preț de maxim două secunde și se duce în sufragerie să se uite la un film prost care rula pe un canal obscur. Nu am discutat prea mult despre cele întâmplate în week-end, iar spre finalul filmului s-a proptit cu capul pe pieptul meu și a rămas așa jumătate de ceas. Mi-a spus că se burucă de prezența mea și că a avut o seară frumoasă și liniștită în compania mea, că a fost un week-end de care s-a bucurat că i-am fost alături și că speră că vom fi la fel de fericiți și în continuare. Eram în sfârșit liniștit și mă gândeam că viitorul ne va rezerva numai momente frumoase, poate chiar să mergem până la capăt și să ne unim destinele pe vecie.

Capitolul

6

Destabilizarea relației

Trecuseră deja două luni și o convinsesem să vină la sală cu mine și cu Livia. Mergeam cu Livia la sală de aproape jumătate de an și deja îmi făcea reclamă bună în firmă, prin urmare și ea era interesată de tratamentul pe care îl aplic la sală. Ca să nu dăm de bănuit Liviei că ceva se întâmplă între noi, de regulă ne întâlneam direct la sală, chiar dacă îmi petreceam seara de dinainte la ea.

Încă din prima zi am luat-o tare, trebuia să dau impresia că nu este nimic între noi și totodată să fiu un pic autoritar, sala de forță este sanctuarul meu și aici ele două nu aveau nicio putere, ba chiar le plăcea ideea de a fi supuse. Evident că niciunul dintre noi nu puteam să ne comportăm ca și cum nu ar fi nimic între noi, ei îi făcea plăcere tratamentul la care o supuneam și mie îmi umplea fața de bucurie când o vedeam cum se fâstâcea ca o fetiță de școala generală de fiecare dată când nu voia să facă ceva și până la urmă o convingeam. Aveam momente când uitam de Livia și stăteam doar cu Roza, mai trăgeam cu ochiul să văd dacă se descurcă și rămâneam cu Roza, aveam deja și pretextul pregătit în caz că mă întreba de ce o las de izbelișteă "Tu ești veterană, ea e amatoare, trebuie să am grijă de ea să nu se accidenteze".

Livia terminase antrenamentul și ne-a întrebat dacă mai stăm, vorbisem cu Roza să mergem să mâncăm ceva după doar noi doi, motiv pentru care i-am spus că mai stăm să termine Roza antrenamentul și că dacă are treabă poate să plece, nu e nevoie să ne aștepte, privirea ei părea că spune că știe că ceva e între noi însă amândoi ne făceam că plouă. Am mai stat câteva zeci de minute și ne-am dus să mâncăm ceva și să bem o cafea. Afară era o zi toridă de vară timpurie, soarele era falnic pe cer dar se îndura de noi și nu ne ardea, mă simțeam ca un pușți care are lumea la picioare și ceea ce simțeam pentru Roza nu putea fi transpus în cuvinte.

Mai aveam un pic din cafea și mă fâstâceam un pic, ea se uita la mine și parcă simțea că vreau să îi spun ceva, se aștepta din clipă în clipă să deschid gura și să-i spun ceea ce ea oricum simțea, și nu de atunci ci încă de la început:

- Roza, nu am mai simțit niciodată pentru nimeni ceea ce simt pentru tine, simt că ne-a fost menit să ne întâlnim și destinul mi-a adus în față cel mai frumos dar de până acum din viața mea, îi spun cu vocea ușor emoționată.

Ea era vizibil sensibilizată, stătea și asculta doar, încercând să-și mascheze trăirea interioară, o vedeam că e și ea un pic neliniștită, luase un pic din starea mea și eu eram conștient de asta, prin urmare mi-am luat inima în dinți și i-am spus:

- Să știi că te iubesc și ești prima persoană căreia i-am spus asta.

- Știam asta, o simt de ceva vreme, îmi răspunde ea zâmbind și cu o lacrimă în colțul ochiului.

M-a luat de mână și se uita în ochii mei, se instalase o liniște mortuară, ne bucuram de momentul nostru, de clipa pe care eu o așteptasem o viață și îmi pierdusem speranța că o voi mai

găsi, ea era cea care m-a făcut din nou să cred că există o persoană pentru mine, că există un suflet cu care să împărtășesc necazurile și bucuriile, pe care să-l simt că-mi dă curajul să trec peste orice impas și care va fi plasa mea de siguranță atunci când voi cădea pe alte planuri. Eram ferm convins în momentul ăsta că ea este femeia cu care mă voi însura, care îmi va dărui un copil și pe care o voi respecta, aprecia și voi avea grijă de ea până ce moartea ne va despărți, era parte integrantă din mine și o lăsasem să-mi acapareze tot, sufletul, corpul și mintea, i-am oferit acces la cele mai de preț bunuri ale mele și aveam convingerea că ea este curatorul care va avea grijă de ele, în timp ce eu voi fi cel care își va folosi și ultima picătură de vlagă pentru a mă asigura că ea este fericită și împlinită.

Deși o simțeam că e fericită datorită a ceea ce simțeam pentru ea și avea o oarecare siguranță că îi ofer confortul emoțional de care are nevoie, ceva nu se simțea tocmai în regulă. Credeam că pentru a-i înlătura blocajul emoțional este suficient să fiu alături de ea în permanență, să știe că și dacă mă sună la ora trei dimineața voi veni indiferent de problema pe care o are și mai ales să știe că e iubită necondiționat. Eram departe de adevăr, chiar foarte departe, ea încă nu se putea deschide, nu putea să facă un pas decisiv și să riște, pentru ea era un risc aproape fatal, își risca reputația, locul de muncă, dar mai ales își risca ultima fărâmă de iubire de care trăgea cu dinții, căci după ce a avut inima măcelărită nu putea să mai riște să ofere unei persoane alături de care nu era sigură că va rămâne până la finalul vieții ei ceea ce îi mai rămăsese intact.

Eu eram conștient de ceea ce simțea ea, mă frustra că nu pot intra în sufletul ei și să-i alung vălul tenebru care îi căptușea simțămintele, mă vedeam incapabil și neputincios. Făceam tot ceea ce era omenesc posibil dar nu reușeam să penetrez fortăreața pe care inițial o credeam mai casantă decât era în realitate, iar asta începea să îmi creeze și mie o stare de neliniște și îmi năștea un început de teamă, o teamă că indiferent ce aș face, indiferent unde aș ajunge și cât m-aș dărui, niciodată nu voi reuși să fiu suficient ca să reușesc să trec peste toate obstacolele pe care ea și le punea intenționat.

În fine, ne-am terminat cafeaua și ne-am dus la ea ca să ne bucurăm de restul serii împreună. Ea urma să o primească pe Princess de la Ion, cel cu care avusese relația de patru ani și cu care trebuia să se mărite. Câinele era plimbat de la unul la altul în funcție de cum îi convenea ei și cum avea programul, de regulă îl suna de fiecare dată când pleca din oraș sau știa că are o perioadă mai intensă la muncă iar el venea de fiecare dată să o ia și să i-o aducă. Mi se părea că el era încă atârnat și ea doar profita de el, ceea ce era adevărat, era genul de femei căreia bărbații îi ofereau în general ceea ce voia pe tavă, știa să-i manipuleze și cum să pună problema pentru a obține de fiecare dată ceea ce își dorea.

Ion a întârziat și până la urmă Princess a ajuns acasă mai tarziu decât ar fi trebuit. Roza o îndrăgea foarte mult, probabil era singura făptură din lume pe care chiar o iubea și eu vedeam asta, recunosc că era un pic iritant să văd câtă afecțiune îi oferă ei și cum pe mine mă trata cu răceală în anumite momente, însă trebuia să fiu cretin la cap să fiu gelos pe un câine și să-i

reproșez ei că o iubește mai mult decât pe mine. Pe Princess o avea de trei ani de zile, a luat-o dintr-un magazin în care mai avea încă cinci frați, aceasta s-a dus val-vârtej către ușa cuștii în care era și a început să dea cu lăbuța în ea, ceea ce a făcut-o pe Roza să se înmoaie și să o adopte și iubească necondiționat din momentul acela, îmi spunea că le era menit să fie împreună și o considera reîncarnarea primului ei câine, pe care îl chema tot Princess și era tot fetiță. Cum a adus-o în casă a început să se joace cu ea, se punea în genunchi pe hol și se apleca asupra ei și îi repeta "ne iubim, ne iubim" și o pupa pe botul îmblănit, făcea asta de fiecare dată când ajungea acasă, preț de câteva minute, era extrem de copilăroasă și asta îmi plăcea, Princess scotea din ea tot ce avea mai bun și pur din ea și puteam să o văd în prezența ei cum este cu adevărat.

Princess nu era nici scoasă afară și era și neîngrijită, ceea ce însemna că Roza trebuia să o scoată și după să o spele pentru că mirosea îngrozitor. Nu prea mă încânta asta, era deja destul de târziu și aveam chef de sex, ea era deja obosită după o săptămână plină și să aibă grijă și de Princess îi sporea gradul de oboseală. A scos-o afară și după a bagat-o în cadă să o spele, cu totul a durat în jur de o oră, timp în care eu stăteam pe canapea și butonam telecomanda, ce era la televizor îmi creștea gradul de iritare, erau numai emisiuni care îți paralizau sinapsele și te făceau să iei în considerare sinuciderea prin ingerare de clor.

Într-un final termină baia ei cu tot cu uscatul, moment în care închid televizorul și mă felicitam că încă nu mi-am făcut programare la psihiatru. Mergem în dormitor și mă pun în pat lângă ea și încep preludiul, simțeam că este un pic forțat dar nu mă deranja prea tare, știam că am nevoie de puțin mai mult timp să o bag pe ea în stare și să am și eu o erecție funcțională. Ne sărutam, îi mângâiam corpul în zonele pe care le simțeam cele mai erogene, îmi plimbam buzele pe gâtul ei și o priveam foarte pătrunzător în ochi, construisem o atmosferă aproape completă însă ea nu mai avea răbdare pentru că voia să se culce mai repede, mă împinge și îmi arată noptiera din dreapta patului unde țineam prezervativele, după care avem primul dialog un pic mai deplasat și care m-a pus pe gânduri:

- Ia prezervativul și hai, mi-a spus în timp ce ținea mâna întinsă spre noptieră.

- Nu pot încă să mi-l pun pentru că nu am erecția completă, îi răspund eu mai mult mort decât viu.

- Nu se poate așa ceva, e prima oară când mi se întâmplă ca unui bărbat cu care mă culc să nu i se scoale.

- Probabil dacă am continua preludiul mai mult nu aș mai avea problema asta.

- Hai lasă-mă, mă bag să mă culc, îmi răspunde acid în timp ce își ridică pantalonii de la pijama pe ea, se întoarce cu spatele la mine, o culege pe Princess de pe jos să o ia în brațe și adoarme.

Discuția și modul în care ea a gestionat situația mă neliniștea și îmi crea o stare de disconfort, eu voiam foarte mult să știu că ea e satisfăcută sexual și îmi doream extrem de mult să îi provoc un orgasm de fiecare dată, însă graba și faptul că ea nu se implica emoțional total, ceea ce o făcea să nu fie nici foarte pasională în pat, ba de multe ori să fie foarte pasivă și doar să stea așezată pe spate, dezbrăcată și să aștepte să fac eu totul, îmi creau un disconfort teribil.

Am adormit gândindu-mă ce a fost greșit și cum aș putea aborda situația pe viitor, este neplăcut să știi că împarți totul cu persoana de lângă tine însă din punct de vedere sexual nu sunteți în totalitate congruenți, poate și din cauza stresului, a oboselii și a lipsei de exercițiu. Analizam în profunzime interacțiunea și nu îmi veneau foarte multe variante în cap despre cum ar trebui să reglez ceea ce părea o fisură în relația mea cu ea.

Când ne trezim dimineața încerc să fac uitat ceea ce s-a întâmplat în seara precedentă, prepar micul dejun, ea face cafeaua și mâncăm fără a comunica foarte mult la masă, ne mai uitam unul la celălalt și ocazional îi mai atingeam mâna să îi simt nivelul de încordare, părea că și ea se mai relaxase și dăduse uitării evenimentul nefericit, însă blocajul ei mă frământa destul de mult, încercam să maschez emoțiile dar nu prea puteam, ea empatiza cu mine extrem de mult și orice tremur il transmiteam și ei. Ne bem cafeaua pe canapea până să plecăm și ea își rezeamă capul ușor pe umărul meu, încercând să inducă o stare de liniște și calm între noi. Când plec la muncă ne luăm la revedere în condiții relativ bune și rămâne că ne auzim seara la telefon.

Săptămâna a trecut pe repede înainte asta și din cauza programului ei încărcat, noul proiect care i-a fost atribuit pe perioada verii începea să o surpe psihic și gândul că nu va avea concediu îi influența negativ starea psihică, surmenajul sezonului abia încheiat era vizibil iar lipsa unei perioade de respiro în care să-și pună gândurile în ordine era apăsătoare.

Vineri agreăm să ieșim cu grupul și să luăm cina în oraș, mi-ar fi făcut plăcere să petrec doar cu ea tot sfârșitul de săptămână și să creez o atmosferă prielnică pentru a ne pune la punct viața sexuală. Faptul că ieșeam cu alte persoane din firmă nu îmi permitea să am o interacțiune plină de afecțiune cu ea și asta îmi adâncea starea de anxietate, ea era rece în public și putea să mascheze cu ușurință ceea ce simțea, foarte rar mai arunca o privire semi-caldă însă în rest părea că suntem doar doi colegi. De asemenea, purtam o luptă de convingere cu ea de fiecare dată când ieșeam cu grupul dacă să merg sau nu la ea, nu puteam să plecăm împreună și de cele mai multe ori îi trimiteam un mesaj imediat după ce pleca să văd dacă vrea să petreacă restul serii cu mine, se mai întâmplase să îmi spună că vrea să fie singură și mă demoraliza.

Din fericire răspunsul primit a fost unul pozitiv, am plecat cu Vica, am lăsat-o acasă și m-am îndrepta la Roza imediat după. Ea era deja îmbrăcată în pijamale, o plimbase pe Princess și nu avea tocmai starea necesară pentru o seară romantică. Am cântărit bine opțiunile, dacă încercam din nou să inițiez un act sexual eram convins că nu va fi receptivă și vom ajunge din nou în punctul în care să ne certăm pentru că nu pot performa. Dacă simțeam că femeia de lângă mine nu este în totalitate implicată, actul în sine nu putea fi desăvârșit, consider sexul mai mult

decât atât, un act de contopire între două persoane care își doresc în aceeași măsură să întreprindă activitatea, în caz contrar eu nu puteam să am o erecție și seara devenea una neplăcută. Testez apele cu o întrebare care să evite subiectul sexului:

- Te văd obosită, facem nani acum, da? O întreb eu după ce îi evaluez starea în care se afla.

- Da, mi-e somn și sunt foarte obosită, am avut o săptămână încărcată, a replicat ea în timp ce se așeza în pat.

Răspunsul ei a fost ca o gură de oxigen pentru mine, asta în primul rând pentru că am evitat din nou un scenariu la finalul căruia anxietatea mea să se accentueze și totodată pentru că îmi oferea răgaz să mă gândesc la o nouă abordare. M-am așezat în pat lângă ea, ne-am sărutat preț de câteva zeci de secunde, la finele cărora și-a proptit capul pe pieptul meu, m-a cuprins cu mâna de umăr și a intrat într-un somn profund. Eu încă nu adormisem și încercam să mă încarc cu energie pozitivă din simpla ei prezență, îmi condiționam creierul să iasă din starea de letargie și să mă umplu cu încrederea că femeia de lângă mine, chiar dacă aparent nu este total implicată, mă vede ca pe bărbatul viselor ei însă nu vrea să o arate. Îmi așez ușor mâna pe capul ei, închid ochii și mă concentrez asupra respirației ei, de fiecare dată când inspira, capul îi juca ușor pe pieptul meu, îmi cream o imagine în cap conform căreia de fiecare dată când ea trăgea aer în piept, de fapt inhala un pic din sufletul meu și se umplea cu dragostea pe care eu i-o purtam necondiționat. Adorm și eu, mai liniștit decât eram când am ajuns la ea și mă cufund în lumea viselor.

Când ne trezim ne bem repede cafeaua și fiecare o tulește unde are treabă, eu mergeam la sală cu Livia și ea avea programare la unghii după care trebuia să mergem toți din grup acasă la Livia care organiza o petrecere restrânsă cu echipa de pe proiectul pe care lucrasem în ultimele luni. Ajung la sală și eram cu mintea în altă parte, Roza era omniprezentă și nu puteam să o scot sub nicio formă din cap, nici măcar pentru o oră cât dura antrenamentul. Livia mă vede un pic abătut și inițiază conversația privind viața mea personală:

- Ce îți mai face mândra?

- Bine, azi are program de voie cu fetele.

- Pai și nu zice nimic că o lași și vii cu altcineva la sală? Deja o simțeam că are o bănuială despre cine ar putea fi potențiala mea mândră.

- Nu zice nimic, avem încredere unul în celălalt și știe că eu nu aș face vreodată ceva cu altcineva cât sunt cu ea.

Ea zâmbește cu subînțeles și continuă antrenamentul riguros pe care i l-am pregătit și nu mai menționează nimic de mândră. După ce terminăm îmi spune că ne așteaptă mai târziu la ea și

că are confirmarea ca vor veni Roza, Vica, Tina și Mutu. Era invitat și Robert dar acesta avea alte planuri, așa că nu mai putea ajunge.

Spre seară ne strângem cu toții lângă complexul în care stătea Livia. Eu eram în zonă deja pentru că aveam un apartament lângă ea pe care îl renovam. Primul care ajunge este Mutu, purta o șapcă, niște pantaloni mai largi pe el și un maiou, se juca pe telefon și în paralel mai vorbea cu câte o fată. El plecase de vreo două luni din firmă și îmi povestește despre noul loc de muncă, sarcinile de zi cu zi, colegele pe care le are, cum niciuna nu este material de o aventură, sarcinile de zi cu zi, etc. Făceam conversație mai mult pentru a omorî timpul cât le așteptam pe cele trei să sosească, aveau obiceiul să întârzie și eu deja mă obișnuisem cu ideea, deja nu mă mai deranja. Apar și ele trei într-un final la pachet și ne ducem la Livia. Ea ne aștepta cu berile și vinul la rece, cu niște aperitive și produse pentru rontăit. Ne invită să ne instalăm confortabil, ne aduce fiecăruia să bem ce vrem și începem să avem o discuție relaxată.

Roza se duce pe balcon cu Tina care părea marcată de o problemă și nu era în apele ei, se vedea că toate zâmbetele ei sunt forțate, glasul era vlăguit și limbajul corpului emana resemnare și suferință. Le observ că aveau o discuție destul de serioasă în care Tina gesticula și se întrista cu fiecare cuvânt pe care îl rostea, era evident că ceva important se întâmplase, de aceea le mai las un pic să discute. Roza era văzută de către persoanele din firmă ca un confident, veneau la ea și se confesau când aveau ceva pe suflet, ea era tipul de persoană care emana încredere și te puteai destăinui în fața ei, deși ea era opusul, un pic paradoxal și antitetic.

Le las să termine conversația și mă duc și eu pe balcon să fumez o țigară, mă ardea plămânul și dorința de a sta în compania Rozei. Ele se opresc pentru un moment din discuție și se uită una la cealaltă, Tina parcă cerea aprobarea Rozei din priviri ca să îmi spună și mie ce o neliniștea. Am aflat că tocmai se despărțise de prietenul ei cu care era împreună de doi ani de zile și în apartamentul căruia stătea și acum trebuia să se întoarcă acasă pentru că el a dat-o afară. Nu se înțelegea bine cu mama ei iar Roza i-a propus că dacă vrea se poate muta la ea o perioadă. Când am auzit asta am simțit un disconfort uriaș și totodată o lipsă de respect a Rozei la adresa mea. Nu voia să facă publică relația dintre noi și acasă la ea era singura opțiune viabilă ca să ne vedem. La mine unde urma să mă mut i-ar fi fost greu să petreacă week-end-urile pentru că o avea pe Princess și trebuia să aibă grijă de ea, practic asta ar fi însemnat că pentru următoarele câteva luni ne-am fi furișat fie la mine, fie la ea atunci când Tina ar fi fost plecată o seară. Invitația era lansată și aștepta un răspuns în săptămâna ce urma, detaliu care mi-a amplificat starea de neliniște pe care deja o simțeam din seara anterioară.

În cele din urmă Tina se întoarce în casă și eu cu Roza rămânem pe balcon să discutăm, evit subiectul cu mutarea Tinei deoarece plănuiam să vorbim despre asta când ajungeam acasă la ea. În timp ce discutăm ea își aprinde o țigară și nu era atentă la brichetă, părul ei nu era strâns în coadă ci era lăsat să curgă natural pe toată forma capului ei, iar în loc să aprindă țigara, își aprinde părul. Ea încremenise și nu avea nicio reacție, flama se ridica rapid de la vârful părului care îi cădea cam cu doi centimetri mai jos de linia umerilor până spre scalp. Fără nicio ezitare

îmi întind mâna spre flamă și i-o strâng în pumn pentru a nu permite focului să aibă oxigen și să se stingă. În cele din urmă focul se stinge și un puternic miros de păr ars îmbie balconul, moment în care conștientizează și ea ce s-a întâmplat și se uită perplexă la mine și la păr, scoate țigara din gură și rămâne mută câteva secunde. Îmi mulțumește și mă întreabă cum de am reacționat așa de repede, eu îi răspund:

- Când am văzut flama primul lucru la care m-am gândit a fost să te protejez, nu aș putea niciodată să văd că ți se întâmplă ceva și să rămân fără reacție.

Ea a rămas uimită și zâmbea, după care mă întreabă:

- Atât de mult mă iubești?

- Da, ești femeia pentru care aș face orice, i-am răspuns uitându-mă în ochii ei și dorind atât de mult să o iau în brațe și să o sărut, dar neputând să fac asta pentru că eram la Livia și am fi fost reperați ușor.

Ea se simțea deja foarte confortabil, uitase că podoaba ei capilară a suferit mici daune și începem să avem o discuție mai serioasă despre noi și viitorul nostru:

- Alfie, tu chiar te vezi cu mine o viață?

- Da, mă văd cu tine o viață și chiar mai mult, asta simt și nu pot schimba.

- Și mă vezi și ca mama copiilor tăi?

- Absolut.

- Dar dacă nu o să pot să îți ofer un copil? E posibil să nu pot să rămân gravidă.

- Nu mă deranjează, important e să fiu cu tine, să-mi petrec timpul cu tine și să ne bucurăm împreună de tot ceea ce urmează.

- Asta spui acum, dar peste câțiva ani o sa vezi că asta o să te deranjeze și atunci ce mă fac? Dacă mă lași?

- Dacă nu mă deranjează acum nu mă va deranja nici atunci, îmi iau un angajament și merg cu el până la capăt, cu tine vreau totul sau nimic, iar dacă aleg totul, faptul că nu putem avea un copil nu mă va deranja.

Era un pic sceptică însă părea mai convinsă de ceea ce simțeam pentru ea. Am terminat de fumat și ne-am întors în casă, venise mâncarea și Livia ne-a servit. După ce terminăm de mâncat mai stăm un sfert de oră și plecăm, eu plec împreună cu Roza și Vica, o lăsăm pe Vica acasă și ne continuăm drumul până la Roza. Urcăm pe scări și Princess bătea cu lăbuța în ușă la auzul pașilor noștri, avea nevoie să iasă la plimbare, îi punem lesa și o ducem împreună la plimbare. Obișnuiam seara să o ducem împreună, dădeam o tură de cartier și păream ca o familie

fericită, pentru mine erau cele mai frumoase momente în afara apartamentului ei pentru că simțeam că trăiesc cu adevărat, nu ne ascundeam și puteam să fim noi, stângaci și îndrăgostiți în văzul lumii.

Princess avea chef de plimbare și am mai lungit-o un pic, o țineam pe Roza de mână și ne priveam în ochi în timp ce Princess ne ghida pe stradă, îmi doream în momentul acela să nu fim colegi de muncă și să pot să evadez cu ea din cotidian, să iau două bilete de avion și să mergem unde vedeam cu ochii, să fiu doar eu cu ea, să nu mai mă simt ca un pungaș urmărit la fiecare colț, să îi sărut buzele sub lumina felinarelor, să o țin de mână pe bulevard și să o privesc adânc în ochi pe o bancă în piața publică.

Revenim în casă și ea intră să-și facă baie, eu rămân cu Princess pe canapea și oscilez între a deschide sau nu televizorul, era meciul Germania-Italia de la Campionatul European și mi-ar fi plăcut să văd finalul dar totodată aș fi vrut și să mă joc cu Princess, stătea în două labe, cu lăbuțele din față proptite pe canapea și dădea din coadă, avea chef de joacă și ochișorii ei aveau același efect de înmuiere a sufletului meu pe care îi aveau ochișorii mamei ei, se vedea că sunt mamă și fiică, cel puțin în accepțiunea Rozei, dar și a mea după ce am petrecut mai mult timp cu ele. O prind de lăbuțe și o urc pe canapea pe spate și încep să o mângâi pe burtă, își dă capul într-o parte, deschide gura larg zâmbitoare, scoate limbuța și își îndoaie urechile, de fiecare dată când mă opream îmi lingea mâna ca să continui și după aceea își deplasa capul din nou într-o parte, în timp ce mișca frenetic din codiță. Simt și acum atingerea pielii ei și bucuria pe care o simțea atunci când ne jucam.

Între timp Roza termină de făcut baie și vine în halat și cu prosopul pe cap la noi, surprinzându-ne în mijlocul acțiunii, mă strânge în brațe de la spate și mă sărută ușor pe ceafă, moment în care îmi întorc capul și o sărut la rândul meu. Princess a înțeles că este momentul nostru de afecțiune și a părăsit nu doar canapeaua, ci și camera. Ne așezăm îmbrățișați pe canapeaua ei și începem o discuție din nou serioasă despre viitorul nostru împreună, ca un cuplu. În trecut avusesem discuții despre faptul că într-un cuplu bărbatul trebuie să câștige mai mult decât femeia, lucru cu care și eu eram de acord însă din cauza diferenței de vârstă în defavoarea mea, acest lucru nu ar fi fost posibil pentru o perioadă destul de lungă de timp. Ea este o femeie deșteaptă, care știe ce face și are ambiții mari, deci chiar dacă eu am potențial mai mare decât ea, tot ar fi durat o perioadă destul de lungă să o ajung și chiar să o depășesc din punct de vedere al venitului, astfel am început din nou discuția, de data asta menționând și ceea ce intenționez să fac pe viitor ca să ajung la nivelul scontat:

- Uite, știu că momentan mai am multe de învățat și trebuie să trec prin multe etape, în următorii ani va trebui să lucrez foarte mult și cel mai probabil nu voi putea fi tot timpul disponibil pentru tine, dar toate sacrificiile pe care vreau să le fac sunt ca să ne fie amândurora bine și să avem un viitor liniștit și fericit împreună.

- Știu că ai multe de învățat și că trebuie să treci prin multe, dar știu ce potențial ai și că o să te descurci.

- Nu te va deranja faptul că foarte probabil tu îți vei schimba locul de muncă înaintea mea și vei avea mai mult timp liber iar eu nu voi fi tot timpul lângă tine?

- Aș fi nebună la cap să nu înțeleg asta, mai ales că și eu am trecut prin asta și știu cum este să muncești mult. Singurul lucru care m-ar deranja ar fi să te duci cu alta, altfel înțeleg totul și te încurajez.

- Ești conștientă și tu că niciodată în viața mea nu m-aș duce la o altă femeie, tu îmi oferi tot ce am nevoie și nu văd niciun motiv pentru care te-aș înșela vreodată în viața mea.

- Spui asta acum, dar dacă o sa ajungi să faci și bani și eu să îmbătrânesc nu o să mai vezi lucrurile chiar așa.

- Îți înțeleg punctul de vedere și știu că e natura bărbatului să se ducă din floare în floare, dar eu nu sunt așa, nu sunt ca alții și nu mă vor interesa alte femei.

- Mulți mi-au mai zis asta și în cele din urmă m-au dezamăgit.

- Nu va fi și cazul meu, știu că orice aș promite acum nu are suport, dar ai încredere în mine până la capăt și o să fac tot ce îmi stă în putință să demonstrez că ceea ce spun este adevărat și că nu sunt ca restul, dacă nu credeam cu tărie în asta nu mai eram acum cu tine.

- O să vedem ce ne rezervă viitorul, momentan sunt doar vorbe.

O înțelegeam perfect la ce se referă, rezonam cu fiecare cuvânt al ei și interferam pe aceeași lungime de undă cu tonalitatea ei. Îi simțeam frica și când mă uitam în ochii ei îi reperam suferința acumulată de-a lungul timpului cu fiecare deziluzie, îmi doream extrem de mult să-mi ofere oportunitatea să-i demonstrez că nu sunt ca restul. Eram conștient că am multe minusuri, am anumite carențe în comportamentul meu, profesional nu sunt chiar cel mai strălucit individ, mai sunt și arogant în anumite situații, însă am ambiție și ambiția mea în ceea ce o privea pe ea era să fim fericiți ca un cuplu. Nu m-ar fi deranjat să fiu eu cel care oferă mai mult în relație deoarece știam că pot să duc, știam că limita mea era mai departe decât a ei, știam că indiferent de impas eu pot să o scot din derelicțiune, eu pot să îi alin suferințele, pot să îi dezmierd fruntea când e încruntată și pot să-i îmblânzesc privirea când e nervoasă.

Era ciudat să știu că pot să ofer atât de multe pe termen lung dar că sunt atât de limitat de timp și circumstanțe în prezent, mă înfuria de cele mai multe ori că poate trebuia să o fi întâlnit un pic mai târziu, când eram mai bine pe picioarele mele. Eram într-o situație în care ea își dorea ceva cu adevărat și eu puteam să îi ofer ceva virtual, ea voia certitudini iar eu eram o promisiune, singurele lucruri pe care i le puteam oferi acum erau respectul, dragostea, afecțiunea, atenția și prezența mea, una totală și pură, neviciată de factori externi Când eram cu ea mă pierdeam în

vastitatea personalității ei, mă absorbea și îmi amplifica punctele forte, simțeam că lângă ea în viață pot escalada orice munte, pot trece peste orice obstacol, pot traversa orice ocean și pot atinge bolta cerească în zbor.

Mi-era greu să fiu conectat sută la sută la prezentul cu ea, viitorul era cel care părea mai incitant, dar ca să ajung acolo trebuia să trec prin furcile caudine. Îmi cream mai mult singur o stare de disconfort pe care mi-era greu să o țin ascunsă de ea, dar încercam din răsputeri să nu fie evidentă.

Terminăm de discutat și ea se duce să-și usuce părul în timp ce eu vin după ea în baie. Mă fascina să stau pe vasul de toaletă cu capacul lăsat și efectiv să mă uit la ea în timp ce își usca părul, era una dintre plăcerile mele nevinovate, felul în care rotea feonul și își mai întorcea privirea către mine mă făcea să mă simt ca un copil într-un magazin de bomboane, ea era conștientă că îmi place să o admir și îi hrănea orgoliul dar totodată o făcea să se simtă și frumoasă, chiar dacă ea de multe ori era nesigură pe ea, pentru mine era cea mai frumoasă femeie din lume.

După ce își usucă părul mergem în dormitor, aveam amândoi chef să facem dragoste după ce ne-am apropiat și mai mult prin discuțiile avute și eu din nou mă simțeam pe teren minat, îmi doream cu mai multă ardoare să ii ofer un orgasm care să-i facă seara frumoasă și încep să mă concentrez doar asupra corpului ei, neglijându-mă pe mine. Îi scot halatul ușor și o mângăi lent pe coapse, pe sâni, pe gât, îmi trec mâna prin părul ei, mă mai opresc să-i văd privirea, o sărut pe lobul urechii, pe gât, pe sâni, în timp ce îi strâng mâinile și cobor ușor buzele pe buric și mai jos până spre clitoris. Îi flexez ușor genunchii și îi ridic pentru a avea suport pentru umeri și încep să îi ofer sex oral. O aud cum geme, cum schimbă registrul fonic la fiecare mișcare tacticoasă a limbii mele, simt cearceaful cum fuge sub strânsoarea mâinii ei și mâna ei plimbată haotic prin părul meu. Este aproape acolo, își arcuiește spatele și își pune ambele mâini pe capul meu după care mă împinge puternic și îmi cere imperativ să iau prezervativul și să mi-l pun, rămân șocat și îi spun:

- Nu am încă erecție completă.

- Cum nu ai încă erecție? Ești defect?

- Pur și simplu n-am.

- Las-o naibii, gata nu mai facem sex niciodată.

Se ridică, își ia halatul pe ea și se duce val vârtej în baie unde stă în jur de cinci minute. Eu rămân pe pat, în genunchi, gândindu-mă cum am dezamăgit-o din nou, îmi neglijasem plăcerea mea și voiam să îi ofer orgasm prin sex oral, după care să continuăm cu sărutări și atingeri până reușesc să am și eu o erecție și să îi ofer un nou orgasm. Socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din târg și am rămas amândoi nesatisfăcuți și cu frustrări și mai mari acumulate,

eram posac iar ea de-a dreptul înfuriată. Aud ușa deschizându-se puternic și pe ea venind în dormitor cu un mers foarte apăsat, își luase pijamalele pe ea și se pune în pat, se întoarce și se învelește. Evit pentru un moment să spun ceva însă în cele din urmă inițiez conversația:

- Roza, nu știu ce este cu mine, pur și simplu am vrut să ai un orgasm doar din sex oral și nu m-am gândit să am și eu o erecție, nu sunt nici robot și nici nu am putut să mă concentrez pe asta, eram prea concentrat la tine.

- Hai las-o încolo, ai o problemă? Nu poți face nimic? Mie nu mi s-a mai întâmplat până acum așa ceva.

- Am simțit cum m-ai împins și nu am mai putut să mă concentrez pe nimic, am perceput-o ca o respingere, de ce ai procedat așa?

- Când eram cu Ion îmi oferea mereu un orgasm prin sex oral înainte de sex și după nu mai aveam, pe lângă asta făceam sex doar sâmbăta și am ajuns să nu mai îmi placă, nu vreau să îmi calculez sexul și nici să mai am orgasm prin sex oral.

- Am înțeles, asta este, s-a întâmplat, data viitoare va fi mai bine.

- Care data viitoare, că deja e a doua oară când ți se întâmplă, nu mai facem sex, gata.

Nu știam ce să mai zic, nu voiam să insist și nici nu voiam să mă gudur pe lângă ea pentru a obține un strop de afecțiune și sex, îi răspund scurt “Bine” și ne culcăm amândoi. În toiul nopții mă trezesc de câteva ori, mi-era greu să dorm și ea avea o rigiditate și o răceală în corp pe care nu puteam să o trec cu vederea, se mutase pe marginea patului și mâna o ținea în afara patului, nici măcar pe Princess nu o mai ținea în brațe iar fața o avea încordată. M-am ridicat din pat și m-am dus pe canapea unde am început să citesc știrile, era în jur de patru dimineața și eu nu aveam somn, a fost prima oară când am simțit răceala ei atât de pregnant și începusem să am semne de îndoială privind perfecțiunea Rozei pe care mi-o creionasem în cap.

Am început să raționalizez comportamentul ei și respingerea pe care o repetase de două ori într-o săptămână. De fiecare dată a avut un ton acuzator care însoțea respingerea, limbajul corpului era unul defensiv de fiecare dată iar afecțiunea lipsea cu desăvârșire. Conștientizam că ea încă nu simte ceea ce simt eu pentru ea, dar trăiam cu speranța că în timp va avea sentimente puternice față de mine, la începutul relației mi-a zis că la ea procesul de îndrăgostire e unul de durată, că așa funcționează ea și lucrurile se vor așeza în timp. Puneam prea mult accent pe vorbele ei și mult prea puțin pe acțiuni, îmi ascultam inima și nu creierul, cel care până atunci nu mă făcuse să mă îndrăgostesc de nicio femeie.

Deja aveam o urmă de îndoială în ceea ce o privește pe ea și viitorul nostru, deși cu numai câteva ore în urmă o vedeam ca cea care îmi va întregi viața. Au fost în jur de 30 de minute în care mi-era greu sa disting realitatea de imaginație, priveam ca printr-un hublou la amintirile cu ea, încercam să observ tipare comportamentale, să rememorez cuvintele spuse, felul

în care le spunea, privirea ei, tonalitatea, limbajul corpului, eram în transă și asta nu mă ajuta, doar mă făcea mai bolând.

În cele din urmă mă opresc din analizat și mă duc lângă ea în dormitor să adorm la loc, între timp Princess se trezise și ea și mă urma prin casă, o urc în pat și o iau în brațe, simțeam nevoia de afecțiune și ea era singurul suflet din cameră care în momentul ăla îmi oferea. Îmi dădea ușor cu labuța pe piept și mă lingea pe tricou, o vedeam ca pe un copil care îmi simte suferința și vrea să mi-o aline cumva.

De dimineață Roza nu era în cea mai bună stare, am văzut-o că în continuare are o aură de răceală și nu am insistat, m-am dus să fac micul dejun și ea a venit în bucătărie să prepare cafeaua, am zis să vorbesc cu ea și să nu o mai lungesc:

- Uite care e treaba, în ultimele săptămâni nu am fost în apele mele, am avut și niște probleme în familie și la muncă și tu ești refugiul meu, când am văzut că m-ai respins de prima oară m-am inhibat și după totul a venit în cascadă.

- De ce nu mi-ai zis că ai probleme și că te neliniștesc?

- Nu am vrut să te încarc și pe tine cu problemele mele, știu că ești deja prinsă cu munca și ale tale și chiar nu îmi doresc să îți transmit emoții negative.

- Data viitoare te rog să îmi spui când mai este vreo problemă, știi că te înțeleg, dacă îmi spuneai dinainte nu se mai ajungea aici.

Știam că are dreptate și aici greșisem eu, nu fusesem tocmai sincer cu ea și evitam să îi prezint toate problemele mele, aveam destul de multe dar consideram că sunt bărbat și că trebuie să le rezolv, poate m-ar fi ajutat să îi comunic și ei o parte din ele, dar nu voiam să par nici slab, nici lipsit de soluții, deci am evitat să îi expun ceea ce se întâmpla în viața mea personală. Poate dacă aș fi făcut-o nu aș mai fi ajuns în punctul acesta, însă să mă gândesc la o alternativă era deja tardiv. Termin micul dejun și ne punem la masă, ea pune pâinea la prăjit iar în momentul în care aceasta iese din aparat ea tresare un pic speriată, moment în care o întreb:

- Ce s-a întâmplat, de ce te-ai speriat?

- Mereu când aud un zgomot tresar.

- Din ce cauză?

- Când lucram la amanet am fost amenințată cu pistolul de un individ care voia să îmi fure banii, am apăsat butonul de panică și m-am ascuns sub tejghea, pe moment nu am conștientizat ce s-a întâmplat însă după aceea am început să plâng și am rămas cu sechele de fiecare dată când aud un zgomot.

Ascultând-o mi-am dat seama că e o persoană sensibilă, care este ușor afectată de diferite evenimente din viața ei. Mantia de titaniu pe care o afișa la fiecare pas în societate era la fel de casantă precum un glob de cristal, internaliza și bloca înăuntrul ei fiecare experiență cu impact emoțional negativ, chiar dacă dădea impresia că trece ușor peste și nu îi pasă, știam că nu este deloc așa. Era frământată de experiențele negative din viața ei și modalitatea prin care ea reușea să treacă peste era să se detașeze de amintiri, să intre în lumea ei, iar când interacționa cu cineva să se ancoreze din nou în realitatea imediată. Făcea acest salt emoțional cu măiestrie, însă era evident că cicatricile rămase îi afectau judecata și îi accentuau bipolaritatea oricât ar fi încercat să ascundă asta.

Am continuat să mâncăm și după aceea ne-am petrecut restul după-amiezei dormind și urmărind filme, nu mai resimțeam atâta presiune dar nici nu mai voiam să încerc să inițiez vreun act sexual cu ea. Simțea că nu mai pun presiune și în cele din urmă s-a mai înmuiat, reluând gesturile de afecțiune la adresa mea, dar neliniștea mea încă mai pulsa și în anumite momente îi sesizam încordarea, știam că ceva este în neregulă dar evitam orice formă de conflict cu ea. Seara eu am plecat pentru că aveam o delegație în provincie, niciodată nu rămâneam peste noapte la ea duminica atunci când plecam luni deoarece ar fi trebuit să las adresa ei pentru a fi ridicat și asta ne-ar fi dat de gol.

Săptămâna a trecut relativ rapid, mai vorbeam prin mesaje și destul de scurt seara înainte de culcare. Sâmbătă se împlineau trei luni de relație, pentru mine, intensitatea acestora părea veșnică, așa că m-am hotărât joi seară să îi comand un buchet de flori pe care avea să îl primească acasă sâmbătă. Știam care e programul ei și că avea o programare la unghii la ora 11, motiv pentru care am pus ora de livrare zece. I-am comandat un buchet de 11 trandafiri roșii cu gypsophila, împachetați frumos în folie argintie. Trandafirii roșii erau florile ei preferate și voiam să îi înseniez ziua încă de dimineață. Vineri seara ajung la ea și eram nerăbdător să vină dimineața ca să primească florile, am ajuns târziu în oraș și eram frânt, ea la fel și ne-am culcat la câteva zeci de minute după ce am ajuns la ea.

Când ne trezim pregătesc micul dejun și dau un telefon să mă asigur că florile vor fi livrate la timp, Roza voia să plece mai devreme decât anticipasem anterior și voiam să nu piardă surpriza. Agentul de livrare ajunge și sună la interfon, Roza înlemnește, nu așteaptă de regulă pe nimeni să vină la ea acasă, mai ales într-o zi de sâmbătă, se duce spre interfon și așteaptă să vadă când închide. Cum se oprește interfonul ea primește un apel, era de la Livia, brusc s-a albit la față, credea că ea este la ușă și că ne va găsi pe amândoi împreună și va ieși mare scandal în firmă, lasă telefonul să sune și se așează speriată pe canapea. În timp ce interfonul sună din nou, mă duc să deschid și ea strigă spre mine:

- Nu te du la ușă, e o greșeala!

Mă amuzam un pic pentru că eu știam cine este la ușă, ea era cuprinsă de o stare de panică și refuza să se ducă. Între timp îmi sună telefonul, lăsasem numărul meu ca număr de

contact, eram conștient că dacă îl las pe al ei ea va neglija telefonul și nu va răspunde, așa că îi zic băiatului care făcea livrarea să mai sune odată într-un minut și eu îi spun Rozei să se ducă la ușă:

- Du-te la ușă te rog.

- De ce să mă duc? Ce ai făcut?

- E o surpriză, o să îți placă.

- Știi doar că nu îmi plac surprizele, spune-mi ce ai făcut.

- Du-te te rog la ușă și deschide când sună și ai să vezi, ai încredere în mine.

Se duce spășită spre ușă și cu o lipsă de încredere privind ceea ce urma să se întâmple când deschide ușa, interfonul sună și ea îi dă drumul agentului să intre în clădire, era în fața ușii și tremura. Se aude bătaia în ușă și deschide timidă ușa, nu aud ce vorbește dar aud ușa când se închide, stăteam pe canapea și voiam să îi văd chipul atunci când intră în cameră. Vine agale spre mine, mută de uimire, se uită în ochii mei, se uită la flori, se așează cu ele în brațe lângă mine și o întreb:

- Îți place surpriza?

- Da... Nu mă așteptam la așa ceva.

- Ești fericită Roza?

- Da, sunt foarte fericită dar și uimită, nu mi s-a mai întâmplat asta până acum.

- Mă bucur, voi încerca să îmi fac un obicei din a-ți face surprize plăcute.

Să îi văd chipul radiind de bucurie îmi umplea inima, mă simțeam împlinit și satisfacția de moment era una incomensurabilă, faptul că am reușit să îi aduc un zâmbet pe buze și să-i schimb starea îmi oferea un calm și o liniște interioară întremătoare. Totuși, după ce am plecat de la ea am simțit că ceva nu era tocmai în regulă, simțirile mele anunțau că urma să vină ceva pentru care nu eram tocmai pregătit.

Capitolul

7

Periplul Vienez

Relația mea cu Roza începea să scârțâie, nu mai eram la fel de dezinvolți și se simțea o oarecare tensiune și încordare între noi. Mă sună într-o vineri când eram în concediu și mă întreabă dacă vreau să îmi anulez săptămâna următoare care era tot de concediu ca să lucrez pe proiectul la care lucra și ea. Stătusem de două săptămâni acasă și mai aveam încă două și deja mă plictisisem, așa că i-am zis că voi veni să lucrez săptămâna următoare, ea era prinsă cu munca și prezența mea i-ar fi făcut viața mai ușoară pentru că eram determinat să lucrez intens pentru ca ea să termine mai repede și să avem mai mult timp de petrecut împreună.

Week-end-ul îl petrecem împreună și evităm din nou orice formă de contactul sexual, ea era pe stop și asta îmi oferea liniște, nu mai trebuia să mă gândesc dacă să forțez ceva sau nu, era totul foarte clar. Am stat mai mult și am dormit și ne-am uitat la filme, cam ce făceam de regulă dat fiind faptul că evitam să ieșim oriunde pentru a nu fi zăriți de cineva. Decidem în schimb ca de ziua mea să mergem la Milano iar eu fac rezervarea de bilete și ea de hotel, a spus că vrea să îmi facă un cadou frumos de ziua mea și că trebuie cumva să-mi răsplătească toate gesturile frumoase pe care le-am făcut pentru ea și faptul că sunt tot timpul acolo, așa a simțit ea.

Mă simțeam măgulit, era prima oară când cineva se gândea să îmi facă un astfel de cadou, cu toate că era mai rece în ultima perioadă, ceva îmi spunea că mă iubește și ea dar că îi este frică să se atașeze întrutotul, nu voia să aibă inima distrusă, dar totodată nu voia nici să se poarte cu mine ca o scorpie nerecunoscătoare. Era un conflict interior pentru ea, deși sunt convins că mă iubea, nu era nici pe departe intensitatea cu care o iubeam eu iar asta o deranja un pic, știa că niciodată nu o să simtă cu atâta pasiune ceva pentru mine cum simt eu pentru ea.

Luni dimineață lucram împreună și eu îmi petrecusem week-end-ul la ea, era prima oară când lucram pe același proiect de când eram un cuplu și trebuia să ne purtăm cât mai natural posibil, fără să dăm impresia că între noi se întâmplă ceva. Eu plec înaintea ei și ea rămâne să o plimbe pe Princess, după care vine și ea la client.

Roza era stresată pentru că avea o problemă de sănătate, nu era în apele ei iar ultima dată când fusese la doctor rezultatele nu erau foarte bune. Știam asta de vreo lună și o băteam la cap să își facă din nou toate analizele pentru a ști ce are și să știm cum rezolvăm problema. Mă deranja să știu că ea are ceva, orice zgaibă ar fi avut ea era ca și cum o aveam eu, sufeream pentru ea și mi-o doream sănătoasă în permanență ca să mă bucur de timpul în compania ei. Dacă ar fi avut orice problemă aș fi fost acolo lângă ea, zi și noapte, 24 din 24, să mă asigur că trece peste toate și are aproape o persoană care și-ar da și sufletul pentru ea, atât de îndrăgostit eram de ea.

Am bătut-o în continuare la cap cât am fost la masă și până la urmă și-a făcut programarea pentru vineri, era un pic speriată dar eu i-am zis să stea liniștită pentru că totul va fi bine. Întotdeauna, chiar dacă nu eram convins că totul va fi bine, îi spuneam asta, voiam să fiu pozitiv și astfel și acțiunile mele își urmau cursul vorbelor, știam că eu sunt persoana mai puternică în relație și ea se baza pe mine, iar orice îndoială a mea era resimțită din plin de ea.

Fusese prea mult deziluzionată, avea nevoie de un turn de control, de un bărbat imuabil care să știe ce vrea și cum să o direcționeze, iar eu asta voiam să fac, dar nu aveam întocmai toate pârghiile să și reușesc asta.

Restul săptămânii părea că nu mai e atât de abătută, la muncă era în apele ei iar seara când discutam, fie la ea, fie la telefon, nu menționa nimic de problemele ei, urma să se ducă vineri dimineață la doctor iar joi am petrecut seara separat, spunea că vrea să fie singură înainte de control și eu i-am înțeles dorința.

Vineri dimineață ajung la muncă mai târziu și ea încă nu venise, avea programarea la opt dimineața și era deja zece, mi se părea că este ceva destul de serios dacă stă atât de mult dar nu am dat prea multă atenție. Eu eram destul de prins cu munca și m-am dus să discut cu contabilii firmei pentru a rezolva niște probleme. În timp ce eram în toiul discuției o văd pe ea cum intră iute pe ușă și se duce în camera rezervată echipei noastre, nu schițase niciun gest, nu se uitase în stânga sau în dreapta, era teleghidată și părea absentă, mă pusese pe gânduri și încercam să deduc ceea ce se întâmplase cu ea.

Când mă întorc în sală ea era posacă, nu vorbea și era cufundată în gândurile ei. La masă din nou nu spunea mai nimic și deja trăgeam un semnal de alarmă dar nu intram încă în panică, trebuia să ieșim seara cu Vica și aveam să discut pe drum cu ea despre ce a făcut la control. S-a dus într-o ședință și am rămas singur, îmi terminasem treaba dar o așteptam să mergem împreună. La un moment dat se întoarce în sală, eram singuri și mă întreabă ce fac:

- Tu de ce mai stai, nu ai terminat treaba?

- Ba da, dar vorbisem că ieșim diseară și te aștept să termini

- Du-te te rog frumos acasă, vreau să mă văd singură cu Vica.

- Ai pățit ceva?

- Nu, pur și simplu vreau să fiu doar cu ea, du-te te rog.

După ce mă roagă să plec se întoarce în ședință, eu îmi strâng laptopul și plec spre casă, era ziua mamei și mă opresc să îi iau un buchet de flori, după ce le plătesc îmi vibrează telefonul, aveam un mesaj de la ea:

- Te rog frumos să nu te superi pe mine.

- Nu mă supăr, este ok, mă duc la ziua mamei și o să stau cu ea.

Trimit mesajul și imediat primesc un telefon din partea ei:

- Alfie, nu vreau să te superi pe mine, chiar îmi pare rău că nu vii și tu dar pur și simplu nu vreau să fiu cu nimeni în seara asta, mă văd un pic cu Vica și după mă duc acasă să dorm.

- Bine, sună-mă mâine și discutăm, îi replic eu.

Restul serii am stat și m-am gândit la ea, nu înțelegeam ce veste ar fi putut primi din moment ce era atât de debusolată și nu voia să stea cu mine, singura persoană care chiar o iubea sincer și i-a promis că nu o va lăsa la greu, mi-era greu să accept situația și am stat toată noaptea treaz, nu mă lua somnul și mă gândeam la ce era mai rău.

A doua zi o las un pic să se liniștească și o sun spre prânz, nu îmi răspunde și inima îmi îngheață, era prima oară când se întâmpla asta și nu aveam niciun răspuns. După o oră îmi trimite un mesaj și îmi zice că nu are chef de nimeni și nu vrea să vorbească. O înțeleg și o las în pace restul zilei, nu voiam să o sufoc și nici să o irit cu întrebări și telefoane la care știam că nu îmi va răspunde.

Duminică o scot pe mama la o cafea ca și monedă de schimb pentru cadoul pe care nu i l-am luat de ziua ei, în timp ce stăteam la terasă mă sună:

- Ce faci Alfie?

- Bine, cu mama la o cafea, am scos-o pentru ziua ei.

- Bun atunci, dă-mi un mesaj când termini și te sun eu, nu vreau să te deranjez.

Deja nu îi mai înțelegeam tiparul, ea nu obișnuia să fie atât de evazivă și de regulă îmi spunea orice, oricând, m-am gândit că voia să ne vedem diseară și am continuat să mă bucur de vremea frumoasă de afară și capuccino-ul vienez pe care îl savuram. Când ajung acasă îi dau un mesaj și mă sună imediat:

- Ai terminat? Poți vorbi acum?

- Da Roza, ce s-a întâmplat, cum te simți?

- Uite Alfie, consider că ar trebui să nu ne mai vedem, nu este tocmai momentul potrivit să fim împreună și cred că mi-ar fi mai bine singură o perioadă, este mai bine pentru amândoi așa.

- Nu înțeleg la ce te referi, ai vreo problemă ceva? Până acum câteva zile eram bine și acum te-ai schimbat brusc, are legătură cu vizita la doctor?

- Nu vreau să vorbesc despre asta, apreciez tot ce ai făcut pentru mine și să știi că nimeni nu a mai făcut vreodata așa ceva, o să țin minte toată viața și vreau să rămânem prieteni.

- Ești sigură Roza că asta e ceea ce vrei, e decizia ta finală? Dacă ne înțelegem atât de bine și totul e atât de frumos de ce să ne despărțim? Nu are niciun sens, consider că suntem potriviți și indiferent ce se întâmplă putem rezolva împreună, ai încredere în mine și te asigur că

totul va fi bine, dă-mi șansa asta și o să trecem peste orice, mai gândește-te te rog și vorbim în zilele ce urmează, bine?

- Alfie, nu vreau să suferi, nu sunt convinsă că vreau asta, dar cred ca e cel mai bine așa, dar uite, o să mă mai gândesc și o să vorbim, dar nu vreau să îți dau speranțe.

- Sunt convins că vei lua alegerea potrivită pentru amândoi, știi și tu că împreună putem construi orice, nu da cu piciorul la asta, am căutat toata viața persoana potrivită alături de care să-mi trăiesc viața și sunt sigur că tu ești aceea, ia asta în considerare când iei decizia și nu vei regreta.

- Bine, o să văd ce fac, dar momentan am nevoie de un pic de spațiu și timp de gândire, o sa vorbim zilele următoare.

- Ok, îți respect decizia, oricare ar fi ea și o să fiu alături de tine indiferent de ce se va întâmpla.

- Știu asta și apreciez, mulțumesc pentru înțelegere.

Îi respectam decizia dar muream ușor, ușor în interior, deși aveam doar patru luni împreună eu deja mă vedeam cu ea o viață, mi-era greu să accept că persoana pe care am căutat-o până la 25 de ani și pe care într-un final am găsit-o renunța așa ușor la relație. Următoarele două zile au fost sfâșietoare, adormeam cu greu și mă gândeam doar la cum o sărutam seara înainte de culcare, cum îmi lua de fiecare dată mâna înainte de culcare și mi-o strângea la piept și adormea mai ușor, cum se trezea în fiecare dimineață și preț de două minute mă ținea în brațe ca să se încarce cu energie, cum ne beam cafeaua în fiecare dimineață și cum stăteam pe canapea cu orele, uitându-ne la filme, cu capul ei în poala mea.

Număram orele care treceau prea greu. După trei zile aud telefonul, îl iau să văd cine mă sună și văd poza ei, mă suna mereu pe Whatsapp ca să nu dea de bănuit pe desfășurătorul telefonului de muncă faptul că vorbește cu mine cu orele, ar fi bătut la ochi. Glisez ecranul și îi aud vocea, era ce așteptasem de când mi-a închis telefonul ultima dată:

- Hei, ce faci?

- Bine, stăteam în casă, tu?

- De la muncă, cum te mai simți, ești supărat?

- Sunt un pic supărat, normal.

- I-auzi, de acum o să îți zic ciuflex.

- Ce să zic, foarte amuzant.

- Hai nu mai fi supărat, o să îți treacă.

- De trecut o să-mi treacă, dar tot nu mi se pare că e alegerea potrivită pe care o facem amândoi.

- Alfie, ți-am zis că sunt foarte dificilă și am problemele mele, cel mai bine pentru tine ar fi să ne despărțim.

- Te-ai mai gândit și ești sigură că asta e ceea ce îți dorești să se întâmple cu noi?

- Nu știu sigur, dar mă gândesc și la binele tău, e și diferența de vârstă și nu vreau să fiu o povară pentru tine pe viitor.

- Nu o să fii niciodată o povară pentru mine, indiferent ce se va întâmpla vei fi femeia de care am nevoie și alături de care voi sta, iar problemele tale le putem rezolva împreună, ți-am mai zis, ai încredere în mine până la capăt și îți promit că va fi bine.

- Știi că nu pot să am încredere în nimeni, am avut multe experiențe neplăcute în trecut.

- Sunt conștient de asta, dar eu nu sunt ca restul, eu sunt diferit și știu că noi doi suntem suflete pereche, simt asta până în măduva oaselor și când sunt cu tine nu mai văd pe nimeni în jurul meu.

- Chiar nu știu, nu vreau să îți dau speranțe false, dar ți-am zis, mă mai gândesc.

- Ok, simt că o să iei alegerea potrivită iar eu nu te voi dezamăgi.

- Off, bine, o să văd, vorbim, eu mă duc să mă culc.

- Bine, noapte bună, te pup.

- Te pup, noapte bună.

Ziua următoare însă nu mă sună, nu îmi dă niciun semn, mă simțeam și mai gol, speranțele alimentate de ea au fost doar un foc de paie, era miercuri și pentru mine era deja sfârșitul săptămânii, eram dezolat de răceala cu care mă trata, cum îmi dădea una caldă și multe reci și mă ținea într-un joc în care ea controla nu doar regulile ci și relieful.

Joi mă trezesc, impropriu spus mă trezesc, nu prea reușisem să dorm toată noaptea, iau o carte și citesc. Se numea “Cele cinci limbaje ale iubirii” și o primisem de la Livia. O devorez în câteva ore și în jurul prânzului îmi vine o idee năstrușnică. De felul meu eram o persoană imprevizibilă, făceam ce simțeam și când simțeam, de când cu Roza devenisem mai docil, mai liniar, mai rezervat și mai calculat, mă înmuiasem. Am decis să fac ceva ce nu mai făcusem niciodată și care mă va face să-mi refac eul pierdut, intru pe internet și caut primul zbor dinspre București spre orice destinație europeană. Cel mai bun bilet ca oră de plecare și bani era spre Viena, pleca în șase ore și eram decis, am făcut rezervarea, am plătit și mi-am făcut bagajele. Mi-am rezervat trei nopți, urma să plec joi seară și să mă întorc duminică la prânz.

Ajung în aeroport și deja eram mai împăcat cu mine, aveam nevoie de timp pentru mine, să plec undeva unde nu era niciun lucru care îmi amintea de ea. Nu voiam să mai văd patul pe care stăteam când vorbeam la telefon, bucătăria de unde ne trimiteam mesaje, restaurantele unde mâncasem împreună, pozele în care eram împreună, nici măcar sala unde ne antrenasem. Trebuia să plec să fiu singur cu gândurile mele și să pot să regăsesc ceea ce pierdusem, ceea ce mă făcea incomplet și îmi lipsea... pentru ce? Pentru a fi mai împăcat cu mine însumi indiferent de deznodământ. Mă îmbarc și îi trimit un mesaj scurt:

- Sunt în avion, plec la Viena.

Nu trec nici două minute și îmi răspunde:

- Cum adică pleci la Viena?

- Da, plec la Viena.

- Cu cine te duci?

- Mă duc la un prieten, ne auzim când mă întorc.

Scriu mesajul și pun telefonul pe modul avion, a fost ultima formă de comunicare cu ea până aveam să îmi așez în ordine emoțiile și sentimentele, în principal față de mine. Ajung în Viena un pic după ora zece, știam ce autobuz trebuie să iau și îmi cumpăr bilet. Credeam că o să mă simt mai bine fiind departe de tot, într-adevăr, era o stare de pozitivism, dar dată în primul rând de adrenalina experienței inedite, nu mai plecasem nicăieri de capul meu, planificând totul cu doar câteva ore înainte de plecare.

Sosesc la hotel înainte de miezul nopții și mă cazez, nu era cel mai luxos hotel, dar nu aveam nevoie decât de o scândură și un grajd ca să dorm. Îmi luasem o sticlă de Vodka din duty free și cobor la un supermarket să îmi iau un suc de piersici, aveam de gând să mă îmbăt pentru a uita de toate problemele. Ajung în cameră și dau două pahare pe gât și în timp ce mi-l pregătesc pe al treilea mă gândesc că asta nu este o soluție, duc paharul în baie și îl arunc in chiuvetă și pun sticla de vodcă în coșul de gunoi. Încerc să adorm însă nu îmi găseam locul în pat, petrec următoarele trei ore răsucindu-mă de pe o parte pe alta, mă perpeleam în pat și nu îmi puteam lua gândul de la ea, singurătatea mă răpunea. Într-un final adorm în jur de trei ore dar mă trezesc și nu mai pot să adorm la loc, cobor să iau micul dejun și după aceea iau Viena la pas.

Mă plimbam pe străzile pline de istorie și la tot pasul vedeam un mozaic cultural, oameni de toate culorile și culturile poporau străzile. Deși eram înconjurat de oameni la tot pasul, tot la ea îmi stătea gândul, se purtase cu răceală dar focul lăuntric pe care îl crea de fiecare dată când apărea în gândurile mele anihila amintirea comportamentului ei. Mă gândesc să fac un video cu mai multe persoane în care să îi transmită Rozei un mesaj și să fac un colaj pe care să i-l arăt la revenirea în țară. Le spun persoanelor pe care le intervievez că am venit la Viena de unul sigur și vreau să fac un video pentru prietena mea pe care să i-l arăt atunci când urma să o cer în

căsătorie, trebuia să fie ceva mai inedit și să creeze un impact emoțional pentru ei ca să fie de acord să filmeze pentru mine.

Prima persoană pe care o întâlnesc este Hakan, era un austriac cu origini turcești care era foarte prietenos, avea în mână un coșuleț cu mâncare chinezească și mânca pe stradă. Îi spun că vreau să fac un video pentru prietena mea și am venit special la Viena ca să o impresionez cu un colaj de filmulețe din partea unor străini. E sceptic inițial dar se înregistrează. Mesajul transmis de el era să îți urmezi rațiunea și să iei cu tine inima în orice decizie ai lua, l-am rugat să fie spontan și am rămas surprins de ceea ce a spus. Am mai rugat încă vreo patru persoane să transmită un mesaj și m-am întors la hotel unde stau toată seara și discut cu recepționerul.

Îl chema Paolo și era un italian din Torino. Mi-a povestit că era cântăreț de saxofon la opera din Torino însă din cauza crizei și a faptului că nu prea mai avea concerte și nu se putea susține financiar a decis să vină în Austria, iar primul loc de muncă găsit a fost la hotelul la care lucra, pe post de ospătar. A schimbat după aceea pe house-keeping iar într-un final a ajuns la recepție, îi plăcea ceea ce făcea și era într-o poziție de unde putea crește pe viitor. Se chinuise mult când s-a mutat, departe de familie, făcând ceva ce nu mai făcuse până atunci, schimba chiria la fiecare două luni iar în prima săptămână dormise în gară, avea o poveste care m-a inspirat și care mi-a transmis mult pozitivism. Ne întindem la vorbă până târziu în noapte și mă ia somnul, în sfârșit puteam să dorm și eu mai mult de câteva ore și să-mi mai revin un pic.

Era ultima mea zi în Viena și aveam de gând să vizitez o parte din obiectivele turistice. Mă duc la câteva muzee, la operă și mă plimb prin parc. Eram abătut și mă gândeam doar la revenirea în țară și ce să fac să-i recâștig inima Rozei. Sejurul nu m-a ajutat prea mult să o uit, ba din contră, starea de solitudine apăsătoare îmi crea mai multă anxietate și doream să mă teleportez în brațele ei, distanța mă făcea să cred din ce în ce mai mult că suntem sortiți a fi împreună, era singurul gând ce îmi străbătea mintea când mi-o imaginam. Ajung la hotel și îi las un mesaj scurt:

- Ajung mâine în țară pe la prânz, vreau sa ne vedem și să discutăm, să mă anunți când termini munca.

Închid telefonul, internetul și mă duc să adorm. Dimineața era o vreme extrem de mohorâtă, în asentiment cu ceea ce simțeam eu. Era o ploaie intensă care parcă plângea odată cu sufletul meu. Mă duc în stația de unde trebuia să iau autobuzul ca să mă ducă la aeroport și aștept în jur de 20 de minute, timp în care îmi pregăteam discursul pe care aveam să i-l spun Rozei când ne revedeam. Autobuzul ajunge și mă urc în el, lângă mine aud limba română și deja mă simțeam un pic ca acasă. Era un cuplu cu doi copii mici care se întorceau în țară, nu intru în vorbă cu ei însă stăteam liniștit și ascultam ceea ce ei discutau. Mă gândeam la Roza și cum ar fi să fim noi doi, cu copiii în autobuz, era un gând care părea atât de îndepărtat însă speranța mea că ne vom împăca și vom ajunge în acel punct mă făcea să fiu exuberant în ceea ce privește viitorul meu cu ea.

Ajung la aeroport, fac check-in-ul și mă îmbarc, în jurul meu se vorbea numai română, din nou era o oază care-mi amintea de acasă, o oază care îmi dădea inspirația să îmi aleg cuvintele potrivite la revederea cu ea. Aterizez după două ore de zbor și îmi deschid telefonul să citesc dacă mi-a scris ceva, ea îmi scrisese, spunea că lucrează la birou până spre după-masă și mă contactează când termină ca să ne întâlnim să discutăm. Eram un pic anxios privind starea în care o voi găsi, dar nu îmi făceam probleme mari, mai vorbisem cu ea după ce ne certasem și reușisem să o întorc din drum.

Spre după-masă așteptam mesajul de la ea care nu mai venea, simțeam că mă ignoră așa că îl sun pe frati-miu să văd ce mai face, pentru a-mi umple timpul. Îmi spune că tocmai iese pe ușă și merge la sărbătorirea logodnei prietenului nostru Alin și că sunt invitat să vin, nu știau sigur dacă mă întorsesem în țară și din acest moment nu m-au contactat. Deși o așteptam pe Roza să mă sune, Alin era mai important, era prietenul meu de-o viață și nu puteam lipsi de la un asemenea eveniment, îi răspund să vină să mă ia și că vin.

Ajung la punctul de întâlnire și eram doar noi, grupul nostru de prieteni apropiați. Alin și logodnica lui erau foarte fericiți și zâmbeau, eram un pic gelos pe ei având în vedere faptul că eu cu Roza mă certasem și eu îmi doream foarte mult să o cer de nevastă însă ea nu avea astfel de gânduri, ba chiar mai mult mă și îndepărta deși eu știam că și ea și-ar dori lucrul ăsta în adâncul sufletului însă îi e frică să facă acest pas.

Bem, depănăm amintiri și ne simțim bine, încet-încet simțeam că viața nu mai este așa de sumbră, prietenii meu reușeau de fiecare dată să mă facă să râd, să mă simt bine și să uit de probleme, erau pansamentul meu în vremurile de răstrișteă când mă simțeam debusolat și nu eram încrezător că lucrurile se pot schimba în bine. Spre seară primesc un mesaj de la Roza, era în jur de nouă iar eu deja decisesem să nu mai mă duc să vorbesc cu ea, chiar dacă mă va contacta:

- Hei, ce faci? Ai ajuns în țară?

- Da, ce vrei?

- Cum adica ce vreau?

- Da, ce vrei?

- Păi nu vorbisem că ne vedem azi? De ce te porți așa urât cu mine? Știi doar că sunt obișnuită cu un astfel de tratament, toți s-au purtat așa și sunt obișnuită să fiu tratată în felul acesta.

Citesc ce îmi zice și pun telefonul deoparte, nu aveam de gând să amplific starea ei și nici eu să îmi stric cheful cu totul, voiam să mă bucur. Mai aștept în jur de 30 de minute și îi răspund:

- Uite, sunt la o petrecere și nu putem să ne mai vedem, ne auzim mâine și hotărâm când ne vedem.

Din nou, pun telefonul în buzunar și continui să petrec timpul cu prietenii mei. Nu mai eram atât de anxios chiar dacă ea părea enervată, câteodata e bine să creezi și o stare de tensiune, iar faptul că se enervase însemna că îi pasă de mine, altfel nu mă mai contacta. Mă întorc acasă și încerc să adorm, reușesc relativ repede și somnul a fost mai liniștitor decât în zilele precedente.

A doua zi nici urmă de mesaje de la ea, termin munca și mă duc la antrenamentul de kick-boxing, acolo nu eram foarte prezent iar antrenorul meu observă asta, știa de la fratele meu că am o problemă cu prietena și mă ia deoparte să discutăm:

- Mi-a spus frati-tu de problema ta cu șefa, las-o în pace, nu te mai gândi la ea și așa ei nu îi pasă de tine, e o femeie trecută și nu mai poate lega relații cum cauți tu, nu îți trebuie o babă, e plină țara de fete tinere, ea oricum nu este pentru tine, plus că gândește-te serios să-ți schimbi și locul de muncă, cât vei sta acolo ea nu va face decât să îți pună bețe în roate, nu aveți niciun viitor și nu ar trebui să te mai gândești la ea, detașează-te, e spre binele tău.

Mesajul lui părea logic, avea sens și cât îl prelucram din punct de vedere rațional îi dădeam dreptate, acțiunile ei indicau faptul că nu mă iubește cu adevărat ci că doar mă vede ca pe o unealtă cu care să-și umple timpul și cu care să se distreze și să-și confirme încă feminitatea și atractivitatea. Însă când mă gândeam din nou la ea, mintea mi se încețoșa, nu puteam să concep cum o femeie care îmi transmite așa o stare ar putea să nu mă iubească, de ce mi-ar fi permis să mă îndrăgostesc de ea atât de mult dacă nici ea nu simțea asta pentru mine și nu voia un viitor împreuna? Mă gândeam că nu este pregătită și că vrea să fie sigură că persoana de lângă o iubește întrutotul, necondiționat și sincer, pentru a putea face pasul ăsta în siguranță, până la urmă ea vedea căsătoria ca pe ceva sacru pe care îl faci doar o data în viață, cu persoana cu care vei sta alături, de asta și anulase celelalte două nunți în trecut, pentru că nu avea siguranța pe care și-o dorea.

Continui antrenamentul tot cu gândul la ea și la final iau telefonul, primisem un mesaj de la ea în care mă întreba ce fac? Îi răspund că am terminat antrenamentul și să mă contacteze în 30 de minute când ajung acasă. După 30 de minute telefonul vibrează din nou, iar ea era cea care mi-a scris:

- Ce faci?

- Bine, am ajuns acasă, ia zi, cum ne vedem zilele astea?

- Păi mâine și poimâine am treabă că trebuie să raportez ceva, nu cred că ne putem vedea.

- Ok și astăzi?

- Astăzi sunt acasă și ai putea să treci, dar vii cu scandal?

- Probabil nu, vei afla când vin.

- De ce să mai vii atunci la mine dacă vei face scandal?

- Bun, nu voi face niciun scandal, dar dacă vin, promiți că îmi deschizi ușa și mă lași să urc la tine?

- Da, vin-o.

- Ok, acum îmi chem un taxi.

Mă urc în taxi și deja mă gândeam ce o să-i spun, eram un pic nervos pe felul în care mă percepea, în primul rând cel cu scandalul, nu făcusem niciodată urât și nici nu ridicasem mâna sau măcar vocea la ea în lunile în care fusesem împreună, deși de multe ori îmi dăduse motive să o fac. Era din nou o ploaie torențială, nu se vedea la mai mult de 50 de metri în față și taxiul mergea încet, ceea ce îmi crea o stare de angoasă, aveam de gând să o văd cât mai repede și să observ în ce ape se scaldă, în plus, venisem de la antrenament și eram plin de testosteron, trebuia să mă controlez iar starea de agitație îmi sporea nervozitatea.

În cele din urmă taxiul mă lasă în fața casei ei, urc scările până la interfon și sun, una, doua, trei sonerii, nu răspunde, deja credeam că îmi trage țeapă, pe la al cincilea apel aud ușa cum se deschide, mai aveam un etaj până la ea de urcat și trebuia să mă liniștesc total. De regulă o găseam cu ușa larg deschisă, așteptându-ma cu Princess în brațe, nu era cazul acum. Bat la ușă de două ori până să îmi deschidă. Descuie ușa tacticos, simțeai tremurul mâinii ei în rotația făcută de yală pentru a se descuia, după care, foarte timid, deschide ușa. Princess era în brațele ei și ea era într-o poziție defensivă, se aștepta probabil să fiu agresiv cu ea și era pregătită sufletește pentru o mamă de bătaie. Mi se părea amuzant, nu aș fi dat niciodată în ea, indiferent de ce mi-ar fi făcut. Mă aplec ușor spre ea să o iau în brațe și ea se panichează, se retrage ușor într-o parte și se lovește cu capul de perete, mi s-a parut extrem de comic. O iau în brațe, o pup pe locul unde s-a lovit și mergem în dormitor să discutăm.

Ea se așează defensiv pe pat, cu Princess în brațe și cu mâinile încrucișate ca Tutankamon, încă se mai gândea că o voi lua la bătaie și avea o poziție pregătită să își protejeze fața de pumni. Mă aplec ușor, îi iau brațele, pe care le avea încleștate și încordate și i le pun pe lângă corp:

- Lasă mâinile astea relaxate și pe lângă corp, nu am să dau în tine, mă știi doar că nu sunt o persoană violentă și că nu aș face asta niciodată.

- Eu mă așteptam să mă bați.

- Știu asta, doar că nu aș face asta vreodată.

- Să știi că m-ai supărat foarte tare?

- Poftim?

- Ieri m-ai întrebat ce faci, ca și cum aș fi fost nimeni, așa se vorbește cu mine?

- Ok, nu a fost cea mai bună abordare a mea dar am simțit că mă iei la mișto, îți spusesem că ajung la prânz în țară și tu mă întrebi ceva ce deja știai.

- Nu știam, de asta te-am și întrebat.

- În fine, asta e, am greșit și eu, să trecem peste asta. Am venit aici să te întreb un singur lucru și promit că dacă răspunsul este cel pe care nu îl aștept voi pleca și aici se termină tot.

- Așa, spune.

- Uite-te în ochii mei și spune-mi dacă simți sau nu ceva pentru mine. Și în timp ce o faci, poți să mă minți pe mine, dar fii sinceră cu tine însăți în primul rând când îmi răspunzi, iar dacă răspunsul este "nu" și ești sinceră cu tine, promit că nu o să mă mai vezi niciodată.

- De ce mă pui să fac asta? Știi bine că nu pot să spun "nu".

Eram sigur că nu poate să spună asta pentru că ochii ei mereu i-au trădat sentimentele față de mine, putea să mă mintă prin cuvinte, putea să mă mintă prin gesturi, putea să mă mintă prin acțiuni, însă niciodată nu putea să mă mintă cu privirea. Ochii ei erau singurul lucru pe care îl luam în considerare când vorbeam cu ea deoarece știam că ei nu mă mint niciodată, dorința ei, fricile ei, sentimentele ei, afecțiunea ei, supărările ei, toate se reflectau în privirea ei, iar eu învățasem atât de bine să îi citesc încât îmi transmiteau de fiecare dată exact ceea ce simte.

Ajungem la un consens și ne hotărâm să mergem la o țigară pe balcon. Ploaia torențială se întețise și pe balcon nu se putea sta, ploua în rafale și ne ducem în bucătărie. Parlamentăm și ajungem la concluzia că amândoi am greșit, că putem trece peste orice obstacol și că de acum vom fi mai sinceri unul cu celălalt și vom comunica mai mult. Ea încă avea sentimente pentru mine și eu voiam să capitalizez pe seama acestora, știam că am făcut și eu la rândul meu niște greșeli și nu mai aveam de gând să le repet pe viitor. Era foarte îngrijorată că Princess nu voia să iasă afară, atunci când ploua voia să stea în casă și îi era frică, iar eu îi promit că o să mă duc cu ea când se oprește ploaia și să se liniștească. Ei îi era somn și voia să meargă la somn, eu nu eram încă sigur că voi rămâne la ea și în timp ce mă îndrept spre sufragerie să stau până se oprește ploaia pentru a-mi respecta promisiunea că o voi duce afară pe Princess ea îmi spune:

- Alfie, poți să vii să dormi cu mine, dacă adormi nu e nicio problemă, o ducem afară mâine dimineață, s-a mai ținut o zi și în alte dăți.

Deja eram sigur că problemele noastre s-au rezolvat, cel puțin parțial, mă invita să rămân la ea peste noapte și nu voia să mă lase să plec, ceea ce îmi diminua anxietatea în ceea ce ne privea. Ea adoarme imediat și eu rămân să trec prin filtrul gândirii cele întâmplate în ultima săptămână și mai ales în seara aceasta. Am spus multe lucruri și de asemenea și ea mi-a comunicat ce o neliniștea, aveam de gând să nu mai repet greșelile făcute și să aduc relația pe un făgaș normal.

Deși eram mai liniștit, problemele cu somnul nu dispăruseră complet, așa că la ora trei mă trezesc. Princess stătea la marginea patului iar atunci când m-a văzut că mă ridic în fund a sărit în pat și a venit să dea cu lăbuța haotic și repetitiv, voia să meargă afară și nu putea să se mai țină. Dau draperia la o parte și mă uit să observ dacă s-a oprit ploaia, se oprise și hotărăsc să o duc afară, deși era ora trei dimineața. Trag ușa după mine ușor să nu o deranjez pe Roza, îi pun lesa și cobor cu ea, în timp ce trăgea până la capătul lesei să poată să ajungă mai repede afară. Eu eram buimac și mă mișcam în reluare, așa că de câteva ori s-a oprit când a ajuns la capătul lesei și a făcut câteva tumbe în aer.

Ieșim afară și imediat își face nevoile și eu mă trezesc cu o surpriză, mâncase ceva ce nu i-a priit și avea diaree, iar eu nu puteam să o las în mijlocul străzii, așa că m-am chinuit să o strâng cu punga. Părea o fază dintr-o comedie proastă, singur în mijlocul străzii la ora trei dimineața, eu cu un câine mic și păros, adormit, încercând să curaț rahatul ce se prelingea în ploaia care încă îmbuiba asfaltul. Duc lupte seculare cu rahatul însă în cele din urmă îl biruiesc, numai eu știind cum, după care îl arunc în tomberon și consider că am mai câștigat ceva valoros în seara asta, am învățat cum să curăț diareea din mijlocul drumului. Când ajungem în casă Roza se trezește și o ia pe Princess să o spele, eram amândoi la fel de adormiți și păream ca doi roboți teleghidați cu un câine care deținea telecomanda. În cele din urmă o curăță și vine în pat lângă mine, mă ia în brațe și mă sărută pe piept, moment în care am putut să adorm.

Când ne-am trezit eram încă sceptic dacă să fac ceva de mâncare însă îmi era foame, așa că pregătesc masa pentru amândoi. Ea încă dormea așa că nu am deranjat-o decât în momentul în care totul era pus pe masă și eram amândoi pregătiți să mâncăm. Mă duc să o trezesc și ea era încă adormită, așa că încerc să o sărut. A fost un sărut ciudat, mai mult să fie bifat decât simțit, la capătul căruia ea și-a tras capul și s-a ridicat din pat, venind la bucătărie să mănânce, aparent și ei îi era la fel de foame cum îmi era și mie. Nu vorbim mult dar nici nu există vreun reproș din partea cuiva, părea un mic dejun normal între două persoane obosite care nici nu se simt în largul loi atunci când vremea nu este prielnică.

Terminăm de mâncat, ne bem cafeaua și eu dau să plec, ea mă conduce la ușă și o întreb în timp ce mă încălțam:

- Deci suntem bine?

- Nu știu, vedem.

- Ok, vorbim diseara, bine?

- Nu promit nimic dar dacă ajung devreme da, te sun.

- Bine, plec, serviciu ușor

- Ok, pa pa.

Încerc să o sărut de plecare și din nou o văd un pic ezitantă, dar în cele din urmă mă sărută scurt, urându-mi la revedere. Pe drum mă gândesc la scena plecării, simțeam că deși aparent lucrurile s-au rezolvat, există o mică gâlceavă între noi. Analizez din nou toată interacțiunea noastră și decid că ar trebui să mă liniștesc pentru că ea pur și simplu este bipolară, după cum și ea mi-a recunsocut, așa că tiparele ei comportamentale era firesc să difere de la o zi la alta. Fiind în concediu, ajung acasă și adorm la loc, eram extenuat dupa periplul vienez.

Capitolul

8

Zona crepusculară și oferta din Luxemburg

Trecuseră două zile de când ne împăcasem și vorbisem doar seara la telefon, ceea ce era standard pentru noi în timpul săptămânilor ei încărcate. Spre după-masă în schimb primesc un telefon de la ea, era neobișnuit să vorbim în timpul zilei așa că răspund imediat și o întreb ce s-a întâmplat:

- Da Roza, ce s-a întâmplat?

- Uite am venit acasă că mă doare rău un dinte și nu puteam să mai lucrez.

- Vrei să vin la tine să îți țin de urât și să-ți domolesc durerea?

- Mi-ar face plăcere să vii la mine, dar tu acum nu ești ocupat?

- Nu, sunt în concediu, nu am nimic de făcut, hai că îmi fac un duș, mă îmbrac și vin spre tine.

- Bine, te aștept.

Îi promisesem încă de la început că voi fi lângă ea indiferent de ce probleme ar avea și nu aveam de gând să nu îmi țin promisiunea, trebuia să plec să mă văd cu niște prieteni dar anulez imediat și mă duc val vârtej spre ea. Chem un taxi și în 15 minute eram în fața ușii ei, îmi deschide ușa și o văd cu fața un pic umflată, nezâmbitoare și în pijamale, o strâng în brațe și o sărut ușor pe frunte, după care o întreb cum se simte:

- Ești bine? Pot să mă duc să iau ceva? Să te ajut cu ceva?

- Sunt mai bine acum, e suficientă prezența ta.

Ne ducem în sufragerie și ne uităm la câteva filme, îi fac un smoothie de banane pentru că îi era greu să mestece și nici nemâncată nu voiam să o las, îmi plăcea să am grijă de ea și îmi doream să se facă bine, mă durea și pe mine să o văd în suferință, empatizam cu durerea ei dar încercam să îmi maschez deranjul. O vedeam neprihănită, lipsită de sprijin și oameni care să-i fie alături, mi-a spus că nu a sunat pe nimeni și că oricum probabil pe nimeni nu ar interesa de ea în afară de mine, poate pe mătușa ei, dar ea era în alt județ și oricum nu ar fi veni la ea.

Eram singura persoană din cercul ei apropiat care ar fi făcut orice pentru ea și care chiar o iubea sincer și necondiționat, aș fi făcut orice să o știu bine și în siguranță, chiar și cu prețul vieții mele, eram înnebunit de ea și mi-o doream teafără și nevătămată. Avea părul un pic zburlit, chipul neacoperit de machiaj și mimica feței ei îți inspira o stare de disconfort major, nu era cea mai atrăgătoate femeie însă pentru mine era în orice condiții. Rămânem fără apă și dau o fugă la chioșcul din colț după care o rog să meargă la dentist ziua următoare, stătea pe aceeași stradă cu ea și făcea maxim cinci minute, ea era un pic reticientă dar în cele din urmă îmi urmează sfatul și își face programare. Mai vizionăm un film, cu capul ei pe pieptul meu după care mergem să ne odihnim, avea nevoie să se refacă și eu eram acolo să rămân și să mă asigur că nu duce lipsă de sprijin afectiv pentru a trece peste problemă.

A doua zi eu am plecat în jurul prânzului pentru că aveam ceva de rezolvat iar pe după-masă trebuia să mă văd cu un grup de prieteni, îi spun să mă sune indiferent ce se întâmplă și dacă are nevoie de mine după vizita la doctor voi fi acolo pentru ea, ne sărutăm ușor ca să nu îi pun presiune pe gură și ne vedem de ale noastre.

Mă văd cu prietenii mei însă gândul îmi stătea la ea și la problemele pe care le avea, eram un pic absent și ei observă asta, îmi spun să mă liniștesc și să mă ancorez în prezent, nu aveam oricum ce face cu mintea în altă parte și nici nu puteam să îi iau durerea cu mâna. După vreo oră aud telefonul și răspund instinctiv, vocea ei era slăbită și cu intermintențe iar cuvintele erau aproape neinteligibile.

- Bună Alfie, am venit de la doctor și am toată gura anesteziată și încă simt niște pișcături acolo.

- Uite, sunt in oraș, vrei să vin după ce termin, cam în 30 de minute spre tine?

- Da, aș vrea, dar te rog să iei pâine pentru dimineață să avem ce mânca.

- Bine, îți dau un mesaj când mă urc în taxi și vin spre tine.

- Ok, te aștept, te pup, pa.

Ultimele 30 de minute cu prietenii mei am fost mai mult o fantomă, îmi trecea prin gând doar numele magazinului de unde iau pâine, adresa de unde să chem taxiul să mă ridice și suferința Rozei. În cele din urmă plec mai repede decât cele 30 de minute promise, iau ce mi-a cerut și ajung la ea. Era timorată, cu fața ușor inflamată, părul la fel de cum îl avea și când am lasat-o dimineața, un pic transfigurată și molcomă. Mă asigur că nu mai are nevoie de nimic și duc în bucătărie ce luasem pentru dimineață. Ea voia să stăm în dormitor în pat, în liniște și să nu facem nimic, simțea nevoia să stea culcată iar eu simțeam nevoia să îi fiu aproape și să o simt în dreapta mea. Stăm în liniște pentru foarte mult timp întinși pe pat, nu voiam să interferez cu suferința ei și nici nu voiam să o fac să vorbească, îi crea un disconfort și eram conștient de lucrul ăsta, în schimb ea mă îmbrățișase și stătea cu capul pe mine, iar Princess între picioarele noastre.

Mi-a rămas în minte și acum imaginea asta, Princess era zbuciumată pentru că mama ei era în suferință, Roza încerca să treacă mai repede peste durere și avea nevoie de cineva care să fie lângă ea, chiar dacă nu ar fi recunoscut asta nici în ruptul capului, iar eu eram stâlpul care trebuia să fie acolo, pentru amândouă și să rămână neclintit pentru fetele lui. Deja în capul meu asta erau ele pentru mine, fetele mele, cele pentru care aș fi mutat munții din loc și pentru care m-aș fi dus și la ocna de sare ca să le știu fericite, pentru că una fără alta erau debusolate și incomplete.

Nici nu mi-am dat seama când ne-a furat somnul pe toți pentru că se și făcuse dimineață iar ele erau în aceeași poziție cum le lăsasem. Încerc să nu o deranjez pe Roza și în timp ce mă

dau în lateral pentru a mă ridica din pat și a pregăti micul dejun, strecor o pernă ușor sub capul ei. Princess s-a trezit odată cu mine însă a concluzionat că e mai bine să rămână acolo cu ea, să o vegheze cât timp eu nu sunt prezent.

Am pregătit micul dejun cu multă dragoste, nu o simțeam deloc ca pe o povară, o obligație sau un serviciu pe care i-l fac pentru afecțiune sau să cresc în ochii ei, nici vorbă, făceam totul pentru că așa simțeam, pentru că puteam să fac asta și îmi făcea plăcere să gătesc, chiar și dacă era vorba de o simplă salată sau omletă, puneam suflet în tot ce făceam iar când era pentru ea, satisfacția se simțea înzecit. Ea s-a trezit și deja se simțea mult mai bine, nu o mai durea și putea să mănânce normal iar cafeaua fierbinte nu o mai deranja, putea să meargă la muncă și eram bucuros în sinea mea că i-am fost alături și i-am făcut suferința mult mai ușoară, chiar dacă tot ce am făcut a fost să fiu acolo pentru ea.

Următoarele două zile ea a fost la muncă și nu ne-am mai văzut iar vineri seară urma să mă duc la ea. Când sosesc ea nu mai prezenta aceeași afecțiune pentru mine pe care o avusese atunci când mă chemase să îi fiu alături, nu am băgat de seamă și m-am gândit că poate pe fondul durerii devenise mai emoțională și starea aceea o împingea să fie mai caldă și mai iubitoare cu mine. Nu facem mare lucru, în mare parte discutăm despre cum ne-a fost ziua și despre ce planuri avem fiecare pentru week-end, ea urma să se ducă duminică seară la o petrecere cu niște prietene iar luni intra în concediu și pleca acasa la ai ei, astfel că am convenit că nu ne mai vedem duminică seară.

Sâmbătă s-a trezit ciufută și era din ce în ce mai respingătoare la adresa mea, la masă se uita mai degrabă în gol și cafeaua a băut-o privind fix la televizor, parcă nu mai eram acolo și nu mai simțea nevoia să fiu lângă ea. Deja devenise deranjant și asta nu făcea decât să îmi ridice mai multe semne de întrebare privind relația noastră. Îmi spune că vrea să mergem în dormitor și speram că vom face sex, însă din păcate nu a fost să fie așa, încerc să inițiez actul sexual iar ea mă respingea și mai mult. Cum nu am avut sorți de izbândă, am început să vorbim despre cum vede ea viața de cuplu după ce voi pleca din firmă, deja îmi căutam de muncă și aveam câteva oferte pe care ezitam să le semnez:

- După ce voi pleca din firmă vom avea și noi o relație mai normală în care nu ne vom mai feri de lume?

- Până nu plec și eu din firmă nu.

- Ok, iar până atunci cum vezi relația noastră să funcționeze?

- Păi nu știu ce va fi, dacă pleci îți dai seama că ne vom vedea mult mai rar și fie se va răci, fie vom continua ca până acum.

Începusem să-mi ridic anumite semne de întrebare și încerc încă o dată să inițiez actul sexual, la care ea îmi zice scurt:

- Nu vom face sex.

Mi-a tăiat tot elanul într-o secundă, moment în care am întrebat-o ce o deranjează și de ce nu vrea să o facem. Îmi răspunde că nu se simte întrutotul atrasă de mine și nici nu fac ceea ce îi place ei. Rămân un pic perplex și o întreb ce și-ar dori de la mine să-i ofer? Mi-a spus că ei îi place să fie umilită și eu nu fac asta.

Devin mai agresiv sexual și îi prind mâinile încercând din nou să fac sex cu ea și să termin în modul în care ea mi-a spus că îi face plăcere însă ea nu voia, în schimb se uita la mine cu o privire malefică, mă mângăia ușor pe antebrațul cu degetul și zâmbea perfid, de-a dreptul zeflemitor și îmi spune următorul lucru:

- Ce mult îmi place să te văd cum mă dorești iar eu să te refuz în timpul ăsta.

Deja era un joc prea complex în care intrasem și eu pierdusem total frâiele, ea mă domina în momentul acela psihic și îi făcea plăcere să facă asta, tendințele ei sociopate ieșeau la iveală și eu nu găseam nicio modalitate prin care să-i stopez tăvălugul pornit, efectiv îmi fugea pământul de sub picioare sub asediile refuzurilor și răcelii ei, iar ei îi făcea plăcere să mă vadă ca pe o simplă unealtă pe care o folosește după bunul ei plac când are nevoie. Bat în retragere și mă așez pe colțul patului iar ea îmi răspunde acid:

- Uite, vezi, asta e problema ta, te deranjează tot ce îți zic și îmi creezi și mie o stare de disconfort.

Mi se părea ireală nonșalanța cu care ea îmi manipula sentimentele și trăirile, m-am deschis atât de mult în fața ei încât folosea asta în favoarea ei și în detrimentul meu, nu aprecia faptul că fac asta special ca să se simtă ea mai confortabilă și să poată și ea ușor, ușor să se deschidă, din contră, o percepea ca pe o slăbiciune ce trebuia fructificată pentru a mă emascula și a căpăta ea mai multă putere și satisfacție.

Cu câteva săptămâni în urmă când ieșisem cu ea și Vica mi-a spus că nu știe câtă răbdare pot avea și cu ce am greșit în viață ca să dau tocmai peste ea și să mă îndrăgostesc de ea, aveam replica asta în cap și mă gândeam că ce face acum e dinadins, special pentru a-mi demonstra că răbdarea mea este limitată și supliciul la care ea mă poate supune este insuportabil. Încerc să nu cedez și ignor săgețile venite din partea ei însă unele reușeau să mă atingă iar ea cunoștea perfect ce săgeți m-au rănit și profita de asta. În momentul în care a observat că a câștigat a lăsat-o mai moale și a zis că o să doarmă pentru că se simțea obosită. Adormim în același pat însă din punct de vedere emoțional eram pe continente diferite, ea nici măcar nu se mai întorcea cu fața spre mine și nici nu voia să îi intru în spațiul personal.

Ne-am trezit după câteva ore și eu voiam să nu mai ating niciun subiect sensibil care să ne destabilizeze și mai mult relația, o întreb dacă vrea să mănânce ceva, ea îmi răspunde că da și comandăm ceva de mâncare, era neafectată și nici nu ai fi spus că în urmă cu câteva ore m-a

făcut cu ou și oțet. A fost o seară anostă în care abia ne-am vorbit, stăteam la capete opuse ale canapelei și ne ignoram aproape complet, nici nu mai țin minte ce film am vizionat deoarece mintea mea era plecată de mult din camera aceea. Mă roagă frumos să o plimb pe Princess pentru că este frântă iar eu cedez și accept, moment în care îi citesc dezamăgirea în ochi, în adâncul sufletului ar fi vrut să fiu bărbat și să îi spun un "Nu" hotărât, ceea ce nu s-a întâmplat. Eram deja în groapă și tot ceea ce puteam să mai fac era să aștept groparul să arunce ultimele lopeți de pământ peste mine.

Când m-am întors ea era deja în pat și se pregătea să doarmă, nu mi-a mulțumit, nu mi-a zis nimic, a chemat-o pe Princess lângă ea în pat, a luat-o în brațe și a adormit, lăsându-mă pe mine stingher pe două treimi din pat. Eram convins în momentul acela că prezența mea mai mult deranja decât crea plăcere, deși cu doar câteva zile în urmă era atât de mult apreciată și chiar solicitată de către ea. După cum mă așteptam mai mult m-am foit de pe o parte pe alta a patului iar somnul era în reprize. De fiecare dată când mă trezeam trăgeam cu ochiul să o văd dacă s-a întors spre mine, în majoritatea nopților o făcea și în somn îmi lua mâna și o ducea la pieptul ei, ceea ce acum lipsea cu desăvârșire. A fost primul moment în care am realizat că relația noastră nu are un viitor, însă sentimentele pentru ea mă făceau să neg ceea ce ea îmi demonstra prin fapte.

Ziua următoare ea avea o programare la unghii și nu avem timp decât să bem cafeaua după care plecăm împreună, manichiurista ei muncea la zece minute de casa mea și ea m-a lăsat aproape de casă, după care și-a continuat drumul. Restul zilei a fost o liniște totală, s-a dus să se vadă cu Vica și pe mine m-a ignorat total, mai îi stătea în caracter când avea stări proaste și nu am băgat atât de mult de seamă comportamentul ei. Chiar înainte să mă culc aud telefonul și mă reped să îi răspund, era ea și voiam să îi aud glasul înainte de culcare. Îmi spune din nou că nu crede că este o idee bună să continuăm și că ea crede că mai mult sufăr, plus că problemele ei de sănătatea trenează și nu mă poate supune unui astfel de chin. Deja mi se părea ciudat că invoca problemele de sănătate și o întreb specific care este problema:

- Poți să îmi spui te rog care este problema ta de sănătate care ne împiedică să fim împreuna?

- Știi că anul trecut am făcut un tratament trei luni pentru o problemă și acum a recidivat, nu mai am chef să fac sex și consider că e o povară pentru tine să stai să mă aștepți iar eu să nu am chef.

- Nu este asta o problemă pentru mine, o să te aștept cât e nevoie să îți rezolvi problemele.

- E posibil iar să fac tratamentul pentru trei luni și nu o să am aproape deloc chef de sex în perioada asta, consider că mai mult rău îți fac.

- Mie nu mi se pare că e mult să aștept trei luni, aș rezista oricând trei luni fără sex cu tine dacă știu că după aceea avem o viață normală și mă pot bucura de prezența ta în viața mea.

- Nu mi se pare corect față de tine, plus că și la birou e greu să ascundem relația.

- Legat de asta, cred că Livia bănuiește că se întâmplă ceva între noi.

În momentul în care a auzit că Livia e posibil să știe despre noi i-a pierit glasul pentru vreo cinci secunde iar tonalitatea i s-a schimbat total, din tonul de victimă a preluat un ton acuzator:

- Aoleu, asta înseamnă că nu trebuie să ne mai vedem vreodata.

- Cum poți să spui asta, ea poate să creadă orice, dacă nu are nicio dovadă și ne ferim ca până acum nu va fi nicio problemă.

- Nu înțelegi, nu pot să accept să se afle una ca asta, a fost o mare greșeală să încep o relație cu tine.

- Și dacă se află, ce facem?

- Dacă se află voi nega totul.

- Chiar nu înțeleg de ce consideri asta, ne înțelegem atât de bine, putem vorbi orice și când suntem împreună suntem în largul nostru.

-Chiar nu poți să înțelegi că eu nu te iubesc?

Cuvintele ei m-au lovit ca un pumnal, virulența ei m-a lăsat fără cuvinte și voiam să cred că ceea ce spune sunt doar cuvinte aruncate la nervi ci nu ceea ce ea simte cu adevărat. Am tăcut preț de vreo cinci secunde după care o întreb, cu vocea tremurândă dacă vrea să ne despărțim de tot, la care ea îmi răspunde sec că da. Imediat după îmi spune că e obosită, trebuie să doarmă și îmi inchide telefonul.

Rămân cu un gust amar după conversația cu ea însă speram în continuare să fie doar o răbufnire de moment la finele căreia își va reveni și vom putea relua relația de unde am lăsat-o, în definitiv pleca în concediu și timpul petrecut acasă, dormind, avea să o facă să realizeze ceea ce simte ea cu adevărat.

Zilele treceau și nici vorbă de mesaje de la ea. Între timp primesc un mesaj din Luxemburg dacă sunt interesat să aplic pentru un job de contabil, având în vedere că relația mea cu Roza era terminată m-am gândit să aplic și să văd ce iese. A doua zi am un interviu cu un român care era manager și cu un reprezentant de la resurse umane, la finele căruia mi se spune că dacă am trecut de video interviu va trebui să zbor până în Luxemburg pentru interviul final cu șefa de departament. După nici două ore managerul român, Dima, mă contactează și îmi spune că

am fost acceptat și să îmi programez interviul cât mai rapid posibil pentru că e mare nevoie de o persoană care să ocupe poziția. Aflu de asemenea că Dima lucrase cu Roza timp de doi ani în compania de unde aceasta a venit. Mă gândeam în sinea mea că viața este foarte ciudată și de cele mai multe ori te surprinde în modalități la care nici nu visezi, îmi rezerv biletul de avion imediat și le răspund că voi veni luni la interviul față în față, era joi și trebuia să mă mișc foarte repede.

Eram entuziasmat de oportunitatea ivită însă gândul meu era tot la Roza, speram să primesc un semn de la ea însă aceasta întârzia să apară. Aflu că organiza o petrecere la ea acasă sâmbătă și eram invitați toți colegii din grupul nostru restrâns, inclusiv eu. Oscilam dacă să mă duc sau nu însă în cele din urmă decid să mă duc să stau în jur de două ore, duminică dimineața la șase aveam avionul spre Luxemburg.

Ajung la ușa ei și bat ușor, ea îmi deschide ușa și se citea pe fața ei o oarecare bucurie să mă vadă, îmi ia geaca și mă invită în casă iar eu i-am zis să mergem până în bucătărie să discutăm un pic:

- Roza, luni am un interviu in Luxemburg.

- Cum așa? Răspunde ea mirată și un pic iritată că nu i-am spus până atunci.

- Da, am avut un interviu cu Dima, fostul tău coleg și luni am interviul final cu șefa de departament.

- Cu Dima? Hai că îl sun să văd exact ce îți oferă.

Îl sună și se duce în dormitor să vorbească despre mine și să mai povestească ce li s-a întâmplat în ultima perioadă, nu se auzeau prea des la telefon iar atunci când o făceau stăteau destul de mult. Termină de vorbit și eu eram cu Princess pe balcon la o țigară, vine și ea și fumăm împreună, restul grupului se juca în sufragerie și nu ne băga în seamă:

- Cum te simți Alfie, ești bine?

- Evident că nu sunt bine, știi că fără tine nu mă pot simți bine.

- Lasă că e mai bine pentru toată lumea să se întâmple așa.

- Știi prea bine că nu e bine pentru nimeni să se întâmple asta, îi zic asta în timp ce o iau de mână.

- Ba da, nu sunt potrivită pentru tine și trebuie să mergi să cunoști și alte fete, eu sunt o babă și într-un final nu va fi bine pentru niciunul dintre noi.

- Din prima seară de când eram pe balconul ăsta bați aceeași monedă, cu diferența de vârstă și cu faptul că nu suntem potriviți unul pentru celălalt, te-ai gândit vreodată până acum că

poate lucrul ăsta nu contează absolut deloc și eu te voi iubi până la sfârșitul vieții indiferent de diferența dintre noi?

- Știi și tu că nu e așa, spui asta acum însă peste cinci ani nu vei mai gândi la fel, de ce să suferim după când putem să încheiem totul aici?

- Roza, știi și tu că ai sentimente față de mine ia ceea ce eu simt pentru tine se amplifică pe zi ce trece, mi se pare o aberație să spui că nu voi mai simți pentru tine același lucru, ba dimpotrivă, cu timpul relația noastră va fi și mai bună, gândește-te te rog la ce ți-am zis și ia decizia bună pentru amândoi, știi și tu care e chiar dacă te faci că nu o crezi.

În timp ce discutam bărbia i se mișca incontrolabil, ochii începeau să îi lăcrimeze, mâna îi tremura și privirea îi juca fie în ochii mei, fie în podea, se simțea că este un pic emotivă și că ating niște puncte sensibile de care și ea e conștientă însă pe care încearcă să le ignore, pentru ceea ce ea credea că e un bine comun. Nu era deloc așa, știam că nu are dreptate și că se minte singură, din nou. Îi spun că trebuie să plec și mă duc spre ușă, ea vine cu geaca după mine, mi-o dă și îmi spune că se bucură foarte mult că am decis să trec pe la ea, eu o privesc în ochi și îi zic că și eu mă bucur și aștept să ia decizia corectă.

Dimineața mă trezesc devreme să plec spre aeroport, aveam mintea divizată între oportunitatea nou izvorâtă și iubirea mea pentru Roza, care avea să se finalizeze abrupt în cazul în care aș fi primit oferta și aș fi acceptat-o. Pe drum și în avion mă gândeam doar la cum pot gestiona situația și în cazul în care primesc oferta cum pot rămâne împreună cu Roza și să plec și în Luxemburg, sinapsele îmi bubuiau dar soluția se lăsa așteptată. Când aterizez îl sun pe Dima și agreăm să ne întâlnim pentru masa de prânz și să discutăm despre ceea ce urma să fiu întrebat la interviul final, iau autobuzul și mă duc la hotelul unde îmi făcusem rezervare. Vremea era mohorâtă, ploaia măruntă nu mai contenea să se oprească iar oamenii nu mi se păreau cei mai ospitalieri.

Până să sosească Dima să mă ia de la hotel am stat în recepție și conversam cu recepționera, am aflat că era o româncă stabilită în Luxemburg de câțiva ani și am întrebat-o despre cum e traiul și care ar fi un venit modic pentru care să accept o ofertă de muncă, dat fiind faptul că eram pe cont propriu. Îmi detaliază cheltuielile lunare, îmi precizează unde să îmi caut chirie, ce condiții pun proprietarii, magazinele cu cele mai ieftine produse și modalitățile de petrecere a timpului liber în oraș. Aveam o imagine de ansamblu și concluzionez că am nevoie de un salariu decent pentru a-mi permite un trai decent, mai ales că eram departe de familie și prieteni și nu aș fi făcut din nou o astfel de schimbare fără să știu că am și niște beneficii pe măsură care să compenseze, în definitiv în țară nu muream de foame și aveam și sprijinul celor dragi.

Dima sosește și mergem la un restaurant cu specific italian unde luăm prânzul, îmi explică ce întrebări voi primi, care sunt răspunsurile pe care trebuie să le dau și ce urmează să fac dacă voi primi o ofertă pentru a lucra cu el. Nu erau străine de mine noțiunile prezentate, ba mai

mult erau destul de des întâlnite în munca pe care o prestam deja în România, prin urmare consideram că m-aș fi integrat perfect în peisaj și aș fi reușit să îmi îndeplinesc atribuțiile fără probleme.

După prânz mergem la el acasă și îmi face cunoștință și cu alți români care locuiau și lucrau în Luxemburg și ne uităm la meciul de fotbal Celta Vigo cu Barcelona, ei erau fani Barcelona și nu ratau niciun astfel de meci al echipei preferate. Petrecem o seară intensă cu mult vin, mâncare și voie bună într-o atmosferă plăcută și familiară, eram extrem de încântat că sunt înconjurat de conaționali și asta îmi făcea ședereа mai plăcută. Dima mă invită să stau la el peste noapte și se oferă să vină cu mine la hotel să îmi iau lucrurile, mergem, le iau și ne întoarcem să dormim la el. A fost o gazdă foarte primitoare și caldă cu mine, m-a primit în casa lui unde stătea alături de soția lui, Marcela, mi-a pus totul la dispoziție și m-a tratat ca pe un membru al familiei deși nu mă mai văzuse niciodată în viața lui. M-am simțit măgulit și apreciam ceea ce făcea pentru mine deoarece este greu să întâlnești oameni care se oferă să te ajute necondiționat și mai ales să te primească în intimitatea casei lor.

Ajung cu Dima la compania unde lucra și eram pregătit pentru interviul final, îl susțineam cu două tipe, una șefa de departament și una șefa de resurse umane, știam că voi fi supus unor întrebări destul de complexe însă aveam exercițiul interviurilor, îmi căutam de muncă deja de câteva luni și mai fusesem la mai multe interviuri, așa că din punctul ăsta de vedere eram foarte dezinvolt. Interviul a decurs cum nu se poate mai bine, întrebările erau standard și răspunsurile le aveam deja învățate de la Dima, a fost o simplă formalitate la capătul căreia cu toții am ieșit încântați și cu un zâmbet pe buze, eram încrezător că voi primi o ofertă și deja mă gândeam la noul meu trai în Luxemburg. Cum aveam avionul spre după-masă, m-am mai plimbat pe străzile capitalei și admiram peisajul, era un stil de viață diferit de cel de acasă însă asta nu mă speria, mai fusesem plecat și puteam să mă adaptez foarte ușor unei nou schimbări de mediu și cultură.

Avionul a plecat la ora patru și aveam escală în Istanbul, pe drumul de întoarcere eram încă cu gândul la Roza, deși distanța dintre noi era mare și ca lungime și ca altitudine. Caut prin playlist câteva melodii pe care să le ascult ca să omor timpul și mă opresc la cea care rezona cel mai mult cu ce simțeam eu pentru ea în momentul acela, Said I loved you but I lied a lui Michael Bolton. O ascult încontinuu timp de peste o oră și deja nu mai eram convins că vreau să plec în Luxemburg în cazul unei oferte, cel puțin nu fără Roza, așa că îmi construiesc în cap un nou monolog pe care să i-l spun când aveam să ne revedem, ceva din mine îmi spunea că nu se terminase totul și că încă mai am o șansă cu ea.În București am sosit în jurul orei unu noaptea și a doua zi mă duceam la muncă, ajung acasă obosit și mă pun direct să mă culc cu gândul la ceea ce urma să fac în zilele următoare.

Zilele următoare am primit un telefon de la Dima în care îmi zicea că îmi vor face o ofertă și că urmează să o primesc până la finele săptămânii, eram încântat că fusesem acceptat și asta îmi conferea încrederea că aș putea să fac față oricând unui loc de muncă într-un domeniu

atât de specializat și tehnicizat într-un mediu străin. Totuși, ceva lipsea, Roza nu îmi dădea niciun semn și începeam să-mi pierd speranța în ceea ce ne privește, nu voiam să o contactez înainte de a primi oferta așa că am așteptat până vineri seara când mi-a fost comunicată oficial. Îi dau mesaj și îi spun că am primit oferta și vreau să vorbesc cu ea, era prinsă cu munca până duminică inclusiv și agreem să ne vedem duminică seara după ce termină.

Monologul era deja perfecționat și știam exact ce urma să îi spun, consideram că o pot întoarce din drum și o pot repune pe drumul nostru, drumul despre care vorbeam mereu că îl vom construi împreună, cel care ne va aduce satisfacții atât personale, cât și profesionale și care ne va ține legați până la sfârștiul vieții noastre.

Duminică spre seară primesc mesajul de la ea și mă îndrept spre ea, într-o ultimă încercare de a schimba ceva ce părea de mult pecetluit. Mă primește un pic distantă și mă invită pe balcon să fumăm o țigară, ea bea și un pahar de vin după o săptămână chinuitoare:

- Roza, am primit oferta și mă gândesc foarte tare să o accept.

- Foarte bine, mă bucur pentru tine.

- Doar că știu că dacă plec acolo pierd cel mai de preț lucru din viața mea, pe tine.

- Hai că nu e momentul să dramatizezi.

- Nu dramatizez, este exact ceea ce simt, vreau te rog frumos să vii cu mine în Luxemburg, tu de asemenea îți cauți de muncă și sunt convins că Dima te poate ajuta și pe tine să îți găsești ceva, plec eu și între timp îți găsești și tu ceva și împreună ne vom descurca de minune acolo.

- Nu știu ce să spun, vreau să plec dar nu sunt convinsă că vreau să merg în Luxemburg.

- Știu că e o decizie grea dar îți promit un singur lucru, dacă iei decizia asta și mergi cu mine voi face tot posibilul să fim fericiți împreună, voi munci în fiecare zi și mai tare cu gândul că acasă mă așteaptă femeia viselor mele. Mă voi dedica sută la sută și îți voi fi alături indiferent de ce probleme vom întâmpina, vreau să îmi fac un viitor cu tine, ești femeia pe care o doresc în viața mea, acum, mâine, peste zece ani și până îmi voi da ultima suflare.

Ea se uita la mine și se înmuiase, zidul construit începea să cadă ușor, ușor, cărămidă cu cărămidă, dar era prea înalt ca să se poată dărâma cu totul. O vedeam că își dorește ceva serios alături de un om care să-i fie alături și care să se dedice pentru ea însă nu era convinsă că eu sunt persoana aceea. Mâna i se relaxase total, chipul nu mai era încordat iar privirea ei nu mai trimitea săgeți înspre mine în timp ce vorbele ei deveneau mai suave și mai pline de pozitivism.

- Alfie, îmi doresc ceea ce spui tu dar încă mi-e frică, iar să plec cu tine ar însemna să îmi las viața în mâinile tale și eu nu sunt pregătită pentru asta, nu am încredere în nimeni atât de mult

încât să iau o astfel de decizie, știu că tu vei face tot posibilul să îți respecți promisiunea dar simt că nu pot.

- Te înțeleg și nu vreau să te presez, te rog frumos însă să cântărești decizia și să te gândești la binele amândurora atunci când o iei, nu vreau să plec fără tine, nu sunt pregătit să te pierd, te-am căutat o viață întreagă iar o persoană ca tine nu știu dacă va mai apărea în viața mea.

- Tot nu înțeleg de ce mă iubești atât de mult, eu am fost o nenorocită de atâtea ori și tu de fiecare dată nu renunți.

- Asta pentru că sunt sincer cu mine și cu tine și nu vreau să abandonez niciodată, merg până la final și asta e decizia mea.

Cu cât continuam conversația situația se îmbunătățea, o vedeam că e mai deschisă și mai dispusă să îmi spună ce o deranja în relația noastră, astfel începe să-mi enumere:

- Alfie, mă deranjeaza mult că mă sufoci, îmi oferi prea multă atenție și ești tot timpul în sufletul meu, eu am nevoie de spațiu și nu îmi place să îmi arăți atât de multă afecțiune. În plus, mă mai deranjează că tu faci totul, îmi dai ocazia să te calc în picioare și asta fac eu de regulă cu bărbații care îmi oferă totul pe tavă, mă deranjează. De asemenea, faptul că ești arogant și plin de tine mi se pare foarte deranjant, câteodată mă irită.

- Bine Roza, dar de ce nu mi-ai spus toate astea de la început sau din momentul în care au început să te deranjeze?

- Mă gândeam că o să-ți dai seama și singur.

- Partea cu afecțiunea am făcut-o pentru că pur și simplu ador să stau cu tine, să te sărut, să te țin în brațe, să fiu în viața ta și să mă bucur de energia pe care mi-o transmiți. Cât despre partea cu oferitul, aici da, am greșit, o să te las și pe tine de acum încolo să faci lucruri, nu o să mai fac totul, o să împărțim atribuțiile.

- Și cum te gândești să faci asta? Nu o să te deranjeze?

- Nu o să mă deranjeze, cât petrecem timpul împreună nu voi mai fi atât de afectiv cu tine, când simți nevoia de afecțiune ți-o voi oferi, când nu, stăm pur și simplu și nu te voi mai sufoca. Cât privește alte sarcini, dimineața de exemplu tu vei facea cafeaua și salata și eu omleta, astfel nu vei mai avea impresia că fac eu tot, vom face totul în cuplu și ne va fi bine.

- Și crezi că poți să faci asta?

- Absolut, important e să știu că ne e bine amândoi și nu se crează nicio presiune pentru niciunul din noi, eu sunt fericit să fiu cu tine iar atât timp cât ne e bine și suntem împreună îmi e suficient.

- Mă mai deranjează că te simt pe tine tot timpul agitat și îmi creezi o stare de nesiguranță pe care o resimt.

- Mi-a fost frică să nu te pierd și de asta starea de anxietate, acum că te-am pierdut de două ori nu mai simt la fel, observi și tu că sunt mult mai calm și sigur pe mine.

- Observ, da, mă bucură asta și am remarcat de când ai intrat pe ușă lucrul ăsta la tine.

- Ok, acum că am rezolvat ce ne neliniștea, putem să trecem peste și să începem să construim din nou ce am început?

- Mă mai gândesc, încă nu ne-am împăcat, să știi.

Deși la nivel declarativ ea nu se împăcase cu mine, simțeam că tumultul trecuse și puteam să ne reluăm relația, ba chiar pe o fundație și mai puternică datorită discuției avute și setării de obiective pe care ni le-am impus. Avea dreptate, eram poate prea afectuos cu ea, de multe ori o strângeam în brațe și o sărutam când ea nu simțea nevoie și o făcea mai mult din obligație, în timp a ajuns să o deranjeze și a explodat, poate putea să îmi comunice mai devreme asta și aș fi înțeles, dar nu voiam să o judec, nu am judecat-o niciodată și nici nu o voi judeca, nici pentru trecutul ei, nici pentru ceea ce a greșit în relația cu mine, timpul nu îl mai poți da înapoi și mortul de la groapă nu se mai întoarce.

Consider că nu are rost să ne concentrăm pe cele întâmplate ci trebuie să ne concentrăm pe ce facem în continuare, maturitatea reiese din felul în care reacționezi când treci o cumpănă, nu aveam niciun resentiment față de ea, nici în prezent nu am, nu sunt omul care să o judece, ci doar omul care să-i scoată în evidență ceea ce faptic a greșit. Mi-aș fi dorit enorm să poată să îmi înțeleagă perspectiva, să vadă că tot ce fac este pentru binele nostru și că, indiferent de greșelile făcute, au fost pentru că am vrut să ne fie bine amândurora, sunt tipul omului de sacrificiu, care se sacrifică pentru persoanele dragi, tot timpul am fost așa și nu am cum să mă schimb, chiar dacă știu că din cauza asta s-a profitat de mine, poți să îți corectezi anumite tipare comportamentale dar nu îți poți schimba esența personalității tale.

Terminăm seara în termeni buni și îmi zice că pot domi la ea și să plec spre dimineață la muncă, urma să lucrăm pe același proiect și ea era managera mea, deci nu conta prea mult dacă întârziam la birou. Ne băgăm la somn și ea evită să mă sărute, în schimb îmi ia mână și o strânge la pieptul ei, era un semn bun, părea că relația reintră pe făgașul normal.

Dimineața bem cafeaua în grabă și eu plec spre casă să mă schimb, nu aveam pregătite hainele pentru birou și trebuia să mi le iau. Ea se bagă din nou la somn, pentru încă vreo oră și eu mă aplec să o sărut, nu opune rezistență și se implică. Când dau să ies pe ușă îmi reamintește că încă nu ne-am împăcat dar că rămâne să vorbim, probabil a zis asta să se îmbărbăteze pe ea.

Capitolul

9

Renașterea relației

Restul săptămânii lucram de la birou cu Roza și eram amândoi angrenați pe același proiect, zâmbeam foarte mult și rădeam, mergeam la țigară și ne consultam. Nimeni nu bănuia nimic deoarece toți o știau pe ea că se înțelege bine cu colegii, iar eu eram în grupul ei restrâns de prieteni, prin urmare era normal să relaționăm atât de bine din punctul lor de vedere. Vorbeam zi de zi însă nu ne mai vedeam în afara programului, nu atinsese niciunul punctul ăsta până spre sfârșitul săptămânii.

Vineri Roza trebuia să se vadă cu Vica după program iar eu cu niște prieteni, plecăm împreună și ne întâlnim cu Vica. Ele mergeau spre bistro-ul lor preferat să bea vin iar eu mergeam spre metrou care era fix lângă. Le țin companie până ajungem la metrou și îmi iau la revedere. Nu trec nici cinci secunde și aud:

- Alfie!

- Da?

- Vrei să vii și tu cu noi?

- Da, vreau.

- Păi haide.

În cele din urmă nu voi afla niciodată cum de a decis Roza să mă cheme și pe mine, timpul petrecut cu Vica era prețios și era timpul lor între fete, mă gândeam că din moment ce a făcut asta are ceva gânduri pentru seara asta. Ne comandăm vin și bem câteva pahare iar la intervale regulate eu cu Roza ieșim afară la țigară. După al treilea pahar ea mă întreabă direct:

- Vrei să vii la mine diseară?

- Da, vreau să vin.

- Bine, cerem nota și mergem.

- Ok.

Cerem nota și chemăm două taxiuri, unul pentru Vica și celălalt pentru noi, o trimitem pe Vica în primul taxi iar noi îl luăm pe al doilea. Brusc îmi ia mâna și mi-o strânge iar eu îmi întorc capul spre ea, o vedeam că se uita la mine cu aceeași privire cu care mă privea la începutul relației și mă aplec să o sărut, ea se conformează și ne sărutăm din nou cu aceeași pasiune cu care ne-am sărutat și prima oară, după care pur și simplu rămânem stană de piatră și ne privim în ochi unul pe celălalt. Ea părea totuși că-și pregătește pașii, pe fața ei se citea că e pregătită de a iniția un nou joc, un nou test pentru mine, nu trece mult timp și începe:

-Alfie, o duci și tu pe Princess afară când ajungem acasă?

Acum am știut că este din nou pusă pe jocuri iar dacă mă conformam mai mult ca sigur aș fi pierdut din start, așa că aleg să fac ceva contra-instinctiv, ce nu aș fi făcut până atunci și îi răspund sec:

- Nu.

- Cum adică nu?

- Adică nu o duc pe Princess afară.

- Hai măi, sunt obosită și nu am chef să o duc.

- Nu o duc, în cel mai bun caz pot merge cu tine, e tot ceea ce pot să îți ofer.

- Atunci o să o duc singură.

- Bine, mă găsești în pat.

Părea intrigată de faptul că am refuzat-o, era prima oară când o făceam și când eram nonșalant în timp ce o făceam și până a ajuns acasă stătea să se gândească la ce să mai zică pentru a mă convinge. Coborâm din taxi și urcăm spre apartamentul ei:

- Alfie, deci o duci tu pe Princess, da? Eu trebuie să fac baie.

- N-ai auzit ma? In cel mai bun caz vin cu tine, gata, nu mai discutăm.

- Acum ți-ai găsit și tu să fii bărbat? Fii bărbat în alte situații, dar acum du-o te rog pe Princess afară, îmi spune asta în timp ce cască ochii la mine și bate ușor din gene pentru a mă impresiona.

- Nu mai funcționează vrăjeala asta cu datul din sprâncene cu mine, încearc-o cu altcineva, hai pune-i lesa și mergem împreună afară.

Știam că nu trebuie să mai fiu moale cu ea, de fiecare dată când o făceam ea mă călca în picioare, trebuia să fiu tot timpul în alertă și să o țin oarecum din scurt, orice greșeală din momentul ăsta putea fi fatală, pierdusem frâiele de prea multe ori și acum trebuia să o țin sub control.

Mergem afară și ea era încântată de faptul că nu am cedat, se purta ca un copil mic și mă îmbrățișa și săruta cum nu o făcuse niciodată, iar după mai multe astfel de du-te-vino-uri mă întreabă din nou:

- De ce nu ai vrut să o duci singur pe Princess afară, nu ai văzut că sunt obosită și poate aveam chef să stau să mă relaxez? Moment în care din nou pe chipul ei blajin apare acel joc de sprâncene, care oricât de plăcut și senzual ar părea, deja ajunsese să mă irite când făcea asta intenționat ca să obțină ceva.

- Ba da, tocmai de asta, am zis să te scot un pic la aer să te relaxezi mai bine plimbând-o pe Princess și ținându-mă pe mine de mână, nu voiam să te las singură în casă.

Era un pic iritată că o tachinez dar îi plăcea foarte mult asta, voia să nu aibă oameni în preajma ei care se gudură pe lângă ea, din contră, voia să simtă din când în când și că este pusă la punct sau nu primește ceea ce vrea, era plictisită deja să i se facă toate poftele și toți să îi spună doar "da", iar refuzurile deși le înghițea mai greu o satisfăceau.

Ne întoarcem în casă și începem să discutăm mai pe îndelete despre problemele noastre și ceea ce o mai neliniștea pe ea. S-a schimbat în pijamale și m-am așezat cu spatele la ușa dulapului ei glisant de pe hol iar ea în brațele mele, cu Princess la picioarele ei. Era încântată că se află în brațele mele și a început să-mi destăinuie problema ei care o măcina cel mai mult:

- Alfie, știi că eu am o problemă de sănătate, am avut-o și anul trecut și acum a revenit, de asta nu am vrut să te expun și am zis că nu vreau să complic și viața altcuiva, vreau să trec peste ce am și consider că te-aș încurca dacă am sta împreună.

- Ți-am spus că nu mă deranjează problema asta, nu e nimic din care se moare și totul e tratabil, voi fi alături de tine până îți trece și nu voi pune presiune pe tine din niciun punct de vedere, voi fi sprijinul tău și împreună vom trece peste asta, poți să te bazezi pe mine.

- Mi-e teamă că am fost dezamăgită în trecut și am mai auzit asta în nenumărate rânduri, toți mi-au vândut gogoși și și-au bătut joc de mine eventual, mi-e greu să mai cred orice în prezent.

- Nu sunt ca alții, dacă eram ca alții eram de mult plecat și nici nu mai încercam să îmi bat capul cu tine, dacă ți-am zis că voi sta cu tine, înseamnă că voi sta cu tine.

După ce dezbatem că problema ei nu mă deranjează și acesta nu va fi un impediment pentru viitorul nostru mergem în bucătărie și mai stăm un pic de vorbă, ea voia să afle ce îmi place cel mai mult la ea și îmi cere să îi enumăr trei lucruri:

- Alfie, care sunt cele trei lucruri care îți plac cel mai mult la mine:

- Nici nu știu de unde să încep, privirea ta, bunătatea ta, atingerea ta, felul cum ne înțelegem, modul în care îmi vorbești, chipul tău, râsul tău, faptul că te fâstâcești de fiecare dată când ești în dificultate, modul cum îmi iei mâna și o duci la pieptul tău în somn în fiecar seară, Princess, uite că deja am găsit zece, pentru o fată de nota zece. Dar la mine?

- Eram sigur că o să vină și întrebarea asta.

- Păi și, care e răspunsul?

- Privirea ta, felul în care mă privești în ochi de fiecare dată, îmi place că niciodată nu îmi reproșezi nimic din ce am făcut chiar dacă de multe ori ai putea să o faci, că ești inteligent, că pot să vorbesc cu tine orice, că ai grijă de mine.

Zâmbeam și o priveam cu aceeași privire pe care ea o descria, eram fermecat de candoarea și inocența pe care o deborda, era sinceră iar ochii ei îi trădau ceea ce simțea pentru mine, pupilele erau dilatate, își ținea palmele încrucișate între picioare și era ușor aplecată spre mine. Mă aplec să o sărut și ea îmi răspunde, se ridică de pe scaun și mergem îmbrățișați în timp ce ne sărutam spre dormitorul ei și avem parte de cea mai pasională partidă de dragoste de până atunci, mă vedea cu alți ochi și eu eram mai sigur pe mine, scăpasem de starea de anxietate și nu îi mai transmiteam nici ei o stare de disconfort. Ea era mai implicată decât în celelalte dăți și asta mă stârnea și mai mult, în sfârșit aveam după mult timp un act în care chiar simțeam că între noi există o legătură foarte puternică și nu mă mai respinge sub nicio formă, din contră, mă dorea și mai mult ca până atunci și asta îmi crea o stare de catharsis. Buzele ei erau mai senzuale, atingerile mai delicate, gemetele mai profunde iar mișcările corpului ei în armonie cu ale mele, bazinul era foarte relaxat și gâtul i se rotea ușor după cursa buzelor mele care i-l sărutau lent și pasional.

După ce terminăm și ne întoarcem să dormim, ea se proptește cu capul pe pieptul meu, cu piciorul drept peste mine și cu mâna dreaptă îmi prinde cuprinde toracele până la umăr, iar eu o mângâiam ușor cu palma dreaptă pe cap. Eram destul de precaut și mă limitam în a o mai complimenta, a o săruta frenetic sau a o cuprinde la rându-mi cu mâna, o lăsam pe ea să ia inițiativa și să fie cea care inițiază actele de afecțiune, încă simțeam durerea pricinuită de vorbele ei când mi-a spus că am fost o greșeală și nu mă iubește și chiar dacă nu le credea, ele tot erau apăsătoare. Simțeam că trebuie să îi spun că nu voi mai accepta un comportament ca cel avut înainte și îi spun:

-Roza, m-am ars cu tine o dată și nu vreau să se mai repete pentru că sunt sigur că dacă se mai repetă nu voi mai fi doar ars, ci și carbonizat.

- O să trăim și o să vedem, îmi răspunde ea în timp ce mă sărută pe piept.

- Să știi că nu o să te mai las pe tine să ții frâiele relației, ai văzut cum a fost când te-am lăsat în trecut și cum ne-ai dus pe amândoi, nu doar în șanț, ci în câmp, nu mai vreau să mai întorc mașina din câmp cum am făcut-o acum.

Ea râde în timp ce îi zic asta și răspunde sec:

- Ți-am spus de la început că nu îmi place să conduc, dacă mă lași știi că o să se ajungă aici.

- Acum am aflat pe propria piele asta și nu se va mai repeta a doua oară, mi-a ajuns cât am tras.

- Foarte bine faci.

- O să stau cu bâta sub pat și când te văd că vrei din nou să treci la conducere o să o scot și o să-ți dau în cap.

- Abia aștept să faci asta, spune ea râzând.

Aproape am adormit și o aud cu o voce ușor mormăită cum îmi adresează o întrebare la care sincer nu m-aș fi așteptat după toate prin care am trecut:

- Alfie, tu crezi că noi suntem suflete pereche?

- Nu cred în conceptul de suflete pereche, există doar persoane cu care te potrivești foarte bine și cu care ești sigur că îți vei petrecere restul vieții alături, dar dacă ar fi să mă raportez strict la ce înseamnă suflete pereche, da, cred că noi doi suntem suflete pereche.

Aude răspunsul și își mișcă ușor capul pe pieptul meu în semn de aprobare, după care mă sărută timid. Nu doar că eu credeam că suntem suflete pereche, eu și simțeam lucrul ăsta, când stătea în momentele alea lângă mine nu simțeam că împart patul cu o altă persoană, ci cu o extensie a mea, mă simțeam incomplet atunci când nu o aveam aproape sau dormeam singur în delegație sau acasă, însă în compania ei simțeam că dogma vieții mele sentimentale este desăvârșită.

Săptămâna următoare am fost cu ea la birou și am lucrat până târziu, am reușit să plecăm împreună la ea doar miercuri, asta după ce am dus lupte grele cu Yuri să îl trimitem acasă și să putem să ne ducem să ne facem de capi ca doi porumbei îndrăgostiți ce redevenisem. Vineri seară ea trebuia să plece în Olanda pentru cursurile de manager și trebuia să o lase pe Princess la Ion. Ultima oară când a lăsat-o aceasta a plâns tot timpul după ea și el i-a comunicat că dacă o lasă cinci zile cu el aceasta s-ar putea să fie nefericită și i-a sugerat să o lase altundeva.

Rămsesem singur cu ea și mă ofer să rămân eu cu Princess pe perioada cât ea e plecată, urma să stau în fiecare seară la ea să o plimb și dimineața să plec de la ea, era prima oară când stăteam în casa ei atât de mult fără să fie ea. Totuși, sunt precaut și îi zic că rămân cu ea dacă îmi dă bani pentru taxi și mâncare, altfel ar trebui să o lase la un hotel de câini, mi-a spus că sunt pe interes și i-am zis că știu, însă nu mai aveam de gând să fiu luat de prost încă odată. Astă vară a fost la nunta lui Dima la Sinaia și m-a rugat pe mine să stau cu Princess pe parcursul nopții, să nu o lase singură, eu am acceptat și după ce s-a folosit de mine și-a pierdut interesul și nici nu a apreciat, nu mai aveam de gând să îi ofer nimic pe gratis, trebuia să înțeleagă că deși o iubesc și îi vreau binele, timpul meu este valoros și nu accept să fiu folosit ca o hârtie igienică după bunul ei plac și după aceea să fiu aruncat la gunoi.

Inițial a fost sceptică însă m-a întrebat de câți bani am nevoie și i-am zis suma, îmi acopereau taxi-ul seara după muncă și mâncarea, oricum de banii ăia mai mult am luat pentru

casă și i-am făcut și ei provizii, însă cel puțin așa știa că nimic nu este gratuit din partea mea și că nu mai accept chiar orice.

Următoarele zile au fost sfâșietoare, adormeam în patul ei cu Princess în brațe, ea plângea de dorul ei și îi lingea perna unde stătea cu capul. Eu mă mai trezeam în toiul nopții și îi strângeam perna la piept, îmi plăcea să îi adulmec mirosul, mi-o imaginam în cele mai tandre și pure ipostaze și astfel puteam trece noaptea mai ușor iar Princess era cea care mă ajuta să am impresia că timpul trece mai repede. Ea era cel mai de preț bun al ei, singura făptură din Univers pe care Roza chiar o iubea sincer și faptul că stăteam cu ea și mi-a încredințat-o să am grijă de ea denota încrederea ei în mine și ceea ce simțea pentru mine. Princess avea multe din trăsăturile ei, era încăpățânată, jucăușă, nu asculta și când voia atenție și nu îi ofereai făcea gălăgie, îi plăcea să o mângâi pe burtă exact cum îi plăcea și Rozei.

Când mă uitam la ea o vedeam pe Roza și asta îmi umplea sufletul de bucurie, știam că sunt binecuvântat să am în viața mea două ființe care mă fac complet și alături de care pot trece ziua cu speranța că viitorul va fi unul mai bun. Chiar îmi imaginam cum ne plimbam în parc și ne țineam de mână, eu împingând căruțul cu copilul și ea ținând-o pe Princess în lesă, era tabloul la care visam și pentru care eram dispus să aștept, oricât ar fi fost nevoie, ceea ce aș fi obținut ar fi meritat fiecare efort, sacrificu, suferință sau tortură, psihică și emoțională la care ea mă supunea. Aveam încredere deplină în ea că dacă îi încredințez inima mea ea va avea grijă de ea și va face tot posibilul, cum poate ea mai bine, să mă răsplătească pe măsură, era o persoană echitabilă și credeam că este foarte corectă în ceea ce privește disponibilitatea afectivă.

Cu o zi înainte să se întoarcă eu eram prins cu munca și ea băuse la petrecere de final de curs și mă contactează prin mesaje?

- Ce faci?

- Bine, sunt la tine și lucrez.

- Am băut un pic cam mult deci poți profita și mă poți întreba orice vrei.

- Cât de mult mă iubești?

- Foarte, răspunde ea.

După răspunsul ei eram foarte fericit și m-am întors la muncă mai cu spor, eram prins într-un excel și chiar trebuia să termin, după 10 minute mă uit iar la telefon și văd mesajele de la ea.

- Dar tu cât mă iubești? De ce nu îmi răspunzi?

- Te iubesc la fel de mult și totodată și cu o aură protectivă.

- Adică nu mă iubești mai deloc? Gata, asta e, trebuie să îmi caut alt bărbat.

- O să vezi cât te iubesc când te întorci acasă, o să îți demonstrez asta și o să te rog frumos să îți ceri scuze după ce vei avea răspunsul.

Ea nu a mai zis nimic și nici eu nu am mai insistat, mai mult ca sigur era un test al ei, chiar dacă trecuseră atâtea luni ea tot mă testa continuu, aveam zile când efectiv fiecare vorbă părea un test iar dacă avea impresia că ezit venea cu unul nou, eram tot timpul în corzi și trebuia să trec examene psihologice importante ca să trec cu brio asediile pe care ea le iniția.

S-a întors joi dimineață cu mâna plină, atât pentru mine, cât și pentru prietenii noștri. Avea de gând să se vadă cu Vica să îi ducă niște dresuri și dulciuri însă era un pic reticientă și cu inima strânsă. Ele două nu prea se mai înțelegeau bine, în special din cauza muncii Rozei. Vica era o persoană foarte posesivă și geloasă, își dorea să petreacă timpul cu Roza iar ea nu putea, fie din cauza muncii, fie pentru că își petrecea timpul cu mine, asta era un lucru neacceptabil pentru ea și o considera ca pe o trădare. Îi trimite Rozei un mesaj, mai mult ceaslov, în care îi reproșează cum o ignoră, cum își petrece timpul cu mine și cum atunci când ne-am certat și am plecat la Viena i-ar fi fost alături indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Deși ar fi trebuit să mă simt un pic lezat eu am încurajat-o să se ducă și să se vadă cu ea, era prietena ei cea mai bună și nu aș fi vrut niciodată să aibă probleme cu ea din cauza mea. Niciodată nu am condiționat-o să nu se vadă cu cineva anume, de multe ori am și renunțat la a o mai vedea pentru că voiam să se bucure și ea de timpul petrecut cu persoanele pe care nu le vede tot timpul, îi înțelegeam nevoia de socializare iar unele aspecte eu nu i le puteam satisface. Roza era circumspectă și îmi spune că oricum nu are încredere în nimeni:

- Dar dacă ar fi să îmi dai un procent cât de mult ai încredere în Vica, cam care ar fi?

- Cam 80 la sută.

- Chiar și cu ea care îți e cea mai bună prietenă?

- Da.

Mă simțeam un pic prins la mijloc între cele două, simțeam un pic de presiune și nu îmi plăcea să le văd certate, iar finalitatea unui conflict între ele două în care eu să fiu parte din el, știam că nu îmi poate fi favorabilă. În fine, în cele din urmă se vede cu ea însă Vica era destul de rece, îmi spune din nou că ea nu înțelege cum de o persoană care ar trebui să fie cea mai bună prietenă a ei are așa o atitudine, cum de nu apreciază că s-a gândit la ea și mai ales cum nu apreciază că m-a trimis de câteva ori acasă dimineața special ca să se vadă cu ea. Deja situația mă depășea și i-am propus să se vadă și să vorbească pe îndelete să-și rezolve problema, nu aveam de gând să fiu prins într-un război civil și chiar îmi făcea plăcere să ies cu amândouă și să le văd cât de bine se înțeleg.

În cele din urmă relația dintre ele s-a mai răcit, chiar dacă își mai vorbeau ocazional și plecarea la Milano se apropia, vineri trebuia să plecăm seara la ora zece iar întâlnirea ne-am dat-

o în jurul orei opt și jumătate în aeroport. Trebuie să recunosc că aveam o mică teamă că nu va veni însă atunci când am văzut-o cum mă aștepta mi-am dat seama că am greșit și că nu trebuia să o etichetez așa. Era prima dată când plecam undeva, doar noi doi și aveam să stăm două zile, să fim liberi să facem ce vrem și să nu stăm cu teama că ne poate vedea cineva. Pe aeroport am fost precauți și nu am avut multe gesturi de afecțiune unul la adresa celuilalt, însă în momentul în care ne-am îmbarcat ea a devenit extrem de afectivă. Puteam să jur că și ea și-a dorit momentul ăsta, poate mai mult ca mine, în sfârșit să scape de presiunea că ar fi urmărită și să poată să se bucure de relație într-o atmosferă de relaxare deplină.

Ajungem aproape de miezul nopții la hotel și ne cazăm, a fost cadoul ei de ziua mea și mi-a zis că plătește ea, nu m-am opus, am observat că îi făcea plăcere să facă asta și am acceptat situația. Nu pot să zic că am fost întrutotul de acord cu gestul ei, nu îmi plăcea când îmi făcea cadouri destul de însemnate material și nici nu aveam astfel de așteptări de la ea. Da, într-adevăr, ea câștiga mult mai mult decât mine, dar eu niciodată nu am văzut-o pe ea ca pe o persoană care să mă întrețină sau să îmi ofere lucruri materiale, voiam să fiu cu ea pentru cum e ca om, invariabil de cât ar fi câștigat, puteam să stăm și în cort și să mâncăm supă la plic și să bem apă plată, asta nu ar fi contat pentru mine. Simpla ei prezență, starea de bine pe care mi-o transmitea și zâmbetul ei candid erau suficiente pentru a mă simți împlinit.

Mergem să ne culcăm pentru că eram frânți de oboseală și ne pregăteam de o zi lungă de shopping și plimbări. Luăm un mic dejun copios împreună și ne începem turul orașului, vizităm mai multe puncte turistice și ne plimbăm în parc, admirăm natura și ne admirăm și reciproc, era o zi cenușie însă ploaia nu își făcea apariția, vântul adia ușor și simțim miros de castane prăjite. Ea era pofticioasă de fel și ne cumpărăm o cană de castane, era prima oară când încercam și gustul de fiecare dată când mă gândesc îl asociez cu prezența ei. În cele din urmă decidem să mergem la un outlet in Elveția, era un drum de aproximativ o oră cu autocarul și ni s-a părut o idee bună, până la urmă vedeam și o parte din Elveția și făceam și cumpărături.

Ajungem acolo și nu rămânem deloc impresionați, prețuri exorbitante pentru produse care nu-și meritau costul, ne plimbăm din magazin în magazin dar nu găsim decât câteva articole interesante pe care ni le cumpărăm. În timp ce ne căscam ochii într-un magazin, pe lângă noi trece un cuplu, un bărbat de culoare, înalt, bine făcut și îmbărcat la patru ace, în jurul vârstei de 30 de ani, de mână cu o femeie blondă, aranjată, stilată, de înălțime medie și care avea în jur de 45 de ani. Din reflex mă uit la ei pentru că era un contrast țipător și din punct de vedere al culorii, dar și al diferenței de vârstă, iar în timp ce fac asta îmi intersectez privirea cu a bărbatului care se uită la mine și dă din cap aprobator în timp ce zâmbește. Din fericire Roza nu era pe față și nu a prins momentul, aveam să i-l povestesc ulterior și nu a fost prea încântată de ce a auzit. Adevărul este că atunci când era obosită și nearanjată iar eu eram odihnit,între noi ai fi spus că este o diferență mai mare de șase ani, poate undeva în jur de opt, nouă ani, nu păream tocmai un cuplu care stă împreună din dragoste, ci unul în care bărbatul stă din interes, ceea ce și ea a resimțit de câteva ori, poate involuntar, și mi-a menționat.

Trecem peste momentul ăsta și ne întoarcem la Milano pentru o seară relaxantă la piscină și saună, eram doar eu cu ea în bazin și ea înota. Eu stăteam la un capăt și o admiram, îmi plăcea să o privesc și să o văd cum se manifestă în mediul ei natural, într-un loc publi și nederanjată de nimeni și nimic. Terminăm momentul de relaxare și ne pregătim să ne schimbăm și să ieșim în oraș să sărbătorim aniversarea mea cum se cuvine. Vorbesc la recepție și întreb dacă este o pizzerie italiană bună în proximitatea hotelului, ne este indicat un restaurant nu foarte departe de hotel, undeva la 800 de metri. O luăm la pas și după ce mai întrebăm două persoane cum să ajungem, reușim să îl găsim. Era un restaurant îngust, cu bun gust, cu atmosferă de familie, personal prietenos și clienți liniștiți și joviali, se auzea muzică pe fundal dar suficient de încet cât să poți comunica și lumina era difuză. Primim meniul, comandăm o porție de nachos, câte o pizza fiecare, ea quattro fromagi și eu carnivora și comandăm o carafă din vinul casei. Între porția de nachos și pizza ieșim afară să fumăm o țigară. Ea se uită la mine, un pic emoționată și îmi spune:

- Sper că te simți bine.

- Este tot ce îmi doream de ziua mea.

- Mă bucur, la mulți ani și noroc.

- Mulțumesc și la cât mai multe aniversări împreună.

Ciocnim paharul, zâmbește complice și trage din țigară în timp ce mă privește insistent să-mi ia pulsul și să observe cât de mult mă bucur de seară, eram extaziat și asta se vedea pe chipul meu iar ei îi plăcea. Comandăm și desertul casei, îl dăm gata imediat și cerem nota, după care ne îndreptăm spre hotel și luăm loc pe o bancă. Schimbăm din nou registrul și vorbim mai serios despre viitorul nostru:

-Roza, m-am gândit serios și vreau să știu cât de mult te deranjează faptul că încă nu sunt la nivelul tău profesional vorbind și dacă ești dispusă să ai încredere în mine și să mă aștepți să cresc?

-Ți-am mai zis că momentan e normal să fie diferența asta între noi, dar știu că ai potențial și cam în doi ani așa aș vrea să văd că ajungi și tu și la un nivel cât de cât acceptabil.

-Ce înseamnă cât de cât acceptabil pentru tine?

-Nu știu, mă gândesc să ai perspective și să ajungi și tu să câștigi în jur de 5.000 de RON pe lună.

-Nu cred că va fi o problemă asta, mă duc doar în sus și știu că am ce îmi trebuie să ajung acolo, vreau să știu totuși că o să ai răbdare cu mine și nu îți vei pierde speranța, vreau foarte mult să îmi demonstrez mie în primul rând că pot și cu tine alături știu că asta nu va fi o problemă.

-O să vedem, dintre noi doi, cel mai mare risc mi-l asum eu, nu pot de exemplu să te aștept până la 35 de ani și tu după să mă lași, tu vei avea toată viața înainte și pentru mine va fi foarte greu să mai încep ceva, ești și tu conștient de asta.

-Sunt foarte conștient de asta și îmi asum totul, nu mă gândesc să te las vreodată, dacă îmi acorzi credit și ai răbdare cu mine anii ăștia îți promit că te voi răsplăti pe măsură și vom avea un viitor frumos împreună, îmi doresc totul cu tine, vreau să avem o familie, un cămin și să fii persoana alături de care îmi voi trăi restul zilelor. Am nevoie doar de timp, știu că pentru tine e mult mai valoros decât pentru mine dar îți garantez că voi face tot ce îmi stă în putință să ajungem acolo unde ne-am propus și să ne construim viața la care visăm împreună.

-Nu pot să am nicio garanție că va fi așa cum spui tu, nu am nicio garanție că tu nu mă vei lăsa, iar atunci ce mă fac? Unde mă duc și ce mai pot începe?

-Știu că momentan cuvintele mele sunt vorbe goale, dar uite ce îți propun, uite care e garanția pe care eu ți-o ofer, luni la prima oră după ce ajungem în țară sun și îmi iau zi liberă și mergem la un notar cu un avocat și facem un contract prin care în cazul în care eu te înșel vreodată sau te părăsesc, îți voi da jumătate din tot ce voi câștiga de atunci și până la sfârșitul vieții, atât de convins sunt că nu te voi părăsi și asta este garanția pe care eu pot să ți-o ofer.

-Ești nebun.

-Da, sunt nebun, nebun după tine și îmi doresc să simt ce simt acum toată viața și pentru asta sunt dispus să fac orice, ai încredere în mine, atât te rog, ai văzut și tu că până acum am fost tot timpul lângă tine și voi continua să fiu, necondiționat, să fac relația să meargă și să nu avem nicio problemă.

-Și dacă într-o zi o să te trezești că eu nu sunt ceea ce vrei și nu vei mai simți ce simți acum? Oamenii se schimbă și știi și tu asta.

-Singurul mod în care mă pot schimba în ce ne privește pe noi doi este doar pozitiv, sunt destul de matur și trecut prin suficiente experiențe cât să zic sus și tare că tu ești ceea ce vreau de la viață și că nu îmi voi schimba părerea niciodată, indiferent de problemele prin care o să trecem.

Rămâne un pic gânditoare, ea într-adevăr este cea care are cel mai mult de pierdut iar eu mi-am asumat încă de la începutul relației lucrul ăsta, eram conștient și eu că diferența de vârstă poate fi o piedică și un impediment în calea relației noastre pe termen lung. Sunt și eu om și mă pot schimba, este purul adevăr, însă de asemenea eram foarte conștient că ea este ceea ce îmi lipsește în viață, ceea ce am căutat și singurul motiv pentru care merită să lupt pe plan personal. Avem familie, părinți, frați, surori, facem copii și cresc, pleacă la casele lor, însă cu persoana de lângă împarți patul, viața, eșecurile, dorințele, supărările, fricile, frustrările, neajunsurile și idealurile.

Persoana de lângă îți va rămâne tot timpul alături, te va lua în brațe când ai nevoie de afecțiune, te va săruta pe frunte și îți va spune că nu contează că ai greșit, important este că sunteți împreună și puteți trece peste orice, ea îți va face o supă caldă când ești răcit cobză și nu te poți ridica din pat și tot ea te va face să uiți de orice necaz atunci când ești singur cu ea și vă priviți în ochi. Ea însuma pentru mine toate aceste idealuri, pătrunsesem atât de mult în interiorul ei încât câteodată o speria teribil lucrul acesta și nu pentru că era o slăbiciune, ci pentru că puteam să văd ce e mai bun în ea, puteam să-i văd toate calitățile pe care ea și le nega, puteam să trec cu vederea toate acele hibe care îi provocau nesiguranță. Era conștientă că am acces la toate lucrurile pozitive pe care le posedă și că trebuie să se ridice la un alt nivel și să și le însușească însă ea era cuprinsă de teamă, până atunci nimeni nu o mai citise atât de bine, nimeni nu îi mai voia binele cum i-l voiam eu și nimeni nu a încercat să o ridice cu atâta devotament cu care am încercat eu. Se mulțumea să fie în situații în care cei din jur vor s-o pună la pământ și să se complacă, nu știa să aprecieze eforturile afabile și dezinteresate ale persoanelor din jurul ei și îi era teamă că orice act benevol este o cursă pentru a o face să-și deschidă din nou inima pentru a primi lovitura de grație.

Mergem în cameră și cadoul de ziua mea este complet, facem dragoste și mi-am consfințit cea mai frumoasă aniversare din viața mea, după care adormim îmbrățișați. Dimineața mai facem câteva cumpărături și ne ducem spre aeroport, pe drum ea îmi spune că se gândește serios că dacă nu își schimbă locul de muncă într-un an să plece din țară la care eu îi spun că mergem împreună, eu eram cel care folosea noțiunea de noi mai mult, în timp ce ea folosea eu. Avea un simț al independenței foarte bine împământenit, frica ei de o relație deriva și din posibilitatea de a pierde această independență și de a fi luată de proastă și a se profita de ea și chiar dacă eu tot timpul i-am spus că nu o voi îngrădi cu nimic ea nu putea să-și reprime această teamă. Mi-era greu să mă lupt cu morile de vânt, încercam tot timpul să trec prin cavalcada de obstacole pe care ea mi le arunca în față, de multe ori mă gândeam că ea doar încearcă să vadă care este limita mea și câtă răbdare pot să am, nu cred că mă iubea sincer pe mine ci iubea emoția pe care o primea din încercările ei repetate care se loveau de voința mea de fier de a lega ceva.

Ajungem pe aeroport și în timp ce așteptăm avionul bem o cafea și ne facem planuri pentru week-end-ul următor, eu trebuia să plec imediat cum ajungeam acasă cu Livia la Brașov la un client și ea rămânea aici, week-end-ul rămânea singura noastră fereastră pentru a ne vedea. Stabilim încă de acum că ne vom vedea vineri seara și ne îmbarcăm.

În București odată ajunși luăm taxiul și o lăsăm pe ea, după care mă duc acasă, am avut o mică ceartă pe aeroport însă în cele din urmă ne-am calmat amândoi și după ce plec de la ea îmi transmite un mesaj în care îmi zice să nu mă supăr pe ea.

Săptămâna următoare am lucrat până târziu, stăteam până în jur de ora două să termin un proiect pe care eram cu Roza și Livia, rămăsesem singur și făceam munca a patru persoane, deja trecuse o lună și jumătate de când aveam programul ăsta și eram epuizat. O făceam în primul

rând pentru Roza, anul trecut rămăsese singură să termine toată treaba și știu cât de greu ne-a fost să ne vedem, week-endurile vorbeam doar printre picături și ea termina mereu în jur de ora 12, nu voiam să se mai repete asta așa că băgam cu gândul că astfel o degrevez de sarcini și vom avea mai mult timp pentru noi, în plus știam că psihic ea era surmenată, nu avusese concediu decât o săptămână pe timpul verii și muncise foarte mult, încercam să o ajut cât puteam eu de mult în limita cunoștințelor mele. Serile am vorbit pe scurt, câteva zeci de minute, obișnuiam să vorbim mai mult dar dat fiind faptul că eram amândoi obosiți am convenit că erau suficient de lungi conversațiile.

Vineri seara am ajuns mai devreme decât îmi plănuisem și m-am dus direct la ea, avusesem o discuție interesantă cu șoferul care m-a adus despre relația lui cu nevasta lui și mi-a spus că cel mai important lucru este iubirea și respectul reciproc, chiar dacă unul dintre ei câștigă mai mult decât celălalt, fusese plecat în Germania și se întorsese pentru că voia să stea acasă lângă familie, iar nevasta lui câștiga mai mult ca el. Discuția cu el mi-a reconfirmat că dragostea este cel mai important liant între două persoane și astfel m-am dus cu o stare de spirit foarte bună la Roza.

Ea mă aștepta ca de obicei, îmbrăcată în pijamale și cu un zâmbet pe față de fiecare dată când deschidea ușa, mă primește în casă și avea chef de vorbă mai mult decât de obicei. Cum și eu eram într-o dispoziție bună începem să bârfim iar într-un final ajungem din nou la lucrurile serioase privind relația noastră și perspectivele pe termen lung, deja aveam ceva luni bune în spate și ne stabilizasem. Ea tocmai se văzuse cu niște prietene de la fostul loc de muncă și avuseseră o discuție despre relații, evident:

- M-am văzut cu fetele și am vorbit despre relații, la un moment dat m-au întrebat dacă tot singură sunt și mi-au zis că ar fi bine să nu mă combin cu un asistent.

- Păi care ar fi problema dacă ai fi combinată cu un asistent?

- Nu m-ar deranja atât de mult dar nu m-aș simți tocmai bine.

- Dar ție îți este rușine că ești cu mine?

- Nu e vorba de asta, doar că ar fi foarte ciudat având în vedere diferența de vârstă și poziție, îți dai seama că toți ar zice de tine că ești pe interes și de mine că sunt disperată că nu îmi găsesc bărbat.

- Pe mine nu mă interesează ce crede lumea, știu ce simt pentru tine și mi-e suficient. Dar alor tăi le-ai spune?

- Doamne ferește, păi dacă le-aș spune alor mei nu m-ar înțelege niciodată, ar zice că sunt bagaboantă și că sunt proastă.

- Dar contează atât de mult asta având în vedere că te iubesc?

- Îmi și imaginez ce mi-ar zice, de fiecare dată când am vorbi la telefon m-ar întreba dacă m-ai părăsit deja.

- Asta e absurd, eu chiar vreau să îți cunosc părinții și să le zic cât de mult te iubesc și că o să fiu tot timpul cu tine, dacă nu acceptă asta nu mă interesează, le voi demonstra și lor și ție asta cu timpul.

- Ești nebun la cap tu. Apropo, am aflat că o colegă care lucrează cu mine pe proiect stă în blocul de lângă, deci nu o să mai ieșim amândoi seara cu Princess să o plimbăm, ies singură.

- Tu vorbești serios acum?

- Da, nu vreau să risc nimic.

Discuția cu ea mi se părea destul de absurdă, deși ea tot timpul susținea că nu îi pasă de ce spune lumea, se ferea cât putea de mult să ascundă relația dintre noi, chiar și față de prietenii și familia ei. Mă punea un pic pe gânduri privind intențiile ei pe termen lung în ceea ce mă privește dar am zis că probabil exagerez.

Următoarele zile aveam liber și ne pregăteam pentru un examen important de profil. Discutăm și agreăm să nu ne vedem decât seara pentru ca să avem timp să învățăm. Ea picase examenul de două ori și voia să îl ia, certificarea ar fi ajutat-o pe viitor să aplice pentru o poziție la care ea aspira. Deși mi-era greu să accept că nu o voi vedea pe cât de mult voiam eu, am acceptat situația pentru că eu îmi doream ca ea să ia examenul și să fie fericită, puneam accent foarte mult pe satisfacția ei și o susțineam întotdeauna în tot ce întreprindea.

În ziua examenului am plecat împreună de la ea și pe drum am avut prima discuție în conradictoriu mai serioasă de la împăcare. Eu urma să am un interviu pentru o poziție mai mare la o firmă concurată și ea nu era de acord cu faptul că voi pleca pentru că nu mă considera pregătit. Mă irita lipsa ei de încredere în capacitățile mele și i-am replicat că nu mă cunoaște suficient de bine:

- Nu cred că știi cum funcționez eu, am nevoie să fiu aruncat în foc pentru a mă dezvolta, cu cât situația este mai provocatoare, cu atât eu reușesc să învăț și să cresc mai mult.

- Nu contează asta, eu știu mai bine decât toți cât de multe știi și nu te consider pregătit, faci o alegere proastă că pleci.

- Întotdeauna am ars etape și m-am descurcat, știu că îmi va fi greu dar o fac și pentru că pot și asta ne va ajuta și pe noi pe termen lung.

- Nu înțelegi, nu mai are rost să mai vorbim despre asta, pur și simplu ești încăpățânat și nu mai avem ce discuta pe subiectul ăsta.

Credeam că ea, dintre toate persoanele, mă va susține și mă va încuraja să fac pasul ăsta, însă tot ce făcea ea era să mă tragă în jos și să-mi transmită din lipsa ei de încredere care o caracteriza.

Ziua următoare am fost la interviu și am primit oferta la doar câteva ore după, eram entuziasmat și abia așteptam să îi dau Rozei vestea, ea era sceptică privind o eventuală ofertă însă m-a felicitat. În aceeași seară urma să mergem la petrecerea de Crăciun a companiei însă eu nu voiam să merg, o întreb dacă merge și ea era hotărâtă, nu mai ieșise de mult și avea de gând să iasă să se distreze, mi-aș fi dorit să petrec timpul cu ea însă am acceptat situația și m-am dus la ea să stăm împreună până avea să plece.

Stăteam în baie cu ea și o urmăream cum se aranjează, își pusese o rochie neagră ușor decoltată și se machiază destul de strident. Eu nu eram într-o stare prea bună pentru că primisem și niște vești proaste de acasă și totodată îmi doream să stau cu ea. Cu o voce puțin ezitantă o întreb dacă ar prefera să stea cu mine în loc să meargă la petrecere, nu i-a plăcut faptul că tonul vocii nu a fost foarte hotărât și mi-a zis că ea se duce și că dacă mă deranjează e problema mea. Se uita insistent în oglindă și își admira formele, o întreb de ce pune atât de mult accent pe felul în care arată pentru că ea e frumoasă și când e naturală la care îmi răspunde pe un ton superior, agresiv și cu un chip ușor sinistru:

-Îmi place să mă aranjez așa ca să mă admire toți și să se dea la mine, să-i refuz și să se ducă acasă să se masturbeze gândindu-se la mine, asta îmi face cel mai mult plăcere.

Eram destul de șocat, partea asta a ei nu o dezvăluise până acum iar când a simțit sânge și că sunt nesigur a zis să pluseze și să-mi creeze și mai mult disconfort, încă aștepta momentul când voi ceda, în aer era un iz de fricțiune, deși niciodată nu ne certasem, întotdeauna ea crea o stare de conflict prin care aștepta ca eu să retaliez și să-mi arăt fața violentă, neagră, urâtă, dar ce nu înțelegea ea era că deși se comporta în felul ăsta, prezența ei scotea ce e mai bun din mine, prin urmare cât eram cu ea, oricât m-ar fi înțepat, eu nu aș fi dezlănțuit niciodată acea parte sumbră a personalității mele.

Înainte să plece am întrebat-o de curiozitate cam la ce oră crede că se întoarce, lucru care a înfuriat-o, avea impresia că îi fac programul și a zis că nu mă interesează și că va sta cât consideră ea că vrea, chiar și până dimineață. Nu am intrat într-o polemica, ea deja era foarte agresivă și aștepta orice motiv de ceartă, ceea ce voiam eu să aflu era dacă vine mai devreme sau nu pentru a ști dacă mă culc mai devreme sau o aștept, dar nu mi-am justificat întrebarea, nu avea niciun sens, plus că nu mi-a plăcut niciodată să-mi justific acțiunile.

Petrec seara singur și adorm în jur de patru dimineața, mai aveam și ceva să termin pentru la muncă și am profitat de ocazie, stăteam pe canapea cu Princess și lucram. Înainte de culcare i-am pregătit pijamalele pe marginea patului să le ia pe ea când sosește acasă, mă așteptam că o să bea un pic peste măsură și voiam să nu se chinuie să le caute. În jur de cinci dimineața aud o ușă de mașină trântindu-se și niște tocuri care mergeau haotic și apăsat, i-am recunoscut imediat

mersul și puteam să-mi dau seama că a băut un pic mai mult decât ar fi putut duce din felul în care călca. Aștept să aud cheia în ușă și mă trezesc, o priveam din pat cum se chinuia să se dezbrace și să-și ia din debara o altă pereche de pijamale, nu i-am zis nimic și am vrut să văd cum se descurcă, într-un final i-am spus că are pijamalele pe pat și le-a luat pe ea, mi-a zis că a băut cam mult și că se culcă, mirosea de la o poștă a vin și știam că este beată. Adoarme imediat și eu deja mă gândeam cum voi avea grijă de ea în week-end.

Capitolul

10

Finalul relației

Ne trezim în jurul prânzului și ea era mahmură cum mă așteptam, o întreb dacă vrea să-i pregătesc ceva de mâncare să-și mai revină iar ea spune că nu poate mânca, ia în schimb un iaurt din frigider și mănâncă niște biscuiți, fac în schimb cafeaua și o bem liniștiți pe canapea. Ea încă avea buzele un pic vinete de la vinul roșu pe care îl băuse cu o seară înainte și încă mai duhnea a alcool, părul era nearanjat și purta o pijama largă albastră cu un ursuleț imprimat pe ea, dar asta nu mă deranja, o vedeam la fel de frumoasă ca de obicei și firea mea protectivă mă împingea să am grijă și mai mult de ea. Mă duc până la magazin să cumpăr câte ceva să avem să mâncăm zilele astea și când mă întorc ea era la fel de ursuză și mă întreabă:

- Alfie, de ce îți place ție atât de mult de mine și faci atâtea pentru mine? Nu vezi că sunt o babă bagaboantă și alcoolică? Chiar nu înțeleg, sunt deja trecută și tu ești atât de tânăr, nu cred că meriți să treci prin toate astea.

- Roza, nu vorbi prostii, ești și mai frumoasă decât erai la început și îmbătrânești ca vinul, îmi umpli sufletul de bucurie și știi că aș face orice pentru tine, mai ai mulți ani frumoși în față și vreau să mă bucur de ei în compania ta.

- Dar eu am impresia că te chinui foarte mult pe tine, nu ar trebui să fac asta, nu te bucuri de nimic și sunt o nenorocită, te fac doar să suferi și simt asta, de multe ori mă deranjează și pe mine câte îți fac.

- Atâta timp cât eu nu mă plâng nu ar trebui să te gândești la asta, hai să ne bucurăm de ce avem și de ce trăim împreună, totul va fi bine și vom avea multe momente frumoase împreună. Mă văd trăind o viață cu tine și știu că după ce ne vom schimba amândoi locul de muncă totul va fi frumos.

- Ca să ajung să trăiesc o viață cu cineva e greu, eu oricum dacă mă mărit o să o fac din dragoste și doar atunci când voi considera că am încredere totală în persoana de lângă mine. Să mă mărit înseamnă să îmi las viața în mâna omului ăla, uite de exemplu aseară dacă eram căsătoriți și mi-ai fi zis să stau acasă stăteam.

Din ce îmi spunea îmi întărea din nou convingerea că îi este frică și nu este pregătită de un angajament pe termen lung, ea mai voia să copilărească și căsătoria pentru ea nu era o opțiune, deși eu eram pregătit să o fac cu ea și atunci, în ciuda vârstei pe care o aveam. Ne uităm la un film și stăm liniștiți evitând orice subiect mai serios.

Mai pe seară avem din nou o conversație despre dragoste și o întreb din curiozitate dacă a iubit pe cineva cu adevărat:

- Roza, tu ai iubit vreodată pe cineva cu adevărat?

- Hmmm, cred că da.

- Mă refer să îți dorești foarte mult să stai cu persoana aia și să ai sentimentul ăsta nu doar la început ci pentru o perioadă mai lungă de câteva luni.

- Atunci nu cred că am iubit cu adevărat. Mereu când am simțit că mă îndrăgostesc și că e posibil să am o relație frumoasă cu un bărbat l-am îndepărtat din viața mea.

- De ce ai îndepărta pe cineva pe care iubești și cu care ai vrea sa ai un viitor împreuna? Nu are sens.

- Pentru că sunt handicapată și e mai bine așa, dacă m-aș înșela aș suferi din nou foarte tare.

-Dar în cazul nostru la început cum ai văzut relația?

-Păi eu oricum nu aveam gânduri serioase și tu erai tânăr și nu voiai să te însori oricum cu o babă deci am zis că o sa fie așa.

- Adică o să avem câteva escapade și gata.

- Da, exact.

- Păi și după, te-ai gândit cum să gestionezi?

- Nu, am zis că pur și simplu să văd unde ajungem și ce o să fie între noi, dar nu m-am gândit că o să fie ceva de durată. Oricum știu că tu ești singura persoană din lume care dacă aș avea o problemă mi-ar aduce o cană cu apă

În capul meu era clar că ea are o problemă de atașament și suferă de sindromul abandonului. Încă din copiărie ea fusese abandonată fizic sau emoțional de cei din familia ei, nu simțise afecțiune și deja i se formase în cap ideea că nu ar fi suficient de bună și merită să fie abandonată. Cu cât a trecut timpul și a avut diferite relații a suferit din nou din această cauză, au fost multe cazuri când a simțit o formă de abandon, a fost înșelată, nu a primit la schimb niciodată afecțiunea pe care a oferit-o și a ajuns și ea să îi părăsească pe bărbații pe care îi iubea deoarece considera că nu e demnă de a primi iubirea lor și într-un final oricum ei o vor părăsi.

Prin urmare, deja își crease un mecanism de autoapărare puternic ce se activa de fiecare dată când era în pragul unei decizii importante pe plan emoțional, era masochistă și îi plăcea să sufere, a căutat mereu relații abuzive sau în care nu primea ceea ce merita sau și-ar fi dorit, astfel, la vârsta aceasta concepția ei despre relații era una șubredă și iremediabilă. Eram un pic temător că eu voi fi următoarea victimă, ea căuta tot timpul un pretext pentru a-și confirma că are dreptate și se lega de orice lucru, oricât de mărunt ar fi fost, ca să-și ofere o scuză să plece din relație. Putea să se mintă singură foarte ușor și percepția ei despre realitate bascula de la o zi la alta.

Evit să mai discut cu ea și să mai ating orice subiect legat de relație, mai ne uităm la un film și mergem să dormim. A stat toată noaptea cu capul pe pieptul meu și mă strângea în brațe,

inconștient avea nevoie de toată afecțiunea din lume și aprecia ceea ce primește, în acele momente o simțeam că și ea mă iubește, era un sentiment antitetic, asemănător cu mâncatul de ciocolată cu ardei iute, în același timp simți și dulceața și usturimea, nu poți distinge niciuna dintre arome în totalitate și ai dubii dacă ceea ce mânânci este într-adevăr una sau alta.

Ne trezim și discutăm despre ce urma să facem în timpul zilei, ea se vedea cu niște prietene și eu mă duceam să mă văd cu Livia să îi spun că voi pleca din firmă, lucram pe cele mai multe proiecte cu ea și mi se părea normal să afle de la mine. I-am spus Rozei că indiferent ce se întâmplă voi pleca și m-am decis, ea a spus că e convinsă că nu voi pleca și avea dreptate. Mă văd cu Livia și într-un final mă convinge să nu plec, îmi spune că îmi va da atribuții mai multe și că mă va ajuta să asimilez cât mai multe informații ca să pot să plec peste un an pe o poziție și mai bună și pe bani mai mulți, părea un târg cinstit însă eram convins că Roza va fi dezamăgită. Mă întorc acasă, o sun și îi dau vestea, se aștepta și îmi ține morală, cum că niciodată nu pot să îmi asum o decizie și ea nu are ce să facă în viață alături de un om care atunci când trebuie să își asume dă bir cu fugiții Mi-a spus că ceea ce zic e în contradicție cu ceea ce fac și că deși afirm că vreau să trec prin foc să învâț, aleg calea mai ușoară. Într-un final o întreb dacă vrea să ne despărțim și ea îmi răspunde sec că nu știe și că vorbim mâine după care îmi închide telefonul.

În momentul acela am știut că am pierdut-o pentru totdeauna, ceva din mine îmi spunea că a fost portița de ieșire pe care ea o aștepta de luni de zile și era un pretext suficient de bun care să-i confirme că a avut dreptate și e îndreptățită să mă părăsească fără nicio remușcare, fără nicio discuție, fără niciun resentiment, simțeam că e eliberată că i-am oferit această oportunitate pe care nici în ruptul capului nu avea cum să o refuze.

Zilele următoare au fost un fiasco, eu am plecat la Sibiu în delegație și mă gândeam doar la ea, speram că o voi îmbuna cumva și ne vom împăca, ne mai despărțisem în trecut și trăgeam speranță că dacă mă văd cu ea față în față voi putea să o întorc din nou din drum. Îi dau mesaj miercuri seară să văd ce face:

- Ce faci Roza?

- Mai bine

- Pot să te sun?

- Nu, nu vreau să vorbesc cu nimeni, vreau să mor singură, lasă-mă în pace.

Deja eram convins că nu vrea să ne mai împăcăm, în cazurile precedente eventual a acceptat să ne vedem și să vorbim însă acum refuza asta. De fiecare dată îmi spunea că o manipulez și că cedează, voia să își ferească ochii de ai mei și dacă reușea asta câteva săptămâni putea să mă uite mai ușor. Mi-era greu să accept că femeia pe care o iubeam enorm mă aruncă așa ușor ca pe o măsea stricată dar continuam să sper.

Joi seară mi se face rău și ajung în recepția hotelului după ce vomitasem și eram amețit, mâncasem ceva stricat la prânz și nu aveam nici medicamente la mine, o rog pe recepționeră să îmi dea niște pastile să îmi treacă și să pot să adorm însă ea se panichează și cheamă ambulanța. Spitalul Județean era la doar 500 de metri de hotel și m-am gândit că poate ei vor veni cu niște medicamente mai puternice și mă voi liniști. Aud ambulanța cum vine și văd cum din ea coboară patru persoane, toate venite pentru mine, eram un pic mirat că au venit atât de mulți dar nu băgam de seamă.

Procedura standard îi obliga să îmi măsoare tensiunea și m-au întrebat dacă mă știu cu probleme, le-am zis ca de regula am 14 cu 8 și că sunt un pic hipertensiv. Aparatul arată 18 cu 11 și se instaurează panica în rândul medicilor sosiți să mă investigheze și îmi spun că e nevoie și de un EKG deoarece nu este deloc normală tensiunea. Îmi pun electrozii pe piept și aparatul începe să piuie și foaia cu rezultatul începea să iasă destul de lent, cu fiecare centimetru care ieșea și era citit de doctorul principal de pe ambulanță se vedea o schimbare în rău pe chipul lui, eram așezat pe fotoliu și mi-au zis că e neconcludent EKG-ul și să mergem în ambulanță să îmi facă altul în timp ce ne ducem la spital. Al doilea EKG iese și mai rău și urmează să mă trimită fix în sala de primiri urgențe unde mă așează pe pat, îmi pun o perfuzie și mă lasă să aștept în jur de o oră.

Mă uit în jur și observ diferite persoane, majoritatea pensionari care se văitau și aveau probleme grave, mă întrebam ce or fi văzut pe aparat de au ales să mă aducă acolo în fieful răniților. Un pic în stânga mea, într-un cărucior era Viorel Hizo, fost antrenor de fotbal, m-am gândit în sinea mea că dacă mor înaintea lui ar fi nasol, era aproape de pensionare când terminam clasa a patra. Doctorul de gardă vine și îmi spune că trebuie să mă ducă la secția de cardiologie să îmi facă un control amănunțit și o ecografie a inimii. Eram un pic șocat cum am ajuns de la un pui stricat mâncat la prânz până la a fi controlat pentru o problemă pe care nu știam că o am.

Brancardierul mă ajută să mă urc în cărucior și mă duce până în secția de cardiologie. Trebuia să traversăm tot spitalul și mă duce prin cele mai sinistre holuri pe care le-am văzut. Arătau precum o parcare părăsită, ecoul scârțâitului roților de la cărucior era amplificat și o parte din geamuri erau sparte iar frigul îți intra prin oase. Ajung în cabinetul de cardiologie și doctorul de pe tură mai îmi face un EKG și o ecografie, mă simțeam deja ca un cobai și nimeni nu știa să îmi spună ce am, mi-au zis că nu e bine și că trebuie să mă țină internat peste noapte în spital.

Odată instalat în rezerva insalubră mă gândeam cum s-a întâmplat în doar cinci zile să ajung din patul Rozei pe care o iubeam atât de mult și era atât de cald și primitor într-un salon mizerabil din spitalul județean. De dimineață o sun pe Roza să afle de la mine faptul că sunt internat în spital, nu îmi răspunde însă mă sună ea după cinci minute:

- Da Alfie, ce vrei?

- Uite, te-am sunat să știi de la mine că am fost internat în spital la Sibiu că am niște probleme la inima?

- Cât de serioase sunt?

- Nu știu exact, ei zic că nu e bine dar nu știu ce să zic de doctori, oricum, vin acasă pe după-masă și vreau să ne vedem.

- Sub nicio formă nu vreau să ne vedem, plus că mâine sunt ocupată și merg la muncă.

- Ok, dar la Berlin mai mergem?

- Ești tâmpit la cap? Cum vrei să mai mergem cu problema ta la inima? Nu mai mergem nicăieri. Hai, lasă-mă că mă pregătesc să merg la muncă, vorbim, pa.

Aveam biletele cumpărate pentru perioada dintre Crăciun și Revelion să mergem patru zile la Berlin, le luasem cu o lună în urmă și vorbeam de cum o să fie o vacanță în adevăratul sens al cuvântului pentru noi și cum ne vom bucura de acea perioadă. Însă pentru ea nu mai conta ce vorbisem, m-a tratat cu o răceala cum nu o mai făcuse până atunci și m-a făcut să mă simt ca ultimul ignobil.

Câteva minute mai târziu îmi lasă un mesaj pe telefon:

- Zic să așteptăm un pic să ne mai liniștim amândoi și vorbim după.

- Bine, așteptăm până după sărbători și o rezolvăm după cum am mai făcut-o și până acum.

Aveam inima frântă și la propriu și la figurat, nu puteam să concep cum femeia căreia i-am oferit tot și pentru care am sacrificat atât de mult mă poate abandona cu atâta ușurință, fusesem mereu lângă ea când avea nevoie, nu i-am arătat niciun moment că aș trata-o cu indiferență și lipsă de atenție și făcusem tot ce mi-a stat în putință, atât cât am putut și cu mijloacele pe care le aveam să o fac fericită. Tot ce discutasem, toate planurile făcute împreună, toate momentele frumoase nu au contat nicio secundă în decizia ei, a tranșat totul cu cinism și s-a eschivat cum știa ea mai bine.

Ce era și mai frustrant era că de fiecare dată când ne-am despărțit a făcut-o la telefon, niciodată nu a avut curajul să îmi spună lucrurile în față, asta și pentru că niciodată nu a crezut cu adevărat că vrea asta și îi era frică de faptul că ia decizia proastă și eu știam asta, nu avea suficientă putere de caracter să admită faptul că a greșit și că face asta pentru că e temătoare și alegea varianta cea mai ușoară. Mă durea enorm faptul că în cel mai jos moment al meu, în loc să mă ridice ea era cea care se asigura că dă ultima lovitură pentru a nu mă mai ridica deloc, era primul moment când aveam nevoie cu adevărat să îmi fie alături și să mă ajute să trec peste o cumpănă și ea a ales să își pună palma în fund și să mă lase de izbeliște. În momentele alea nu puteam să mai discern care e adevărata Roza, cea pe care eu o văzusem de la început și de care m-am îndrăgostit iremediabil special pentru bunătatea pe care o avea, sau cea care în loc să îmi

fie alături și să lupte împreună cu mine pentru relația noastra a decis să mă lase în voia sorții, singur și vulnerabil.

În fine, timpul era scurt și nu mai aveam timp de gândire,ajunge și profesorul universitar care era șeful secției de cardiologie însoțit de o echipă întreagă de medici, ai fi spus că se pregătesc de un transplant de inimă la cât de mare era echipa, îmi explică faptul că analizele nu sunt concludente, rezultatele pot indica o problemă gravă și că îmi sugerează să rămân internat încă 48 de ore pentru supraveghere și intervenții mai amănunțite și că dacă vreau să plec o fac doar pe proprie răspundere. Semnez foaia de externare și înainte să părăsesc spitalul mă întâlnesc cu doctora de pe ambulanță din seara precedentă:

-Să știi că EKG-ul tău nu arată bine deloc, l-am trimis pe grupul de Facebook al medicilor din Sibiu pentru că nu s-a mai văzut așa ceva la o persoană de vârsta ta.

Ce puteam să mai spun, nimeni nu știa ce am însă toți spuneau că nu e bine, mi-au sugerat să îmi fac o serie de controale la București și mi-am făcut programare luni la prima oră la cardiologie. Mă duc la hotel să îmi iau bagajul și plec spre casă, fusese o săptămână încărcată și voiam să o uit cât mai repede.

Roza nu s-a sinchisit să îmi dea niciun semn, zilele treceau și ea mă ignora total, între timp mi-am facut toate analizele și a rezultat că ceea ce se temeau inițial doctorii nu se adeverea, nu aveam probleme serioase și puteam să îmi continui viața normal. Între timp am început să citesc o carte care avea să-mi schimbe viața și să mă ajute să iau o decizie importantă, o termin chiar în seara de dinainte să încep din nou munca și primul lucru pe care îl fac este să-mi dau demisia și să accept oferta pe care o primisem anterior.

Am decis că poate Roza avea dreptate și mă feream să accept pentru că alegeam calea mai ușoara, ceea ce era antitetic cu felul meu de a fi, toată viața am fost un luptător și am ales doar variantele cele mai grele, nu am fost pasiv și asta nu era congruent cu mine, astfel că am ales să trec prin foc și să fac schimbarea asta, chiar dacă poate nu aș fi fost întrutotul pregătit. Din păcate alegerea mea a fost tardivă și nu mai aveam ce să mai schimb în relația mea cu ea, dar nu o făceam pentru ea ci pentru mine, știam că era momentul în care să fac o schimbare și să țintesc mai sus, indiferent de obstacolele și greutățile pe care avea să le întâlnesc pe drum.

Încep proiectul pe care eram cu Roza și nu știam cum să o abordez, întârzii un pic și ea era deja acolo, intru pe ușă și mă ia imediat:

- Ia zi Alfie, am auzit că ești în preaviz, o să mai lucrezi ceva sau îți bagi picioarele și ne lași baltă?

- Știi doar că o sa lucrez până la capăt, sunt un profesionist.

O simțeam foarte agresivă și în ofensivă, se vedea pe chipul ei că e un pic surprinsă că nu am venit ca mielul la tăiere și încerca toate tertipurile să mă atace din toate pozițiile. Stătea pe

telefon toată ziua să mă facă gelos și trăgea cu ochiul la mine dacă o observ, avea comentarii legate de viața ei personală și spunea cât de bine se înțelege cu prietenele ei. Mergeam totuși în pauzele de țigară împreună și voiam să văd în ce ape se scaldă:

- Roza, cum mai ești?

- Cum să fiu, obosită, am lucrat toată perioada aia, și de revelion am lucrat.

- Și ești fericită?

- Sunt pe dracu fericită? Dar tu cum ești?

- Nu prea bine, cum ai vrea să fiu?

- Păi nu știu, oricum e mai bine așa pentru tine.

- Nu, nu este mai bine asa nici pentru mine și nici pentru tine și știi și tu asta. Hai să ne vedem în week-end?

- Unde vrei să mergem?

- Vin la tine.

- Sub nicio formă.

- De ce?

- Că nu mă simt confortabilă.

- Bine, atunci mergem la bowling.

- La bowling? Bine, mă mai gândesc.

Ne-am întors la muncă și a continuat să fie în continuare sfidătoare, atât la adresa mea cât și a Liviei pe care nu o înghițea deloc și acum era în transă. La un moment dat, văzând că nu reacționez în niciun fel, într-un moment de liniște deplină exclamă în gura mare:

- Gata, plec cu fetele mele in Sicilia, mergem pe 29 Aprilie, abia aștept, și se uită la mine fix și zeflemitor în timp ce o zice.

Știa că atunci plănuiam să mergem împreună cu toții, fie în Madrid, fie în Italia și voia să sublinieze faptul că nu mai fac parte din planurile ele de viitor și să mai sucească un pic cuțitul în rană, avea un râs satisfăcut și privirea ei nu o mai văzusem așa până atunci, îi făcea plăcere să dea în mine în continuare și să mă calce în picioare. Ignor ceea ce a zis, îmi pun căștile și continui să muncesc fără să mai bag de seamă ce se întâmplă în jurul meu, îmi pusesem niște stand-up și râdeam isteric pe alocuri, lucru care o enerva teribil. La un moment dat aud un comentariu îndreptat către echipă:

- Lăsați-l pe Alfie că el e prins acolo cu ceva, nu vedeți că nu ne mai bagă în seamă?

Mă fac că nu aud și nu schițez niciun gest, eram însă conștient de ce se întâmpla în jurul meu și cu vederea periferică îi observam felul în care ridica privirea din laptop spre mine pentru a mă face să mă uit la ea, știa că e kryptonita mea și că orice ar face eu îi voi acorda atenția cu care ea își hrănea ego-ul sintetic.

A doua zi era ultima pentru mine pe proiect cu ea, aveam să nu mai lucrăm niciodată împreună și simțeam o oarecare nostalgie, în sinea mea acceptasem că am pierdut-o deși o flacără a speranței încă mai ardea molcom în subconștientul meu. Ajung mai devreme și ea era acolo, eram singuri și începem să discutăm:

- Merg la un interviu la o firmă și e foarte probabil să plec, îmi spune ea.

- Bravo, îi replic eu, la cine mergi?

- Merg la o firmă, îmi spune numele, la care lucrează niște foste colege de la locul de muncă anterior, e foarte probabil să mă ia.

- Mă bucur, ți-am zis mereu că o să reușești să îți găsești ceva și că o să fie bine și poate dacă o să ai timp liber reușim să ne vedem și să discutăm mai pe îndelete

- Mulțumesc, da, nu îmi fac încă speranțe prea mar, vedem ce va fi.

- Roza, vreau să fii sinceră cu mine, tu ai încredere în mine?

- Da, am.

- Bine atunci, să știi că totul va fi bine și o să rezolvăm toate problemele, ai încredere în mine și o să vezi.

- Ok.

- Roza, am văzut ceva în ochii tăi în timpul discuției noastre dar să știi că o să-ți dau un mesaj după ce plec în legătură cu asta.

- Bine, aștept.

Aveam impresia că e posibil să mai am o șansă să o întorc, înainte de sărbători spunea că voia să se liniștească și vorbim după aceea despre ce vom face și acum era în pragul de a pleca de la locul de muncă. Restul zilei de muncă trece repede și noi mai ieșim din când în când la țigară, o simțeam că parcă ar vrea să ne apropiem din nou dar nu eram insistent, îi ofeream tot spațiul din lume deoarece îi promisesem asta și întotdeauna am vrut să nu pun presiune pe ea.

Ultimele două săptămâni eu am fost plecat în delegație la Brașov și nu prea mai eram interesat de muncă, nu am vorbit decât o dată cu Roza însă doar legat de muncă, ea își dăduse

demisia între timp și am aflat de la Livia, nicidecum de la ea, nu mai eram o persoană suficient de importantă pentru a-mi da direct de veste și asta mă neliniștea.

A doua zi după ce mi-am terminat perioada de preaviz i-am dat un mesaj în care i-am transmis ceea ce văzusem la ea, așteptam un răspuns și mă gândeam că o să mă sune să ne vedem, mi l-a văzut doar și nu m-a mai contactat, știam că ceva e în neregulă. Mă simțeam neliniștit și abătut, am luat telefonul și l-am sunat pe Robert să văd dacă vrea să ne vedem, avea o seară liberă și am agreat să ne vedem la un restaurant aproape de el.

El bănuia că am făcut ceva dubios în firmă și că de asta am plecat, iar eu i-am zis că într-adevăr, așa a fost și i-am povestit despre relația mea cu Roza, timp în care am pierdut șirul berilor băute și țigărilor fumate. Nu se așteptase la așa ceva și era șocat de toate cele întâmplate, nu o vedea pe Roza în ipostazele în care eu i-am prezentat-o și nici pe mine să am vreo treabă cu ea.

După ce i-am povestit toată relația mea cu ea, el mi-a dat o sugestie pentru care o să-l apreciez și admir toată viața, mi-a spus să mă duc la ea, chiar ziua următoare și să vorbesc cu ea față în față să vedem dacă mai vrea ceva sau nu, mi-a spus că așa voi ști sigur dacă mai este ceva între noi sau nu. Ea era foarte evazivă și ezitantă, în trecut ne mai despărțisem și împăcasem iar când am fost pe același proiect mi-a zis că vorbim și vedem ce facem, ea lucra extrem de mult și week-endurile le petrecea la birou, deci o înțelegeam perfect. Totuși, nesiguranța mă rodea și voiam să aflu dacă mai e sau nu ceva între noi și am decis să îi fac o vizită duminică dimineața, la ora zece.

La ora opt m-am trezit să mănânc și să mă pregătesc de revederea cu ea, aveam să îi dau înapoi cheile de când am fost ultima oară la ea și cadoul de Crăciun pe care nu mai apucasem să i-l dau. Îi luasem o poză alb negru de pe Facebook în care era ea cu Princess în brațe, poză făcută de mine astă-vară, în care ea stătea pe canapea și i-am înrămat-o sub formă de fotografie, respectiv o carte de colorat și creioane colorate. Tot timpul mi-a spus că i-a plăcut să deseneze însă nu avea timp, mă gândisem să îi iau cartea special pentru a avea o activitate care îi făcea plăcere și pentru a-și ocupa timpul și cu ceva creativ. Termin de mâncat, mă îmbrac și mă duc la metrou.

Ajung la ea aproape de ora zece, m-am gândit să vin atunci deoarece ea se mai vedea cu Vica pe la prânz să ia masa împreună, astfel că mă gândeam că o voi găsi încă acasă. Sun la interfon însă ea nu răspunde. Având cheia, am deschis ușa și m-am dus către apartamentul ei. Nu mi-am permis să bag cheia în ușă și să o deschid, așa că am bătut la ușă. Aud mișcare în casă și răsuflu ușurat, ea era acasă și puteam vorbi în sfârșit și rezolva, bine sau nu situația. Deși se auzeau pași haotici în casă ea tot nu a deschis ușa și decid să mai bat o dată, după care urma să îi descui ușa. Imediat după ce am bătut crapă ușor ușa și iese doar parțial, avea părul vâlvoi, era nemachiată, îmbrăcată într-o pijama alb cu roz și se vedea că tremură, era terifiată și stânjenită.

Voiam să fac o remarcă despre felul în care am găsit-o însă ea îmi spune direct pe un ton expeditiv și plin de dispreț:

- Pleacă Alfie, pleacă te rog, sunt cu cineva. Pleacă, nu îmi face probleme, te rog eu, pleacă, vorbesc serios, chiar sunt cu cineva deci pleacă.

Acele secunde parcă au durat o veșnicie, le-am trăit cu încetinitorul și parcă timpul se oprise în loc. Am simțit cum mi-a înjunghiat sufletul cu un pumnal și mi l-a eviscerat, eram în fața ușii casei ei unde am trăit cele mai frumoase momente împreună, unde îmi spusese că mă iubește mult, unde făcusem dragoste pasională, unde i-am promis iubire veșnică și unde ne-am fortificat legătura dintre suflete. Îmi treceau prin minte o multitudine de acțiuni, să fac scandal, să țip, să o trag la răspundere, să îi reproșez, să intru peste ea să văd cu cine este, dar nu am făcut asta.

Femeia pe care eu o iubeam cu atâta cerbicie și pentru care mi-aș fi dat oricand un rinichi sau un lob al ficatului își petrecuse noaptea în brațele altui bărbat, îl sărutase cu aceeași pasiune cu care mă săruta pe mine și uitase complet de existența mea. Cu ultima fărâmă de demnitate și respect de sine i-am întins cheile și punga cu cadourile, m-am uitat pentru ultima oară în ochii ei plini de panică și haos, am i-am întors spatele și am plecat fără să îi zic un cuvânt și auzind cum se închide ușa în spatele meu. Nu puteam să concep cum a putut să îmi facă una ca asta, cum nu a avut curajul să-mi spună că totul s-a terminat și a întâlnit pe altcineva, cum m-a ținut agățat atâta amar de vreme, dându-mi speranțe în timp ce ea știa bine că totul se terminase. Mă gândeam la momentele când mi-a spus ce greu îi e ei să se atașeze de cineva și mai ales să doarmă lângă cineva pe care abia l-a cunoscut, probabil se vedea cu el de mai mult timp și nu făcea decât să mă țină pe mine ca variantă de rezervă în cazul în care nu ar fi mers.

Nu știam ce să mai cred, paradigma vieții mele fusese dată peste cap, simțeam la început în adâncul sufletului că ea este diferită, că ea are ceva special și anume loialitatea, aceasta a fost senzația pe care mi-a transmis-o încă de la început și care m-a convins să mă îndrăgostesc nebunește de ea. Tot ce văzusem în ea fusese doar o minciună, o minciună pe care eu mi-am spus-o la nesfârșit până am ajuns să o cred. Îmi era imposibil să îi accept natura și să văd cum era ea cu adevărat, astfel că ajunsesem să îmi spun că ea nu ar face niciodată așa ceva, ea este sufletul meu pereche și mereu va fi lângă mine.

Avusesem discuții în contradictoriu cu mulți dintre cunoscuții mei în care ei îmi ziceau cum este ea de fapt din cele relatate de mine însă eu întotdeauna îi găseam scuze, îi justificam acțiunile, prezente și trecute, îi blamam pe cei dinainte pentru eșecurile ei în amor, pe părinții ei pentru felul în care au tratat-o și nu luam deloc în considerare sursa, pe ea. Voiam să o cred nevinovată, o victimă, un suflet bun chinuit de acțiunile răuvoitoare ale celor din viața ei și nu puteam să concep vreodată că ea ar fi sursa problemelor avute de ea în trecut, până în acest moment.

În clipa în care am văzut-o cu câtă lipsă de respect m-a tratat am știut că pentru ea totul fusese doar un joc, că m-a mințit de multe ori și că probabil niciodată nu a avut măcar în gând vreun plan serios cu mine, așa cum vorbeam cu regularitate. M-am simțit trădat știind că eu mereu mi-am pus sufletul pe tavă în fața ei și am fost sincer până în măduva oaselor și ea nici măcar nu a putut în al 12-lea ceas să îmi spună adevărul, nici măcar nu m-a respectat suficient de mult să facă asta. Dar în esență nu o pot blama, știam de la început că este genul de femeie care abandonează mereu și fuge de această responsabilitate, o făcuse în nenumărate rânduri și nu avea cum să se schimbe pentru mine, nu eram special și nici ea nu avea dorința să facă ceva în privința asta, am crezut într-o himeră care nu avea niciun suport real, mi-am pus bazele într-o fantezie cu care am trăit de când eram copil și eram convins că se va îndeplini când am întâlnit-o pe ea. Mi-am bazat fericirea pe o iluzie și în cele din urmă am fost carbonizat.

Cuvintele erau deprisos, îl sun pe Robert să-i povestesc ce s-a întâmplat și îmi răspunde imediat:

- Ce faci Robert?

- Bine, ai fost la ea?

- Da, era cu altul, e totul gata.

- Meam, nu mă așteptam la una ca asta de la ea, chiar nu o credeam în stare de așa ceva, nu pot să mai zic nimic.

- Mă simt de rahat și e doar vina mea.

- Știu cum te simți dar nu ai ce face, până la urmă ai încercat și tu ai fost acolo până la capăt, nu cred că ar mai fi făcut cineva asta, tu ți-ai făcut datoria.

- Da, dar nu mă încălzește cu nimic asta. În fine, îți mulțumesc frumos pentru tot și să știi că îți rămân dator, măcar acum știu care este adevărul.

- Nu-i nimic mă, asta este, se întâmplă, ai grijă de tine, mă duc la sală, pa.

Îi spusesem Rozei că în viața asta îi ofer două opțiuni, totul sau nimic, totul reprezentând să o iau de nevastă și să-ntemeiem o familie împreună, iar nimic să nu mai avem niciodată nimic de-a face unul cu celălalt. Din păcate, ea a luat decizia, de una singură și fără să ne consultăm, să aleagă nimic, iar eu nu puteam decât să îi respect dorința astfel că în timp ce mă întorceam acasă am făcut toate demersurile să mă țin de promisiune, i-am șters numerele de telefon și am scos-o din toate listele de rețele de socializare.

Regretele există, a fost o relație pe care eu mi-am dorit-o foarte mult încă din prima seară și care credeam că va dura o viață, îmi imaginam zilele când o voi cere de nevastă, când ne vom căsători, când va da viață primului nostru copil, când îl vom boteza sau când vom sărbători nunta de argint. Îmi setasem niște obiective pe care credeam că le pot atinge și speram că și ea le

dorește la fel de mult ca mine însă nu a fost să fie așa. Ea mi-a spus odată că atunci când se desparte de cineva, mai ales o persoană pe care ea a iubit-o, vrea ca acela de care s-a despărțit să o urască pentru a fi sigură că nu o va mai contacta. Nu este și cazul meu, oricât de mult s-a străduit să mă facă să o urăsc niciodată nu am urât-o și nici nu o să o urăsc, nu poți urî persoana pe care ai iubit-o cel mai mult pe lumea asta și care a setat un standard foarte greu de atins de oricine va urma. Nu poți șterge cu buretele toate amintirile frumoase și chiar dacă în unele cazuri m-a mințit, știu că atunci când mi-a zis că mă iubește chiar a simțit asta, poate simte asta și acum dar este prea orgolioasă să recunoască și probabil bănuiește că s-ar izbi de un zid de gheață dacă ar recunoaște că a greșit și ar vrea să ne vedem, asta și pentru că în esență noi doi suntem aproape similari și ea știe că avem un comportament în oglindă

Dar chiar și după câte mi-a făcut tot simt ceva puternic pentru ea, ceva ce probabil nu se va sintge prea rapid și care, în cazul în care ea și-ar recunoaște greșeala și ar fi sinceră cu ea însăși privind ceea ce simte, m-ar face să o reprimesc înapoi în viața mea, dar doar cu condiția să vrea cu adevărat opțiunea pe care eu i-am pus-o la dispoziție și anume totul, să mergem până la capăt, dar cu condițiile și termenii puși de mine.